

LOGOS

Natura-AS

Revista Liceului Teoretic „Grigore Tocilescu”,
orașul Mizil, județul Prahova

nr.6/2025

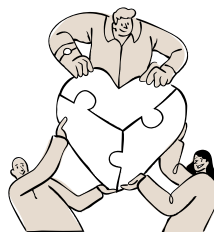
ECHIPA DE REDACȚIE

dir. prof. dr. Elena Luminița Burlacu
dir. adj. prof. Adela Guțu
prof. dr. Laurențiu Alexandru Bădicioiu
prof. Mirela Mihaela Lungana
prof. Dorina Eugenia Stănescu
inf. Nicolae Cătălin Șerban
elev Alexandru Lungu – clasa a XI-a A

TEHNOREDACTARE ȘI DESIGN

prof. Dorina Eugenia Stănescu
inf. Nicolae Cătălin Șerban

COPERTA

elev David Iordache – clasa a X-a A

ISSN 2501 – 630X

CUPRINS

ProLogos.....	pag. 1
Vocea elevilor.....	pag. 2-6
Vocea profesorilor.....	pag. 7
Tradiție și valoare.....	pag. 8-10
Interviuri.....	pag. 11-30
Et in Arcadia ego.....	pag. 31-34
Creații	pag. 35-59
Perspective.....	pag. 60-61
Știință.....	pag. 62-65
Proiecte.....	pag. 66-76
Formarea continuă – CCD Mizil.....	pag. 77-78
Rezultatele noastre.....	pag. 79-85
Premianții Proiectului „Școala – etern axis mundi”, Ediția a III-a.....	pag. 86
Viața liceului pe Facebook.....	pag. 87
Rubrica umoristică.....	pag. 88-90
EpiLogos.....	pag. 91
Retrospective.....	pag. 92

ProLogos

La ce bun revistele școlare? Este întrebarea pe care probabil și-au pus-o mulți. Cârcotașii vor spune că o revistă anuală sau ocazională nu poate reflecta viața unei școli, textele fiind selectate și, evident, fiind prezentate doar aspectele ce intră în vizorul grupului redacțional, acestea fiind, bineînțeles, punctele forte ale instituției. Nu-i putem contrazice, dar putem să le schimbăm perspectiva!

Ca orice realitate, o școală înseamnă complexitate a evenimentelor, a relațiilor și a activităților ce se desfășoară în cadrul ei. Această complexitate nu poate fi cuprinsă, e drept, în câteva pagini. Totuși, dacă ar fi să realizăm o prezentare schematică a ei, am lua în calcul doar câteva puncte ce ies în relief. Putem constata că se evidențiază aspecte indezirabile sau doar aspecte lăudabile sau și unele și altele. Pe baza acestei simplificări, putem crea un portret-robot al școlii, eliminând detaliile și păstrând esențialul. Este ceea ce-și propune revista noastră: să creeze o imagine de ansamblu a liceului, văzut ca un organism în evoluție, având, ca orice este viu, naștere, creștere, schimbări, momente de criză, de bucurie, de mândrie, creând așteptări și sedimentând amintiri, prin generațiile ce s-au format aici.

Așadar, vom încerca, în acest număr, să facem vizibil un fir aurit ce leagă epocile și generațiile, fir ce este un fel de coloană vertebrală a ființei-liceu, o coloană pe care o dorim și una fără de sfârșit, și fără de cusur: dreaptă, demnă, nedeformată de circumstanțele trecătoare.

Rubricile revistei vor surprinde tocmai aceste „vertebre”, nodurile ce se încheagă din gândurile, faptele, reușitele și aspirațiile celor ce dau viață școlii: elevii și profesorii – foști sau prezenți, pentru care școala constituie o parte importantă din viața lor. Veți putea urmări, citind revista noastră, legătura dintre generații, ceea ce le face asemănătoare, dar și ceea ce le diferențiază, prin raportare la timpul istoric, concret, în care evoluează fiecare. Veți putea observa cum tradițiile se păstrează concomitent cu inovațiile ce fac posibil progresul. Veți putea recunoaște un fel de suflet al liceului, ce trăiește în și prin fiecare elev și profesor care și-a asumat această identitate.

De ce să citiți revista noastră? Ca să ne descoperiți, ca să ne cunoașteți mai bine! Ca să vă bucurați împreună cu noi că valori precum perseverența, inteligența, efortul creator, sensibilitatea, talentul, comunicarea, empatia și multe altele vor fi întotdeauna exprimate prin cei care trăiesc, visează și muncesc într-o școală!

Director,
prof. dr. Elena-Luminița Burlacu

Vocea elevilor

Literatura sau falsa realitate?

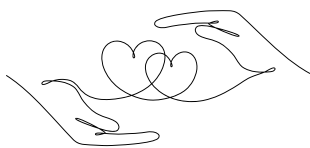
Cu toții știm că telefonul este un viciu pe care nu îl putem abandona, indiferent de vârsta pe care o avem, însă trebuie să încercăm să ne educăm în această privință. Din păcate, mai ales cei care avem o vârstă fragedă, suntem tentați să stăm pe telefon pentru a ne relaxa. Stai un sfert de oră și parcă tot nu este suficient, stai încă o jumătate de oră și tot nu te simți vioi, stai încă o oră și parcă te simți mai obosit decât înainte. Uități de treburi, griji, priorități și nu o să ai timp să le termini pentru că ai pierdut atât de mult timp încât a sosit și timpul să te odihnești cum trebuie.

Ignorăm cititul pentru că vrem să ne relaxăm într-un mod pe care îl percepem ca fiind real, simțim mai mult literatura ca fiind un chin, însă ecranul are o imagine falsă. Îți oferă emoții de moment și parcă te lasă paralizat, ore în șir, nemișcat, deconectat de realitate. Odată ce te lași influențat ajungi, cu timpul, perceput drept un om delăsător sau nereserios de către societate. Ușor, ușor o să ai din ce în ce mai mult de pierdut, iar întrebarea este: merită? Odată ce nu lucrezi cu tine pentru a controla acest viciu, pierzi din creativitate și din modul de a gândi, din capacitatea ta, ba chiar începi să te chinui să memorezi lucruri simple. De ce? Pentru că te-ai obișnuit să vezi doar lucruri inutile pe care nu ai de ce să le ții minte, precum clipuri scurte, noile bârfe ale internetului și noile trenduri.

„Dar și când citesc nu dau tot de o lume falsă?” poate te întrebi, însă eu consider că lectura îți oferă o valoroasă lume imaginară, iar rețelele de socializare, pe care le parcurgem zilnic, în cea mai mare parte reflectă iluzii. Deși toți știm asta, țin să reamintesc faptul că prin lectură începi să-ți hrănești creierul și să te dezvolți. De exemplu, printr-o carte psihologică poți să-ți creezi aptitudini cu privire la citirea și înțelegerea persoanelor din jurul tău, sau printr-o carte romantică începem să învățăm cât de atenți să fim la oameni. Asta nu înseamnă că trebuie să stai cu nasul lipit de hârtii, ci tot ceea ce faci trebuie tratat cu o anumită manieră deoarece poți ajunge într-o situație în care te simți stânjenit legat de cultura ta generală sau te chinui într-o conversație să-ți găsești cuvintele, că folosești cuvinte greșite sau că ai un vocabular slab dezvoltat. Multe persoane confundă somnul cu timpul mort, însă acesta este modul în care te poți recrea. De ce preferi să stai obosit în fața dispozitivelor? După, te întrebi de ce ești stresat și simți că nu ai timp de nimic. Și totuși există oameni care, dacă lucrează prea mult într-o zi, își iau din somn pentru a recupera timpul de stat în fața ecranelor.

Aceste lucruri sunt des întâlnite în ziua de azi. Din păcate, sunt foarte multe persoane care se lasă controlate de dispozitive în loc să le controleze pe ele. Telefonul poate deveni o unealtă foarte periculoasă. Poți pierde din cauza lui locuri de muncă, ocazii, demnitate, chiar și prieteni, dacă se supără prietena ta că nu i-ai apreciat postarea. Poți însă să câștigi prietenii sau cunoștințe noi prin dezbaterile unei lecturi comune, pentru că oamenii văd mereu lucrurile diferit: de la alegerile unui personaj la cum ar arăta locul în care se desfășoară acțiunea; pentru că atunci când vine vorba de lectură poți să dezbați subiectul așa cum vrei tu.

Cristiana Ștefănescu, clasa a XI-a A

Despre individ și comunitate

Visul readucerii „zăpezilor” de altă dată

În cadrul comunității mele, care, în genere, reprezintă ansamblul constituit din persoanele care trăiesc pe același teritoriu și între care ar trebui să existe o relație de interconectare capabilă să consolideze grupul, am observat apetența crescândă a tinerilor pentru adoptarea unui modus vivendi privat de educație (etică, sentimentală, pragmatică, teoretică...).

Această stagnare în ceea ce privește dezvoltarea personală a dus, încetul cu încetul, la degingolada comunității mele, ea fiind formată din persoanele care nu au voit să facă parte din progres și reprezintă aspectul pe care mi-aș dori să-l schimb din perioada în care am început să reflectez asupra mea și asupra mediului care mă înconjoară.

Faptul că marea majoritate a membrilor comunității din care fac parte (ca și din celelalte comunități, de altfel) adoptă indiferența drept înaintemergător, m-a făcut să nu mă simt niciodată, cu adevărat, integrată în cadrul acesteia, în ciuda faptului că, teoretic, fac parte din ea. Poate că și firea mea idealistă, de introvertită, de contemplatoare vulnerabilă, înclinată să-și viseze viața, în loc s-o trăiască, de o sensibilitate bolnăvicioasă, ajungând ușor jucăria susceptibilităților sale, a jucat un rol important în procesul înstrăinării mele, însă eu niciodată nu am dus maladia la bun sfârșit, ci am încercat să înțeleg de ce societatea pășește spre regres. Este acesta un proces ireversibil? De când a început? Cum îl putem stopa? Au fost întrebările pentru care am căutat răspunsuri în literatura pe care am utilizat-o, mai mereu, drept cale de a evada din realitatea atroce în care mă găseam. Am conchis că, din decadă în decadă, timpurile trecute capătă o calitate cu mult superioară timpurilor ce sunt trăite acum ori celor ce ne așteaptă să le istovim. Nici chiar artiștii Evului Mediu nu-și găseau liniștea în comunitatea din care făceau parte. Asemenea multora dintre noi, își vedeau perioada ca pe o tenebră și invocau cu o nostalgie și o melancolie aprigă timpurile de altă dată. François Villon, spre exemplu, prezenta timpurile trecute ca fiind cu mult mai calitative și demne de trăit datorită oamenilor care, "de calitate" fiind, înnobilau perioada respectivă. Practic, decăderea comunitară nu este produsul exclusiv al societății contemporane, ci mai degrabă, o acțiune dezvoltată în timp.

Tocmai de aceea n-aș putea spune că nutresc mizantropie. Calitatea comunității scade de secole și încă este loc de un vis care să restructureze totul, de o schimbare care să inverseze procesul început încă din Antichitate.

Visul meu are baza în educația despre care este cunoscut faptul că odată ce a fost discreditată de un individ, va duce la prăbușirea întregii comunități. Mi-aș dori ca prin încercarea mea de a dezvolta individul, el să participe la dezvoltarea comunității și, nu în ultimul rând, a societății.

Stilistic, îmi doresc o Renaștere a traiului nostru, a vieții. Teoretic, acced la cultivarea educației, educație care nu ar trebui să interfereze cu școala, așa cum spunea Oscar Wilde. Practic, îmi doresc să contribui la uniformizarea nivelului de educație al membrilor comunității mele, să pot deschide noi orizonturi de cunoaștere pentru tineri și să le demonstrez că a ajunge la un nivel de ataraxie înseamnă a transforma o întreagă comunitate.

Dezvoltarea grupului comunitar, din orice punct de vedere, nu se poate realiza decât pornind de la educație, de la ansamblul tuturor virtuților, manierelor și experiențelor de viață deținute de un individ. O comunitate formată din oameni de calitate va avea, în mod cert, eticheta echivalentă însușirilor persoanelor care o compun pe aceasta.

Visul meu este să mă găsesc ocrotită de o comunitate prudentă, formată din oameni care-și cultivă liniștea lăuntrică, inteligența emoțională, capacitățile și cultura generală. Idealul meu este reprezentat de afundarea melancoliei timpurilor trecute și de construirea unor perioade neprețuite în prezent, alături de membrii comunității mele.

Dimache Andra Roxana, clasa a XII-a C

Arena Elevilor

Arena Elevilor este cel mai mare eveniment din Europa de consiliere și îndrumare vocațională destinat elevilor claselor V-XII, cadrelor didactice și părinților. Cu o prezență de peste 100 de speakers și 3000 de participanți în sală, Arena Elevilor a reușit să devină cea mai mare întâlnire vocațională anuală.

Rețin cu meticulozitate ziua de sâmbătă, 14 septembrie 2025, când împreună cu doamna director adjunct, profesor Guțu Adela și domnul profesor Bădicioiu, doi oameni deschiși și luminați în a arăta copiilor de la clasă lumea pe de-a-ntregul, și bineînțeles, alături de colegii mei, am participat cu inima deschisă la „Arena elevilor”, de la Circul Metropolitan București, timp de 8 ore, în intervalul 10-18. Un eveniment deosebit, aparte, prin intermediul căruia nu numai că ne-au fost lărgite orizonturile, ci am simțit cum, din poveștile „de viață” și de reușită ale celor 51 de speakeri reprezentanți, am putut fi captați, empatici și preocupați, nu neapărat strict de scopul evenimentului, anume oferirea unor informații complete și adecvate bazate pe exemple de bune practice ale unor profesioniști din diverse domenii de activitate, printre care amintesc: prezentator tv, pilot de linie, medic stomatolog, hair-stylist, fotograf profesionist, profesor, inginer fizică nucleară, jurnalist, speaker motivațional, scriitoare, cosmetolog, compozitor, antreprenor-cofondator, avocat, analist militar, actor, nutriționist, ci în special de apropierea vizibil resimțită dintre noi și acei oameni, atât de măreți, încât au știut să se facă auziți și înțeleși de niște simpli elevi.

Dacă ar fi să dau o notă, un calificativ al acestei experiențe, în totalitate utilă, ar fi cu siguranță 10.

Olteanu Sorina, clasa a XI-a C

Impresii din excursia de la Braşov

Excursia de trei zile la Braşov, organizată la sfârşitul lunii mai, a fost una dintre cele mai frumoase experienţe din liceu. Ne-am urcat în tren cu rucsacurile pline şi mintea pregătită de aventură. Pentru mulţi dintre noi, Braşovul era deja cunoscut, dar parcă niciodată nu-l trăisem cu atâta entuziasm şi libertate ca acum, alături de colegi.

Excursia a început cu o vizită la Turnul Alb. Ne-am căţărat cu emoţie pe aleea care duce spre turn şi, odată ajunşi sus, am fost întâmpinaţi de o panoramă spectaculoasă asupra oraşului vechi. După-amiaza am continuat cu o scurtă oprire la Poarta Ecaterina, o bijuterie arhitecturală care ne-a teleportat, parcă, în Braşovul medieval. După aceea, ne-am plimbat pe sub Tâmpa, pe aleea care înconjoară muntele. Era linişte, doar zgomotul păsărilor şi paşii noştri pe pietriş se azeau. Am respirat aer curat, am râs, am făcut glume şi ne-am bucurat de fiecare moment.

Ziua a 3-a a fost, fără îndoială, cea mai plină de adrenalină. Am mers cu toţii la karting, unde am trăit emoţia vitezei şi a competiţiei. Chiar dacă unii dintre noi erau pentru prima dată într-un astfel de loc, distracţia a fost garantată. Fiecare tură a fost însoţită de râsete, strigăte de încurajare şi glume prieteneşti. La final, nu conta cine câştigase; toţi eram plini de energie şi fericire.

Panait Iuliana, clasa a XI-a C

Impresii din excursia de la Sibiu

Îmi aduc aminte cu multă plăcere de excursia din decembrie 2024, o perioadă în care am lăsat deoparte grijile legate de şcoală şi am trăit câteva zile pline de bucurie alături de colegi şi prieteni. Destinaţiile au fost dintre cele mai frumoase şi încărcate de istorie: Sibiu, Curtea de Argeş şi Castelul Brukenthal din Avrig.

La Sibiu, primul nostru popas, am fost fascinată de Târgul de Crăciun. Piaţa Mare părea desprinsă dintr-o carte de poveşti: luminiţe peste tot, mirosuri îmbietoare de vin fiert, castane coapte şi turtă dulce. Am admirat bradul împodobit, ne-am plimbat printre căsuţele de lemn şi, pentru o clipă, am simţit că timpul s-a oprit în loc. A fost o atmosferă magică, cum rar întâlneşti.

Excursia noastră a continuat cu o vizită la Castelul Brukenthal din Avrig, un loc care păstrează rafinamentul şi eleganţa secolelor trecute. Plimbarea prin grădina castelului, chiar dacă era iarnă, a avut un farmec aparte. Am aflat detalii interesante despre familia Brukenthal şi despre importanţa acestui loc în cultura transilvăneană.

Ultimul obiectiv, dar cu siguranţă unul dintre cele mai impresionante, a fost Mănăstirea de la Curtea de Argeş. Frumuseţea, dar şi legendele legate de Meşterul Manole ne-au captivat pe toţi. În liniştea mănăstirii, am avut un moment de recunoştinţă, pentru că avem ocazia să trăim şi să învăţăm într-o ţară atât de bogată spiritual şi istoric.

Această excursie a fost, pentru mine, mai mult decât o simplă ieşire cu clasa. A fost o experienţă de viaţă, o lecţie de istorie şi o oportunitate de a crea amintiri care vor rămâne vii în sufletul meu pentru mult timp.

Ioniţă Maria, clasa a XI-a C

Magia teatrului – dincolo de cuvinte

Activitatea extrașcolară la teatru a fost pentru mine una dintre cele mai memorabile experiențe. Am avut ocazia să văd o piesă interpretată de actori talentați, care au reușit să mă facă să uit că mă aflu într-o sală, parcă trăiam alături de actori, simțeam ce simțeau ei și eram prinsă în poveste. Jocul actoricesc a fost atât de expresiv, încât fiecare gest, fiecare privire și intonație transmiteau ceva profund.

M-a impresionat în special felul în care actorii au reușit să creeze o legătură emoțională cu publicul. În unele momente am râs, în altele am simțit tristețe sau chiar teamă, dar toate aceste stări au venit natural, datorită interpretării lor autentice. M-au făcut să mă gândesc mai mult la teme importante, precum prietenia, lupta interioară, alegerile pe care le facem sau impactul pe care îl avem unii asupra altora.

Din această experiență, am rămas cu un respect și mai mare pentru arta teatrală și pentru efortul din spatele fiecărei scene. Am învățat că teatrul nu este doar divertisment, ci și o formă de comunicare profundă, care ne poate face să simțim, să reflectăm și să ne înțelegem mai bine ca oameni. Mi-ar plăcea să mai participăm astfel de spectacole, pentru că simt că mă îmbogățesc sufletește de fiecare dată.

Bolborici Andreea Denisa,
clasa a XI-a C

Fascinația „Gaudeamus”

Pot spune că excursiile la târgul de carte „Gaudeamus” au devenit o tradiție prin care elevii ajung să descopere în detaliu arta cititului. Este greu de crezut că o banală excursie poate schimba percepția unor tineri asupra cărților, ba chiar să-i convingă să citească. Cum pășești în sală, intri într-o încăpere în care cultura este apreciată. Normal că, la început, toți „iubitorii” de cărți se sperie și se gândesc cum să evadeze din acel labirint, dar în timp ce caută ieșirea ajung să fie atrași de ceea ce părea a fi inamicul lor.

Putem spune că acel loc este fermecat: intri cu dorința de a ieși cât mai repede, dar ajungi să-ți dorești să te mai pierzi și să nu reușești să găsești ieșirea. Am rămas uimită când am observat acest efect asupra colegilor mei, și mai surprinsă când am realizat că și eu am reușit să fiu vrăjită de acel loc. După prima excursie acolo am înțeles ce înseamnă „cititul din plăcere” și iubirea față de cărți. Este fascinant cât te poate schimba o simplă excursie, mai ales când te face să simți că ești împlinit și liber în acea lume în care pășești. Simți că nu mai ești criticat, ba chiar înțeles.

Pentru prima dată, colectivul clasei mele s-a pierdut în excursie, și nu oriunde, printre cărți. Pare o poveste greu de imaginat, dar este atât de reală. Nici mie nu-mi vine să cred când stau și mă gândesc la „Gaudeamus”...

Velcea Andreea, clasa a XI-a C

Vocea profesorilor

Deconectați-vă!

prietenilor mei, tinerilor

Deconectați-vă de la telefoanele voastre! Nu sunteți pompieri de serviciu. Deconectați-vă, mai ales, de la informația rapidă! Bucurați-vă de timpul vostru, de compania colegilor voștri, chiar și de cea a profesorilor. A fi mereu disponibil, mereu la îndemână, mereu cu bateria încărcată, nu este natural. Nu vă grăbiți să trăiți astfel.

Deconectați-vă de la cauzele vândute de alții! Există multe sirene care vă vor seduce, care vă doresc energia pentru proiectele lor. Să muncească și să lupte ele însele, să nu vă mobilizeze în locul lor. Nu sunteți o armată de dezorientați care caută lupi bătrâni pentru a-i conduce la luptă. Rămâneți liberi, construiți-vă propriile vise. Deconectați-vă de vinovăție! Nu sunteți moștenitorii, deja blestemați, ai greșelilor trecutului. Nu vă revine vouă să acceptați, liniștiți, proiecții manipulative de catastrofe iminente.

Deconectați-vă de la identitățile de grup! De la identitățile prefabricate, de la datoriile prestabilite în numele generației voastre. Rămâneți unici, păstrați-vă originalitatea! Leșiți din toate rândurile, din toate cadrele care nu vă aparțin, care vă sunt oferite, care nu sunt roadele gândurilor voastre, ale încercărilor voastre, ale greșelilor voastre.

Deconectați-vă de la etatism, de la orice dependență de o autoritate care poate gestiona totul în locul vostru. Visând la egalitate, securitate și prosperitate, nu vă supuneți, de bunăvoie, unei puteri pe care nu o mai controlați apoi. Orice cadou se plătește. Iată un sfat scurt și nepieritor: feriți-vă de toate utopiile. Păstrați-vă cu mare grijă autonomia.

Conectați-vă la libertatea voastră, la curiozitatea voastră, la diferența voastră! Citiți cât mai multe cărți, puneți cât mai multe întrebări, explorați toate spiritualitățile. Priviți cerul și iubiți pământul. Înfloriți! Lumea vă va urma. Este rândul vostru să jucați!

Prof. Apetrei Ciprian

Tradiție și valoare

PREMIANȚII MIZILENI DIN PERIOADA INTERBELICĂ

Tradiție și valoare

Revista „Limba și Literatura Română”, 1979, p.41-43, revistă trimestrială
pentru elevi, anul V, nr.4, octombrie-decembrie 1979

Vasile Voiculescu — elev

Prof. MARIUS POP
Liceul industrial Mizil

Născut în pitoreasca localitate Pîrscov, județul Buzău, Vasile Voiculescu (1884—1963) își petrece primii ani în satul natal, într-un decor în care realitatea înconjurătoare capătă dimensiunile fabulosului, iar fantezia copilului este lăsată să colinde în voie. Scriitorul va evoca mai târziu diminețile senine ale copilăriei, chipurile dragi ale părinților, lumea fermecătoare a poveștilor, pe bătrînul Nicolae, care l-a învățat „basme, ghicitori, snoave și alte năzdrăvăanii”¹. Urmează clasa I primară la școala din satul Pleșcoi, fiind declarat, la sfîrșitul anului școlar „premiat cu coro-

¹ N. Crevedia, *Interviu cu D-l Vasile Voiculescu*, în *Universul literar*, nr. 21, 18 mai 1930, p. 335.

niță”² după care frecventează cursurile pensionului particular de băieți din Buzău.

Din această perioadă datează interesul viitorului scriitor față de poezia lui Vasile Alecsandri și Anton Pann: „În clasele primare știam poeziile populare ale lui Alecsandri pe de rost. Tot așa pe Anton Pann care era foarte mult citit în satul nostru. Era un cizmar care îl știa tot pe din afară”³. Lecturile din Alecsandri și Pann vor pune asupra întregii sale opere amprenta sensibilității folclorice.

După absolvirea cursului primar (1890—1894), Voiculescu urmează primele două clase gimnaziale la Liceul „B. P. Hasdeu” din Buzău.

Începînd cu anul școlar 1897—1898, își continuă studiile gimnaziale la Liceul „Gh. Lazăr” din București, unde îl are director și profesor de limba română pe Vasile Păun, „un om sever”, cîteodată chiar ciudat, dar bine pregătît, spre deosebire de profesorul de latină, Georgian, în genere, simpatizat de elevi⁴.

Vasile Voiculescu continuă să citească opera lui Eminescu, precum și „toate volumele din editurile Șaraga, Samitca, și, mai ales, Biblioteca pentru toți. Nu citeam reviste și gazete. Preferam volumele. În cursul superior am trecut la cărți franțuzești, la Bourget, și Sienkiewicz, care erau în vogă pe vremea aceea”⁵.

Înzestrat cu o inteligență ageră, tînărul licean este adeptul cultivării libere a spiritului, făcîndu-și din lectură principalul instrument de cunoaștere. În gimnaziu și în liceu își însușește o solidă cultură umanistă, îmbrățișînd domeniile vaste ale psihologiei, sociologiei și moralei, nefiindu-i străine nici cele mai noi orientări filozofice ale veacului: filozofia materialistă, pozitivismul, evoluționismul. Colegii săi din această perioadă sînt Dem Demetrescu-Buzău (Urmuz), viitorul actor și dramaturg Gh. Ciprian, memorialistul și prietenul de o viață N. M. Condeescu, pictorul Nicolae Constantinescu ș.a.

Amintirile lui Voiculescu referitoare la anii studiilor liceale reînvie atmosfera creatoare în care s-a afirmat tinerețea sa entuziastă și a colegilor săi Ciprian și Urmuz. Voiculescu îi închină lui Urmuz un emoționant portret, din care desprindem originalitatea și talentul artistic al viitorului prozator: „La paisprezece-cincisprezece ani ni-l împărțeau pe Beethoven, aducîndu-l, despîcîndu-l, explicîndu-l. N-am să uit cum ne făcea sensibilă, ne cobora și ne concretiza bucata „Claire de lune” cu imagini din lumea vizuală. El avea cu adevărat audiența colorată. Urmuz a lăsat după el un interesant material de compoziții muzicale. Dar în același timp Urmuz a și pictat. Admirația noastră copilărească nu avea margini în fața picturilor lui Buzău.

Dar curînd s-a lăsat de pictură; muzica l-a însoțit toată viața și cred că a fost marea lui vocație. Prin clasa a IV-a ni s-a descoperit și ca scriitor”⁶.

Între primele încercări poetice ale lui Voiculescu se află oda *Lui Eminescu*, scrisă la 16 iulie 1901, pe ultima filă a ediției a VII-a, din 1895, a volumului de *Poezii* al lui Mihai Eminescu, îngrijită de Titu Maiorescu,

² I. Apetroae, *V. Voiculescu. Studiu monografic*, București, Editura Minerva, 1975, p. 10.

³ N. Crevedia, *art. cit.*

⁴ *Ibidem*.

⁵ *Ibidem*.

⁶ V. Voiculescu, *Despre scriitorul Urmuz*, conferință radiofonică, 2 ianuarie 1932, publicată de I. Apetroae în *Ateneu*, Bacău, an. X, oct. 1973, p. 6.

modestă versificare a unor sentimente de sinceră admirație față de opera ilustrului înaintaș⁷.

Este semnificativ faptul că, deși a urmat strălucite studii medicale, Vasile Voiculescu s-a ilustrat, ca și Molière în cultura franceză, ori A. P. Cehov în cultura rusă, ca un mare scriitor, în variate genuri literare (*Destin*, *Urcuș*, *Întrezăriri*, *Ultimele sonete...*, *Zahei orbul*, *Capul de zimbru*, *Ultimul Berevoi*, *Fata ursului*, *Umbra*, *Demiurgul*).

Studiile liceale atestă intensele preocupări intelectuale ale viitorului scriitor, setea nemărginită de cunoaștere, independența spiritului, voința, modestia, buna cuviință, entuziasmul frumoasei vîrste a tinereții.

Interviuri

cu absolvenți ai școlii noastre cu realizări notabile

Inginerul Vasile CORNEL este absolvent al liceului nostru, promoția 1974, când școala noastră se numea Liceul Teoretic Mizil. Născut, în Grădiștea, județul Prahova, nu a uitat niciodată liceul unde a învățat sau locurile natale. A contribuit financiar la organizarea Festivalului „Romeo și Julieta la Mizil” și la multe alte realizări în satul natal. Mulțumim!

Î: Grădiștea – București, via Mizil. Era mai greu pentru un elev venit din mediul rural să se acomodeze și să obțină rezultate bune la învățătură?

R: Da, pentru mine, a fost o acomodare ușoară! Majoritatea elevilor erau din localitățile apropiate, cu diferențe mici în gradul de educație, cunoștințele școlare la materiile principale fiind egale. În provincie, dascălii erau de calitate, iar disciplina și corectitudinea erau la înălțime!

Sunteți și un sentimental... Cum v-au influențat valorile familiei, locurile natale, pe parcursul vieții? Ce a reprezentat Grădiștea și cum s-a schimbat ea în timp?

Vreau să cred ca toți suntem atașați de unitatea familiei, de cei dragi, dar locurile natale sunt și vor fi mereu chemarea către copilărie, adolescență și lumea cu personajele de neînlocuit în ciuda trecerii anilor, iar dorința de conservare și păstrare a lăcașurilor dragi este imensă.

Aveți amintiri vii din perioada liceală? Numiți câțiva profesori care v-au influențat cel mai mult și ce lecții ați învățat de la ei, dincolo de materia predată.

Din perioada liceală am o sumedenie de amintiri, poate cele mai frumoase sunt grupul de prieteni, colegii din clasă, reuniunile dansante, dar și chipurile unor profesori de excepție: Drăjneanu Constantin – română, Vasile Emil – matematică, Capră Elena – fizică, Oprea Ferentz – biologie, Zecheru Constantin – istorie, Popescu Marius – română. Profesori cu un har didactic deosebit. Educația, corectitudinea și responsabilitatea primite rămân valabile și azi mulțumită lor.

Ați terminat Universitatea Tehnică de Construcții București. Cum a fost studenția?

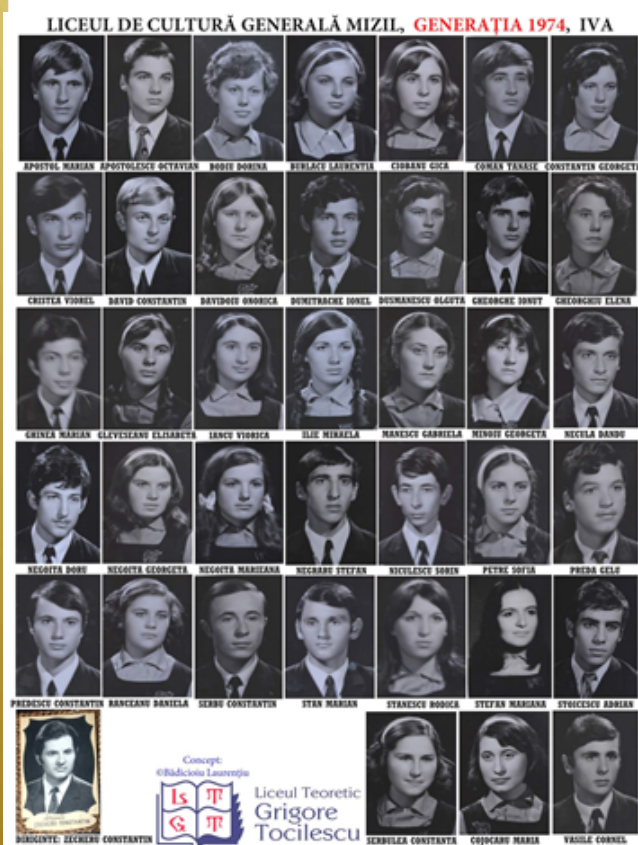
Am devenit student în anul 1974 la Facultatea de Inginerie a Instalațiilor din cadrul U.T.C. București. Laboratoarele, seminariile, cursurile și aprecierea asistenților și profesorilor m-au legat mult timp de facultate. Cu trecerea timpului, în antreprenariat, cu ei, am format un atelier de cercetare și emitere Certificate de Conformitate și Autenticitate pentru echipamente și materiale, importate în România, cele din domeniul instalațiilor.

Ce recomandări ați oferi elevilor liceului nostru?

Trebuie să fim atenți cu recomandările făcute acestor tineri, sunt exact în perioada când aleg drumul unei viitoare activități, unii după terminarea cursurilor liceale, alții după studiile universitare, iar recomandarea poate fi aceea de abordare și aprofundare a cunoștințelor din domeniul pentru care au chemare, și totodată de studiu și învățare continuă.

Dacă ar fi să retrăiți o zi din viața dumneavoastră, care ar fi aceea și de ce?

Fiecare avem o zi ce trebuie trăită memorabil, de obicei cu evenimente plăcute. La mine este atunci când mi s-a născut al doilea copil. Aveam deja o fetiță, iar toată familia aștepta un băiat, conform medicilor și a celor care erau sfătuitori. Pe holul maternității, o doamnă doctor îmi spune: „Sunteți tatăl unei fetițe!” Eu: „Ați greșit!” și, după alte abordări, am mers acasă, la serviciu și timpul și-a spus adevărul: fetița de atunci acum are tăria și justetea unui bărbat, fiind reprezentantul familiei.

Fiind un mare iubitor de călătorii, ce destinație v-a impresionat cel mai mult și de ce?

După ce am vizitat aproape toată Europa, S.U.A., China etc., am vizitat și Cuba și pot spune că sunt impresionat, fascinat de un stat fost colonie spaniolă, cu o arhitectură impozantă, clădiri monumentale, cu un obicei specific locului din zona Caraibelor, unde timpul s-a oprit parcă în anii 1950. Ce am văzut în fotografii și desene am trăit la fața locului. Vă îndemn să vizitați această zonă. Este unică! Nu știu cât mai durează și cât mai poate fi păstrată.

Cum v-ar plăcea să fiți ținut minte de generațiile viitoare și care credeți că este cel mai important lucru pe care îl veți lăsa în urmă?

Sigur, acest gând îl avem permanent. El ne ghidează către dorința de a face lucruri trainice, durabile în timp, dar și către opere de binefacere, donații sau implicarea în păstrarea unor așezăminte culturale.

Stimate domnule inginer, mulțumim mult pentru acest interviu!

Cu multă stimă! A fost o plăcere pentru mine...

Interviu realizat de prof. dr. Bădicioiu Laurențiu

Domnul profesor Gheorghe Matei s-a născut la 15 martie 1946, la numai câteva case mai spre deal de cea a autorului volumului „Ultimele sonete închipuite ale lui Shakespeare în traducere imagină”, poetul Vasile Voiculescu, în comuna buzoiană Pârscov

A absolvit cursurile liceale în 1963, cu cea de-a doua promoție a Liceului Teoretic Mizil. Începând cu 1966 (după absolvirea IP 3 București și apoi, în 1973, a Facultății de Filologie din cadrul Universității București) a slujit peste patru decenii cu pasiune și devotament învățământul prahovean, ca profesor de limba și literatura română. A mai fost director de școală și peste 12 ani Inspector Școlar General, până în toamna anului 2009, an în care s-a pensionat.

AM AVUT ȘANSA UNOR PROFESORI DE EXCEPȚIE

Î: Stimate domnule profesor, ați terminat liceul în 1963, la profilul Uman. A trecut de atunci o viață de om... Cum se învăța în anii 60? Erau severi profesorii? Dar părinții? Ce făceați în timpul liber?

R: Da, în anii '60, când eram elev la Mizil, se învăța... Profesorii erau, mulți dintre ei, modele de viață, iar promoția noastră, aș putea spune că a avut șansa unor profesori de excepție. Nu știu dacă erau severi, dar erau respectați, iar părinții aveau încredere în profesori și îi susțineau în demersul lor educațional. În timpul liber... eram într-adevăr copii și ne bucuram, cu naivitatea vârstei, vara la scăldat în apa Istăului (pe atunci o apă curată), iarna la derdeluș pe malurile acestuia, primăvara de drumeții la „aerodrom” și „Sfânta Filofteia” pentru a aduna plante și insecte ce se regăseau în ierbarele și insectarele cerute la școală și... multe amintiri pentru mai târziu.

ÎN LICEU VISAM SĂ DEVIN ACTOR

Când și cum a apărut dragostea pentru literatură? Ați știut din timpul liceului că vă veți face profesor de limba și literatura română?

Mi-a plăcut să citesc, biblioteca orășenească fiind aproape de casă, în colțul străzii. Nu, în liceu visam să devin actor; părinții m-ar fi dorit avocat sau doctor, iar viața mi-a dovedit că pot fi câte puțin din acestea, mai ales ca profesor de limba și literatura română. Cu diploma de „maturitate” în mână am plecat la București să mă înscriu la Filozofie, dar m-am înscris la Filologie și nu regret alegerea făcută atunci.

LA MIZIL MI-AM GĂSIT SUFLETUL PERECHE

Este Mizilul un punct cardinal pe harta vieții dumneavoastră?

Da, a fost, este și va fi un punct de referință al vieții mele. Acolo am copilărit, mi-am creionat formarea inițială, mi-am găsit sufletul pereche – cu care împart bucuriile vieții de peste cinci decenii – și tot aici, în preajma Mizilului, la școala generală din Gura Vadului, mi-am început cariera profesională.

PROFESORUL C. DRĂJNEANU – O VIAȚĂ DEDICATĂ EDUCAȚIEI ȘI COMUNITĂȚII

Vă rog să faceți un portret al unui profesor pe care l-ați prețuit (poate iubit) mai mult.

Este o alegere grea, dar și mai greu este să-mi amintesc cu bucurie și recunoștință de profesorul de talent și cu vocație, de omul cu voce blândă și sfătoasă ce te cucerea cu modestia și dorința de a face bine, de a ajuta, de a se implica în viața urbei, omul la care găseai răspunsurile la întrebări, de la care primeai un sfat bun, căruia i te puteai confesa... și câte nu s-ar mai putea spune... despre cel care – ușor de recunoscut de către mulți dintre mizileni – a fost profesorul Constantin Drăjneanu.

NU AM UITAT NICIODATĂ CE DATOREZ ȘCOLII MIZILENE

Cum ați colaborat cu Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu” în timpul celor peste 12 ani cât ați fost Inspector Școlar General?

Nu am uitat niciodată ce datorez școlii mizilene și, dacă, elev fiind, am ajutat efectiv la construirea noului local al liceului spre gară, (am dat la mână meșterilor țiglă și cărămidă, am cărat mobilier) ca Inspector Școlar General m-am implicat, supralicând limitele competenței acestei funcții, ca nu numai Liceul „Grigore Tocilescu” să arate așa cum arată astăzi, ci și alte unități de învățământ din Mizil.

MIZILUL ȘI LICEUL „GRIGORE TOCILESCU” – LOCURI DE SUFLET ȘI AMINTIRI NEPREȚUITE

Ați mai venit în Mizil, în liceul nostru, după ce nu ați mai fost la Inspectorat?

Revin cu plăcere și nostalgie în Mizil și da, și în Liceul „Grigore Tocilescu”, unde am participat la multe din galele festivalului „Romeo și Julieta la Mizil” (în a cărui promovare m-am implicat) când director era prietenul meu, profesor Victor Minea, m-am revăzut cu colegii sărbătorind 50 de ani de la absolvire, am reîntâlnit oameni dragi însoțind-o pe soția mea (și ea absolventă a liceului) la sărbătorirea unei jumătăți de veac de la absolvire.

REDESCOPERIND BUCURIILE SIMPLE ALE VIEȚII

Cum vă petreceți acum timpul?

Pentru că acum timpul se „scurtează”, încerc să fac ceea ce multă vreme, cât timp am fost în activitate nu am avut timp: să călătoresc, să mă ocup de bricolaj, de flori, de grădină... din păcate, nu și de nepoți.

ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC ÎNTRE DEZILUZII ȘI SPERANȚA UNEI GENERAȚII IMPLICATE

Probabil că ați urmărit modul în care a evoluat învățământul românesc și după ce v-ați pensionat. Credeți că a fost un progres?

Încă mă interesează ce se întâmplă cu învățământul românesc și, cu amărăciune, trebuie să spun că așteptările de la „România educată” au fost dezamăgitoare, prestațiile ministeriale de multe ori lamentabile, dar am convingerea că, prin implicarea lor, tinerii vor reuși să păstreze învățământul românesc pe orbita pe care l-au înscris elitele neamului nostru.

Adresați-vă o întrebare pe care eu nu am formulat-o.

ȘCOALA MEDIE MIXTĂ, GENERAȚIA 1963, PROFILUL UMAN

Limba română, limba națională, încotro? Convins fiind că limba și tradiția sunt coloana vertebrală a unui popor, elementele definitorii ale suveranității acestuia, asist, cu mâhnire, la alterarea profunzimii și unicității semantice a limbii noastre strămoșești, înlocuind-o cu prea multă ușurință, o „romgleză” ce te face adeseori să te simți străin în propria-ți țară.

Stimate d-le profesor, vă mulțumim mult că ați avut amabilitatea să ne acordați acest interviu și vă dorim multă sănătate!

Interviu realizat de prof. dr. Bădicioiu Laurențiu

Liceul Teoretic
Grigore
Tocilescu

11 MAI 2019

100 ANI

Concept
©Bădicioiu Laurențiu

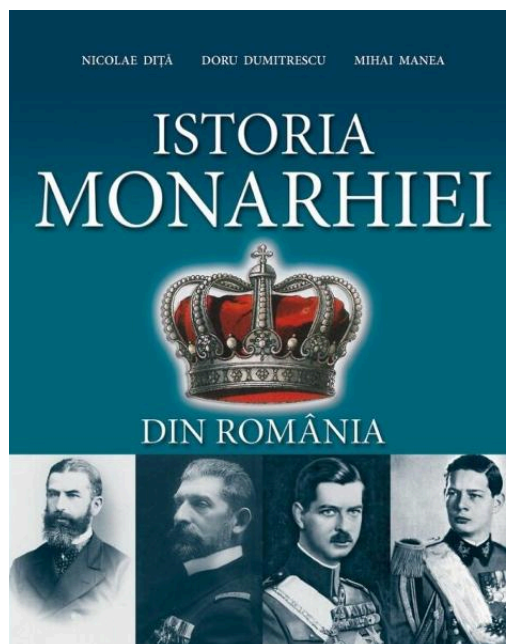
Doru Dumitrescu, născut în august 1954, este o personalitate marcantă în domeniul educației și istoriei din România. A absolvit Liceul de Cultură Generală Mizil, promoția 1973, secția Umană, apoi Facultatea de Istorie din cadrul Universității București- (cu o concurență acerbă, de 18 candidați pe un loc) în 1977, obținând ulterior și titlul de doctor în anul 2010.

Predă istoria la Colegiul Național „Spiru Haret” din 2016, anterior fiind profesor la Colegiul Bilingv „Decebal” și apoi la Colegiul Național „Cantemir-Vodă”.

A deținut funcția de inspector general pentru specialitatea istorie în Ministerul Educației Naționale timp de 20 de ani (din anul 1998), director un an la Direcția Învățământ Preuniversitar și consilier CNPEE, un alt an. De asemenea, a fost 7 ani profesor asociat la Universitatea „Babeș-Bolyai” și 4 ani coordonator al seriei de cărți de istorie la Editura CORINT-CORINT Istorie Autori Români. În cadrul Asociației Profesorilor de Istorie din România (APIR-Clio), a ocupat poziții de conducere. În calitate de inspector general al disciplinei istorie a contribuit la elaborarea programelor naționale de istorie și la publicarea unor lucrări și studii în domeniul didacticii și metodicii predării istoriei.

Primul articol (după propria mărturisire) i-a apărut în 1990 în „Curierul românesc”, o revistă care circula în diaspora și a fost despre regina Elisabeta, soția regelui Carol I, cunoscută ca poetă sub numele de Carmen Sylva. În 2014, când s-a comemorat un secol de la începerea Primului Război Mondial, prof. dr. Doru Dumitrescu, prof. dr. Mihai Manea și prof. Mirela Popescu au venit în fața cititorilor cu o premieră editorială: o lucrare documentată, care cuprinde în paginile sale elementele fundamentale ale unei mici enciclopedii de istorie: „Mica enciclopedie a Marelui Război”, Editura Corint Educațional.

În 2017, a publicat alături de alți autori, un manual despre, Istoria Monarhiei din România. În 2023 a publicat două cărți adresate elevilor de clasa a V-a: prima despre Roma (două ediții, cea de-a doua lansată la ISJ Prahova în 14 februarie a.c.) și a doua despre Grecia, care va apărea în luna septembrie 2025 la editura Corint. În afară de acestea are publicate încă 20 de lucrări științifice și didactice, 3 manuale școlare din care unul pentru românii din afară și în jur de 40 de articole de specialitate. În prezent este profesor, plata cu ora, la C.N. „Spiru Haret” din București și consilier al secretarului de stat Bogdan Cristescu.

Î: Stimate domnule profesor, vă mai amintiți prietenii din copilărie? Pe unde și cum vă petreceați timpul (vă jucați) în acea perioadă?

R: Da, îmi amintesc: Marcel, Gelu, Aurel, Cornel. Dintre ei, doar ultimul mai trăiește. Jocurile erau diverse (țurca, hoții și vardiștii, război și pace, șotron, plimbat cu bicicletele, jucat cu mașinuțele etc. Făceam schimburi de timbre, de cărți sau stăteam la povești. Nu existau laptopuri, tablete și telefoane mobile, care să ne ocupe tot timpul.

Încă din clasa a VIII-a mărturiseați profesorului de istorie Galiu că doriți să vă faceți profesor de istorie. Chiar dacă a încercat să vă „tempereze”, să vă explice că e greu să fii profesor, ați păstrat această alegere și, iată, sunteți de o viață profesor de istorie. În clasa a IV-a ați luat 7 la... teză, la istorie (da, se dădeau teze și la primar!), iar la Bacalaureat ați luat 10. Istoria este, așadar, o dragoste de o viață...

Categoric! Noi am fost un experiment al Ministerului Învățământului (așa se numea pe atunci) și aveam profesori la unele dintre materii. Cu doamna Dragomirescu, învățătoarea noastră, am făcut doar scrierea și citirea și apoi doar caligrafia. Nota 7 la teza la istorie m-a ambiționat foarte mult și am decis să urmez această carieră. La examenul la „Liceul Teoretic Mizil” , cum se numea pe atunci, am luat 10 la istorie și română și mai puțin (nu cu mult) la matematică, care trebuie să recunosc că nu m-a atras niciodată. De aceea m-am făcut umanist! Un sprijin deosebit am primit la liceu din partea profesorului meu de istorie, Constantin Zecheru, care mi-a recomandat cărțile necesare (lectură suplimentară) și a verificat, constant, pregătirea mea pentru examenul de admitere la această facultate care pe atunci, așa cum aminteați în sinopsisul activității mele, avea o concurență acerbă.

Ce relație de rudenie aveți cu Tase Dumitrescu, bogatul și filotimul negustor mizilean din perioada antebelică, ctitorul Liceului Tehnologic „Tase Dumitrescu”?

Din cele spuse de tatăl meu, Tase Dumitrescu era originar din Ceptura de unde provenea și bunicul meu, Andrei Dumitrescu. Eu nu l-am prins în viață pe bunicul din partea tatălui meu deoarece a murit în anul 1951. Tata îmi spunea că bunicul și Tase ar fi fost veri (deci tații lor frați). Eu deci aș fi fost nepot din nepot din veri. Podgorean bogat și fără urmași, Tase a lăsat banii necesari creării Gimnazului din Mizil (până atunci cei dornici de a-și continua studiile plecau la Buzău, reședința județului). Tase era conservator și l-am găsit amintit în presa timpului când m-am documentat pentru teza mea de doctorat, atunci când mult mai cunoscutul Alexandru Marghiloman, buzoian de fel, s-a oprit în drum spre casă la Mizil. Ulterior, cum se știe, instituția numită mai sus a devenit liceu cu diferite profiluri.

Ce rol au jucat Mizilul și, în particular, Liceul Teoretic Mizil, actualul Liceu Teoretic „Grigore Tocilescu”, în viitorul dumneavoastră traseu profesional?

Major, indiscutabil! Am avut profesori deosebiți, dedicați, cu multă știință de carte, care nu doar ne-au instruit, dar ne-au și educat, conform rigorilor de atunci, dar ne-au sprijinit pentru a ne forma și a urma un drum în viață, conform alegerilor noastre.

Vă amintiți ce personalități au venit în liceul nostru pentru a se adresa elevilor?

Doar de una îmi amintesc – poeta Agatha Grigorescu Bacovia, mizileancă și ea, soția marelui poet simbolist.

Împreună cu prof. Victor Minea, director al liceului atunci, și prof. Geta Stanciu, am participat pe 21.09.2017 la o lansare a unui manual rar, într-un loc extraordinar, fostul Palat Regal, acum Muzeul Național de Artă al României.

Filipescu (teza de doctorat) organizată la Palatul Cotroceni și la lansarea cărții Manipularea prin istorie, care a avut loc la CN „Spiru Haret” din București. Lansarea amintită de dvs. a fost însă specială nu doar pentru locul în care s-a desfășurat, ci și pentru participarea la aceasta a unui reprezentant al Casei regale și a unui număr impresionant de colegi din minister și de profesori din capitală. Cum vă mai amintiți, toți participanții au primit cartea gratuit, iar cei care au dorit au putut, pe lângă o mică gustare, să bea un vin de Mizil, adus, cu drag de domnul profesor, fost director Minea. Cartea revizuită este acum la cea de-a a treia ediție și iar nu se mai găsește în librării. Aproape un tiraj a fost achiziționat de prințul Nicolae, nepotul regelui Mihai și donat unor unități școlare, mai ales din Transilvania.

De altfel, toate cărțile mele au fost lansate și la târgurile de carte (Bookfest sau Gaudeamus), organizate la București.

LICEUL DE CULTURA GENERALĂ MIZIL, GENERAȚIA 1973, XIII

Cuvântul, 9 septembrie 2011, p.2

De-a lungul carierei ați participat la numeroase dezbateri, lansări de carte, olimpiade naționale etc. Ați vrea să le treceți în revistă și la propriu și la figurat?

Sunt foarte multe și nici nu le mai țin minte pe toate. Dezbaterile au fost atât în țară cât și în străinătate, la televiziune, radio, presa scrisă. Lansările de carte au fost, mai ales, la editurile „EDP”, „Nomina” și „Corint”, unde am condus secția de Autori români, olimpiadele de istorie la nivel național le-am coordonat în perioada în care am ocupat funcția de inspector general (20 de ediții).

Un alt profesor doctor, născut în Fefești (fosta vatră a Mizilului), Grigore Tocilescu, al cărui nume îl poartă școala noastră, scria în prefața unui manual de istorie: „Mai cu seamă în împrejurări grele un popor se simte înclinat a-și întoarce

ochii înapoi, ca să vadă ce au făcut generațiunile trecute pentru apărarea patriei, a libertăților ei; ca să se insuflă de amintirile mari ale trecutului și să se cunoască îndatorat de a păstra cu sfințenie și de a face să crească depozitul ce i-a lăsat: libertatea, onoarea națională, patria și jertfa pentru mântuirea ei.” (Grigore Tocilescu, Prefață la Manual de istoria românilor pentru școlile secundare de ambe-sexe, București, 1899; fragment).

Grigore Tocilescu are o carte de vizită de rang înalt: arheolog, profesor universitar de istorie antică și epigrafie, director general al Muzeului Național de Antichități, inspector general al învățământului, vicepreședinte al Academiei Române, redactor-șef al Revistei pentru istorie, arheologie și filologie, culegător de folclor etc.

Stimate domnule Profesor, mai este importantă pentru tânăra generație istoria, cu mai ales cea națională?

Indiscutabil. Dar sunt foarte mulți factori care trebuie să contribuie pentru a face importantă istoria pentru tinerii de astăzi (de la programe la demersul didactic și de la manuale la deontologia profesională.) Decizia recentă a ministerului ca istoria și geografia țării noastre să facă parte, alături de limba și literatura română, din Curriculumul identității naționale mi se pare salutară.

(Sursa foto: Albina, anul XII, nr. 52, 22 sept. 1909)

Știați că domnul Doru Dumitrescu este degustător profesionist al vinului și președinte al Asociației Somelierilor din România? Acesta mărturisea că are o colecție (în 2009) de peste 2000 de sticle din diverse perioade, chiar și din epoca interbelică. (Sursa: <https://adevarul.ro/stiri-locale/brasov/brasov-doru-dumitrescu-este-somelierul-de-vaza-994538.html>)

Credeți că este vreo legătură între vin și istorie?

Am auzit de acest domn, mi se pare că este din Brașov. Întotdeauna am fost confundat cu Doru Dumitrescu, originar din Buzău, care era realizatorul emisiunii de pe vremuri a TVR1, Cascadorii râsului, care se difuza duminică, de la ora 14,00.

Cei de vârsta mea și chiar mai tineri își aduc aminte de ea. Nu l-am cunoscut pe acest realizator, dar fiind amândoi cu mustață și mici de statură eram întrebati, când îmi auzeau numele, dacă lucrez la Televiziunea română. Știu însă că domnul în cauză era dintr-o altă generație. Revenind la subiect, există până în acest moment două istorii ale vinului și viței de vie din România, cel puțin atâtea cunosc eu, una scrisă de bunul meu prieten Vlad Ursu (în două volume) și alta, lansată săptămâna aceasta la Cluj, cu titlul O istorie literară a vinului în România, (eram acolo, dar nu am participat la lansare, fiind la un doctorat pe o altă temă) scrisă de domnul Răzvan Voncu. Referitor la întrebarea dvs, pot afirma că Istoria, prin statutul său, cuprinde istoriile tuturor domeniilor de activitate umană, deci și pe cea a vinului. Ar fi multe de spus, dar mă rezum la dictonul roman: „In vino veritas”.

Am aflat că aveți în lucru o carte care este prima de acest fel din România și pentru care este necesară foarte multă documentare. Ne puteți spune mai multe despre ea?

Sunteți informați. Da, lucrez cu mare dificultate în selecția surselor (am o imensă bibliografie și săptămânile acestea voi mai primi câteva cărți prin Amazon), mai ales străină – franceză în particular – ei fiind lideri al cercetării în acest domeniu puțin studiat. Sunt singurii care au centre dedicate și sesiuni de comunicări despre acest subiect. Cartea are ca titlu provizoriu „O enciclopedie a bastarzilor” (deci a copiilor nelegitimi sau legitimați), deci născuți în afara căsătoriei, din toate domeniile civilizației umane și care au reprezentat ceva în domeniul lor de activitate. Nu spun mai mult pentru că vă las pe dvs. cei care veți utiliza cartea – se dorește și un instrument de lucru – să descoperiți nume care aparțin atât istoriei universale, cât și celei naționale, care au fost bastarzi și al căror nume are rezonanță în istoria țării lor. Important este că pentru prima dată în documentarea mea am apelat, pentru zonele pentru care s-au realizat puține studii pe această temă (țările nordice, cele din Balcani, Africa etc.) la Al care mi-a sugerat surse (în engleză, în special) pe care să le pot consulta.

Ce ați dori să le transmiteți elevilor liceului nostru prin intermediul acestei reviste?

În primul rând să fie sănătoși! Este decisiv! Apoi să-și construiască, sub egida voastră, pentru că sunteți un corp valoros de profesori, un drum în viață care să-i facă fericiți pentru alegerea făcută și mândri de liceul pe care l-au absolvit.

Iar pentru liceul nostru drag adresez urarea: „Vivat! Crescat! Floreat!” pentru că zilele petrecute aici nu le-am uitat, ci mi-au rămas întipărite în suflet și minte!

Stimate d-le profesor, vă mulțumim mult pentru amabilitatea de a oferi acest interviu revistei școlii noastre!

Cu drag!

Interviu realizat de prof. dr. Bădicioiu Laurențiu

Prof. univ. dr. Constantin Marius Profiroiu este o personalitate marcantă în domeniul administrației și al politicilor publice din România. În prezent, ocupă funcția de prorector responsabil cu relațiile internaționale la Academia de Studii Economice din București (ASE), unde predă cursuri de politici publice și bună guvernare.

Între 2010 și 2016, a fost fondatorul și primul decan al Facultății de Administrație și Management Public din cadrul ASE. De asemenea, a fost bursier Fulbright, desfășurând cercetări la Martin School of Public Policy and Administration, University of Kentucky, în perioada 2010-2011. În anul 1994 a obținut Diploma în management internațional a Universității de Științe Sociale din Toulouse, Franța. În perioada 2014-2016, dl. profesor Marius Profiroiu a deținut funcția de președinte al Rețelei de Institute și Școli de Administrație Publică din Europa Centrală și de Est iar în prezent este membru în Comitetul de coordonare al Grupului European de Administrație Publică (EGPA). Profesorul Profiroiu a reprezentat ASE la numeroase conferințe internaționale. În 2024, a participat la Conferința Anuală a Asociației Universităților Europene (EUA) de la Universitatea din Swansea, Marea Britanie, unde s-a discutat despre integritatea universităților europene în perioade de schimbare. În iulie 2023, a luat parte la cea de-a XVI-a Conferință a Rectorilor Universităților din zona Mării Negre, desfășurată la Universitatea din Istanbul. A fost director general al Departamentului de Integrare Europeană din Ministerul Administrației Publice în perioada 2001-2002 și secretar de stat în Ministerul Administrației Publice și Internelor între 2002 și 2004. A coordonat Unitatea Centrală pentru Reforma Administrației Publice și a fost responsabil de programul PHARE în domeniul reformei funcției publice și al descentralizării în România. Pe lângă activitatea academică și administrativă, profesorul Profiroiu este autor de publicații în domeniul funcției publice, descentralizării, guvernantei publice și managementului strategic. Implicarea sa în diverse organizații și proiecte reflectă angajamentul său față de transformarea României prin promovarea valorilor și principiilor meritocrației, încrederii și integrității.

Î: Liceul este pentru oricare dintre noi o perioadă importantă de conturare și formare a personalității. Aveți amintiri plăcute din timpul studiilor liceale pe care le-ați făcut în școala noastră? Mi se pare că ați fost în clasă cu câțiva colegi profesori la noi.

R: Perioada anilor de liceu reprezintă o etapă importantă pentru pregătirea mea profesională, dar și de conturare a ambiției

și a motivației de reuși. Am avut marea șansă de a mă forma sub îndrumarea unor profesori excepționali din toate punctele de vedere. Niciodată nu voi uita dedicarea și umanismul profesorilor Drăjneanu, de limba română, a doamnei Coravu, de matematică, a doamnei Alexandru, de istorie, dar și a celorlalți profesori pe care i-am avut ca dascăli deosebiți la celelalte materii.

Profesionalismul, seriozitatea și bunătatea lor m-au ajutat să fiu mai bun, să conștientizez că numai prin muncă, perseverență, încredere și optimism pot să-mi îndeplinesc obiectivele. Mi-au transmis acea dragoste pentru meseria de dascăl pe care o exercit, cu mare plăcere, de peste 30 de ani, la ASE București și cred că, în bună măsură, dâșilor le datorez reușita mea în viața profesională.

Nu numai profesorii au fost deosebiți, ci și colegii de clasă mi-au oferit foarte multe clipe de neuitat. Am avut șansa să fiu într-o clasă unde majoritatea colegilor erau dornici să se autodepășească, dar și să se distreze. Din păcate, nu am reușit să ținem legătura unii cu ceilalți, dar întotdeauna mă gândesc la ei cu drag... Colegele mele, Valentina Bîgiu și Cristina Ioniță mi-au fost colege și pe perioada studiilor primare și gimnaziale, iar în prezent sunt cadre didactice la liceu, ducând mai departe prestigiul școlii noastre. Le admir pentru ceea ce fac, pentru dedicarea lor pentru formarea tinerilor din Mizil.

Liceul era unul industrial în perioada cât ați fost elev. Ce v-a determinat să urmați o carieră în domeniul administrației publice și al relațiilor internaționale?

În perioada 1982-1986, majoritatea liceelor din România erau industriale, dar acest lucru nu însemna că nu se făcea performanță. Corpul profesoral al liceului nostru era unul de elită, iar intrarea la liceu se baza pe un examen de admitere.

În școala generală mi-au plăcut geografia și istoria, iar în liceu am descoperit economia. Mi-a plăcut să citesc cărți de istorie și de geografie. Mi-aduc aminte când am primit cadou un atlas geografic, eram în clasa a I și am fost fascinat. Eram dornic să aflu lucruri noi, să citesc, eram pasionat de conținutul articolelor publicate în revista Magazin istoric. Majoritatea colegilor mei au dat admitere la Universitatea Politehnică, însă eu am preferat să aleg să devin student la ASE București, fiind pasionat de geografie și de economie, pregătindu-mă cu maximă seriozitate și la analiză matematică și algebră, materiile la care am dat examen de intrare la facultate. În perioada studiilor universitare am avut multe oportunități, iar după 1990, împreună cu alți colegi din ASE, am creat filiala AIESEC (Asociația Internațională a Studenților în Economie și Comerț) ceea ce mi-a permis să iau contact cu studenții din alte țări europene, fiind invitat să particip la diferite evenimente și stagii în străinătate. La terminarea facultății, am avut șansa să particip la un concurs pentru burse de studii în străinătate, la Universitatea din Toulouse, finanțat prin programul TEMPUS-Phare, unde am obținut Diploma în Management Internațional. Când m-am întors din Franța am primit oferta de a rămâne la facultate, ca asistent universitar și din acel moment evoluția carierei mele s-a schimbat.

Experiența dobândită în Franța mi-a permis să dezvolt un proiect nou pentru Academia de Studii Economice din București, crearea programului de licență în domeniul administrației publice, un proiect finanțat de Uniunea Europeană prin programul Phare, în colaborare cu universitatea din Toulouse, Universitatea Carlos III din Madrid, Institutul Internațional de Administrație Publică din Paris și Institutul National de Administrație Publică din Madrid.

În anul 2001, guvernul Năstase a cerut universităților să identifice tineri din mediul universitar cu pregătire în străinătate și experiență în gestionarea de proiecte europene, eu fiind unul dintre cei aleși, având șansa și privilegiul de a face parte din echipa de tehnocrați care a contribuit la aderarea României la Uniunea Europeană și la NATO, având responsabilități în domeniul administrației publice și al integrării europene. După experiența avută în administrația publică, la cel mai înalt nivel mi-am continuat cariera universitară parcurgând toate etapele, de la asistent la profesor universitar. În anul 2010 am avut șansa de a câștiga o bursă Fulbright în SUA, la Universitatea din Kentucky, fapt ce mi-a permis să cunosc modelul american de administrație publică concentrându-mă pe domeniul politicilor publice. Pregătirea teoretică și experiența practică, acumulate pe parcursul celor peste trei decenii de activitate în ASE, m-au format ca specialist în managementul administrației publice și al relațiilor internaționale. Îmi place ceea ce fac la universitate și orice zi, pentru mine, reprezintă o altă provocare. În continuare cred că numai cei care au vocație și își iubesc profesia pot performa.

Ați avut studenți din Mizil care au performat la ASE, obținând rezultate remarcabile?

Am avut studenți din Mizil și întotdeauna am fost mândru de ei, majoritatea dintre aceștia au demonstrat seriozitate și au făcut și performanță.

Locul unde ne-am născut, am copilărit și ne-am trăit adolescența ne rămâne în suflet pe viață. Aveți colaborări cu instituții de învățământ mizilene? Vă propunem să ne gândim la o formă de astfel de parteneriat cu liceul unde ați învățat, liceul nostru.

Întotdeauna revin cu mare plăcere la Mizil să-mi vizitez părinții. La casa părintească încerc să-mi încarc bateriile. Unde este mai bine decât acasă, acolo unde m-am născut și am crescut? Din păcate, nu am reușit să inițiez o colaborare cu liceul din Mizil dar rămân deschis la orice propunere de parteneriat.

Sunteți prorector pentru relații internaționale. Cum pot contribui universitățile la dezvoltarea sustenabilă și prosperitatea României pe termen lung?

Universitățile sunt actorii cei mai activi în dezvoltarea sustenabilă prin programele derulate pentru mediul de afaceri și administrația publică. La nivelul ASE s-a creat un Centru pentru dezvoltare durabilă care reprezintă un centru de expertiză și consiliere în acest domeniu. La nivel internațional suntem prezenți în clasamentele internaționale Times Higher Education Impact Ranking care măsoară impactul îndeplinirii obiectivelor de dezvoltare durabilă. Universitatea noastră a fost prima universitate din România participantă la acest ranking, fiind clasată în primele 500 de universități din lume în acest clasament. ASE București este cea mai prestigioasă universitate din România în domeniul programelor de licență/masterat/doctorat, în domeniul economiei, al afacerilor și al administrației publice, cu peste 110 ani de activitate neîntreruptă și cu peste 300.000 de absolvenți. Misiunea universității este să formeze viitoarele generații de decidenți în domeniul economiei, afacerilor și administrației publice și să se implice în elaborarea de studii și analize cu impact în societate. ASE București este implicată în peste 100 de proiecte de cercetare în diverse parteneriate cu universități din străinătate sau parteneri naționali. Avem peste 300 de parteneriate la nivel global cu universități din Europa, SUA, Canada, Japonia, Australia, Mexic, Brazilia, Africa.

Ați participat la multe întâlniri cu parteneri externi. Care sunt principalele lecții învățate din participarea la conferințele internaționale și cum le aplicați la noi?

Da, am avut ocazia să particip atât la multe întâlniri cât și la conferințe internaționale în perioada când am gestionat proiectele europene Phare Tempus cu partenerii europeni implicați din Franța și Spania. În perioada cât am lucrat pentru guvernul României, am avut privilegiul să lucrez în echipe cu parteneri din SUA, Franța, Spania, Marea Britanie, Germania, Belgia, Olanda, Polonia, Ungaria și cu numeroși alții. În cariera mea, am reușit să învăț și să mă perfecționez în permanență, să lucrez în echipă și să am deschiderea și determinarea necesare de a-mi atinge obiectivele stabilite. Niciodată nu m-am simțit în inferioritate față de colegii mei din străinătate și am luptat pentru interesele României și creșterea vizibilității internaționale a Academiei de Studii Economice din București. Principala lecție pe care mi-am însușit-o a fost să nu mă las depășit de provocările apărute și să cred în proiectele mele. Tot ceea ce am acumulat din punct de vedere teoretic și practic încerc să aplic și să fac ca lucrurile să se îndrepte în direcția corectă. Să fiu proactiv și inovator!

Cum vedeți rolul tehnologiei în modernizarea administrației publice și a sistemului educațional?

Rolul tehnologiei este esențial, iar în prezent asistăm la o schimbare de paradigmă care va influența actualul model de administrație, unde rolul inteligenței artificiale (AI) va fi determinant în transformarea statului. Ne îndreptăm către un nou model de guvernare, bazat pe modelul statului neoweberian. La sfârșitul lunii martie, voi publica o nouă lucrare, „Administrația publică românească, încotro? Perspective ale

transformării administrației prin meritocrație și inovare”. Sistemul educațional are nevoie de inovare și de adaptare la evoluția rapidă a societății. Universitățile din România au nevoie de un suflu nou, de o mai mare deschidere internațională și de curaj în procesul de transformare.

Reușiți să mențineți un echilibru între viața profesională și cea personală, având în vedere numeroasele responsabilități?

Nu mi-a fost ușor, dar am avut noroc de o soție și o fiică extraordinare, care m-au înțeles și m-au suportat. Fata mea și acum îmi reproșează că nu am însoțit-o în prima zi de școală a ei, fiind plecat la bursă în SUA.. Încerc ca în momentele când suntem cu toții să profităm la maximum și să ne bucurăm.

După peste 30 de ani de carieră, pot să afirm că familia trebuie să fie pe primul loc și nimeni nu va putea înlocui timpul pe care nu l-am petrecut cu ei. Uneori am pus cariera pe primul loc și ambițiile mele de a-mi atinge obiectivele pe plan profesional, iar acest lucru înseamnă că trebuie să recuperez mai mult pe partea familială și să păstrez echilibrul între viața profesională și cea personală.

Ce personalități (din România sau din străinătate) ați întâlnit?

Am avut ocazia să mă întâlnesc cu multe personalități din țară și străinătate, dar cei mai importanți pentru mine sunt profesorii mei de la liceu și de la facultate. Am avut doi mentori, profesori de mare prestigiu internațional, domnul profesor Andre Cabanis, vicepreședintele Universității din Toulouse, din Franța, și domnul profesor Ed. Jennings, decanul facultății de administrație și politici publice de la Universitatea din Kentucky, din SUA. Am avut ocazia să mă întâlnesc cu premierii Franței, domnii Raffarin, Villepin și Juppe, domnii președinți ai Comisiei Europene, domnii Prodi și Junker, fostul președinte american Clinton și multe alte personalități de la care am învățat, iar cu unii dintre aceștia încă țin legătura. Important este să am prieteni din toate colțurile lumii și să contribui la creșterea prestigiului României și Academiei de Studii Economice din București, dar și a liceului nostru.

Cum ați vrea să se încheie acest interviu? La Mizil aveți timp să mai ajungeți?

Într-o notă de optimism și cu încredere că putem face lucruri deosebite împreună și vă felicit pentru tot ceea ce faceți pentru liceul nostru. Vă propun să creați un Consiliu consultativ cu aceia dintre absolvenții liceului care doresc să se implice mai mult și să vă întâlniți cel puțin o dată pe an sau mai des pe Zoom.

De câte ori am timp, vin cu mare drag la Mizil. Sunt mândru ca sunt absolvent al Liceului industrial din Mizil, promoția 1986.

Interviu realizat de prof. dr. Bădicioiu Laurențiu

Interviu cu domnul inginer Vasile I. NECULA, împreună cu unul dintre copii, proprietar și administrator al Societății NECULASEM, cu sediul în Bărcănești, Ialomița.

Dl. ing. Vasile I. NECULA este un absolvent de succes al liceului nostru, promoția 1971.

Î: Ce rol joacă Mizilul în biografia dumneavoastră?

R: Cred că a fost primul oraș pe care l-am văzut în viața mea, pe la vârsta de șapte-opt ani. Mergeam cu tatăl meu (D.S.O.) cu căruța să vindem pepeni în zona Ploiești, Băicoi, Țintea. Îmi aduc aminte doar o dorință: să prind bariera, să văd locomotiva și să număr vagoanele. În 1967 a fost anul de „cotitură”: saltul de la sat la oraș, de la noroi la caldarâm, saltul spre civilizație. De acum, puteam visa mai mult la viitor, iar împlinirea viselor mi se părea mai aproape. A însemnat destul de mult, a fost o etapă, poate cea mai importantă din viața mea în formarea profesională și în educație. Deși locuiesc de aproape jumătate de secol în Urziceni, Mizilul rămâne orașul meu de suflet!

Ați stat la internatul școlii, fiind venit din mediul rural. Ar fi interesant pentru elevi să afle cum vă petreceați timpul în acea perioadă (1967-1971).

Aveați un grup de prieteni?

Internatul funcționa în curtea actualului liceu. A mai rămas doar cantina. Deasupra erau dormitoare, trei la număr, și spălătorul. Spălător? O cameră neîncălzită, un bazin din tablă, un jgheab și o țeavă cu robineti.

Doar apă rece, rețineți, iar când uitam să pompăm din cantină, nici aceea. Pe atunci Mizilul nu avea apă curentă și nici canalizare. Și să te fi ferit Dumnezeu să fii în clasa a IX-a și să nu găsească cei din clasa a XI-a apă în găleată sau bazin! Luam găleata și plecam aproape de ieșirea din oraș după apă. Cei din clasele a XI-a practica „căprăria” cu cei mici. Cum petreceam timpul? Programul începea la ora șase cu „deșteptarea”, strigată de dom’ pedagog (o perioadă, domnul Negraru – tatăl actualului primar), înviorarea, la masă, apoi la școală până la ora 13. După școală, la masă, somn două ore și apoi toți la sala de meditație, unde pregăteam lecțiile pentru a doua zi, până la ora 18, când programul se încheia și veneau și fetele la masă. Fetele aveau dormitoare pe strada Mihai Bravu, lângă cinematograful. Veneau două câte două, flancate de doamna pedagog. Era partea cea mai frumoasă a zilei!

Am avut și prieteni, am plecat șase în clasa a IX-a, toți la internat și toți la C, și toți am ajuns la final. Nu am trăit evenimente deosebite, eram copii cuminți, veniți de la țară cu gânduri mari, dovadă că toți au luat bacalaureatul și niciunul nu a rămas doar cu atât. Am ținut legătura și o mai ținem.

Vă amintiți un eveniment remarcabil petrecut în timpul studiilor liceale pe care ați dori să-l evocați? Un profesor sau un prieten, prieteni de-o viață?

Oauuu, câte aș putea povesti... Am vii în memorie și clare pe retină multe întâmplări din acea perioadă. Am să povestesc câteva cu profesorii, aceasta în speranța că acest interviu va fi citit și de actualii profesori. Și să țină cont că și peste jumătate de secol se va găsi cineva să-i pomenească.

Doamna Macovei mi-a rămas în memorie ca o femeie reală! Cum aș putea spune altceva când, în clasa a IX-a, întreba dacă știe cineva un scriitor, poet ungur, și am răspuns: Petőfi. În loc să aprecieze, a râs, m-a ironizat, că am pus greșit accentul. Eram acolo să învăț și dansa trebuia să mă ajute să învăț, chiar era plătită pentru aceasta! Am avut un gust amar. Domnul Ioniță, profesor de matematică și, cred, director adjunct în acea perioadă, a venit seara târziu în control la internat. M-a găsit jucând table cu un coleg. Mi-a luat tablele și le-a pus pe foc. M-a durut, erau tablele mele cumpărate cu sacrificii. La vremea aceea banii erau puțini, mai ales pentru un copil de țăran. Și apoi, un profesor de matematică să nu știe că jocul de table nu-i un joc de „babaroase”? Jocul de table înseamnă, pe lângă noroc, calcule matematice, teoria probabilităților, inspirație! V-o spun eu, sunt legitimat la Federația Română de Table și Backgammon și participant la multe competiții.

Sunteți un vechi și valoros prieten al Festivalului „Romeo și Julieta la Mizil”, proiect care s-a născut (2007) și a continuat în Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu” timp de 18 ani. Ce v-a făcut să vă implicați trup și suflet, cum se spune, în acest eveniment cultural?

„Trup și suflet”-simplu: o parte din sufletul meu este la Mizil, pe dealurile de la Tohani, Breaza, Fintești. Trec să revăd, săptămânal sau aproape săptămânal, aceste locuri. Astăzi, când scriu aceste rânduri, este 22 februarie. Știți că au înmugurit migdalii la Pietroasele? Mergeți și verificați, dacă nu puteți, luați de bună poza mea!

În ceea ce privește Festivalul, sunt o fire veselă, îmi plac umorul, poezia, epigrama. Admir oamenii inteligenți și modești. Ori toate acestea le găsesc la festival. Și când toate acestea sunt în orașul tău de suflet, ce om cu suflet ar rezista?

Î: Ce le-ați spune tinerilor care vor să urmeze o carieră în inginerie, începând o afacere în acest domeniu?

R: Că merită, și nu numai în domeniul agricol, ci în orice domeniu. Niciun efort nu-i prea mare când e vorba să devii propriul stăpân. Dar costă: eforturi, zbateri, nopți nedormite, dar țineți minte: „cei ce se lasă pradă destinului sunt perdanți, cei ce se iau în piept cu el au șansa să câștige”!

Interviu realizat de prof. dr. Bădicioiu Laurențiu

INTERVIU IMAGINAR CU SAVANTUL GRIGORE TOCILESCU

–Chat GPT4–

Grigore Tocilescu a fost istoric, arheolog, epigrafist și folclorist român, profesor universitar, membru al Academiei Române și director al Muzeului Național de Antichități. S-a născut pe 26 octombrie 1850 în Mizil. A urmat liceul la Ploiești, unde i-au fost profesori Bazil Drăgoșescu și Zaharia Antinescu, doi renumiți dascăli ai orașului, a căror memorie a rămas vie și în scrierile lui Ion Luca Caragiale, fostul lor elev. Ulterior, a devenit student la Colegiul „Sfântul Sava” din București. A urmat cursurile Facultății de Drept de la Universitatea din București, pe care le-a finalizat în 1874. A avut oportunitatea de a obține o bursă de la Ministerul Cultelor și Instrucțiunii Publice, condus de Titu Maiorescu, și a plecat în Praga pentru studierea limbilor slave. De aici, a continuat la Viena, unde s-a specializat în epigrafie și arheologie, domeniu care i-a consolidat reputația drept unul dintre cei mai importanți savanți ai țării sale în acea perioadă, fiind recunoscut și apreciat și la nivel european. În străinătate a cercetat documente legate de istoria medievală a României și a revenit cu descoperiri importante, inclusiv documente și lucrări ale lui Dimitrie Cantemir, aflate în Rusia. A fost profesor de istorie veche la Universitatea din București și membru corespondent al Societății Academice Române încă din 1877, iar mai târziu a fost ales vicepreședinte al Academiei Române.

În 1882, Grigore Tocilescu era director al Muzeului Național de Antichități. A inițiat primul șantier arheologic românesc la Adamclisi, județul Constanța, unde a descoperit monumentul cunoscut astăzi sub denumirea de Tropaeum Traiani. Unul dintre cele mai importante merite ale sale constă în modul în care, prin cercetările sale — continuate mai târziu de Vasile Pârvan — a adus la lumină dovezi ale creștinării strămoșilor noștri, precum și păstrarea acestei credințe în timp.

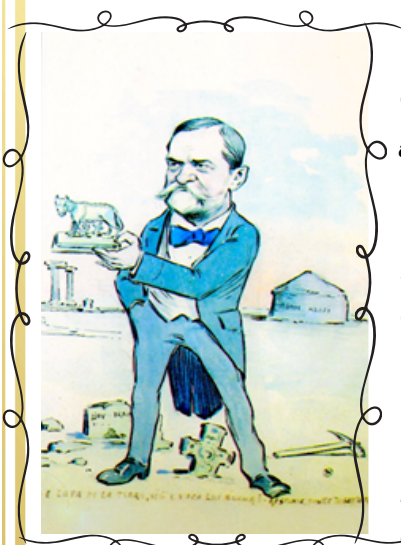
Grigore Tocilescu a evidențiat importanța monumentului ridicat de împăratul Traian la Adamclisi, arătând că el are o semnificație fundamentală pentru istoria națiunii noastre: realizat la capătul unei perioade esențiale, reprezentând atât tranziția Daciei în provincia romană, cât și începutul procesului de formare a etniei române. Tocilescu a publicat la Viena o lucrare intitulată „Monumentul de la Adamclisi”.

A participat la serbările de la Putna din 1871. În 1878, Grigore Tocilescu a fost însărcinat de Ministerul Cultelor și Instrucțiunii Publice pentru a cerceta bisericile vechi din Muntenia și a evalua valoarea lor ca monumente de patrimoniu național.

Între 1898 și 1902, Grigore Tocilescu a coordonat realizarea „Marelui Dicționar Geografic al României”, o lucrare valoroasă, care rămâne și astăzi o sursă importantă de informații istorice, geografice, sociale etc. despre localități.

În aceeași perioadă, s-a remarcat și ca om politic, fiind membru al Partidului Conservator, apoi al Partidului Conservator Democrat, iar din 1888 până la sfârșitul vieții a fost membru în Parlamentul României. De asemenea, a fost culegător de folclor, publicist și autor de studii dedicate istoriei naționale.

Grigore Tocilescu a încetat din viață pe 18 septembrie 1909.

Caricatură de N. Petrescu Găină, 1931

Reporter: Bună ziua, stimat dle Grigore Tocilescu! Pentru elevii liceului care poartă numele dumneavoastră ne-am gândit să vă luăm acest interviu.

Grigore Tocilescu: Bună ziua! Mă bucur că sunt apreciat și că pot împărtăși ceva din experiența mea. Am fost un cercetător și profesor pasionat de istorie și arheologie, un om care a avut ca scop promovarea valorilor culturale și educației. Mă mândresc cu legătura mea cu Mizilul și consider că adevărata moștenire stă în educarea generațiilor tinere.

Ați avut o carieră impresionantă, cu contribuții în domeniul istoriei și arheologiei. Cum v-a influențat faptul că ați început cariera în Mizil?

Mizilul a fost mereu locul unde mi-am păstrat rădăcinile și unde am învățat valori esențiale, precum respectul pentru tradiție și curiozitatea de a descoperi istoria. De aici am avut dorința să învăț mai mult, să cercetez și să aduc lumină asupra trecutului nostru. Cred că educația și pasiunea pentru istorie se pot cultiva încă de la vârsta școlii, de aceea m-am implicat mereu în acțiuni educative.

În ce mod credeți că poate liceul din Mizil, numit după dumneavoastră, să păstreze și să promoveze această moștenire culturală?

Pentru mine, cea mai importantă este formarea personalității și a valorilor, care este cu atât mai dificilă în lumea tehnologiei. Liceul trebuie să fie un spațiu unde elevii învață nu doar despre istorie sau matematică, ci și despre respect, curaj și pasiune. Recomand ca elevii să fie încurajați să cerceteze patrimoniul, să participe la activități culturale, să își valorizeze rădăcinile. În acest fel, moștenirea mea și a altora va trăi mai departe.

Sunteți o personalitate marcantă a culturii și istoriei românești, iar liceul nostru poartă cu mândrie numele dumneavoastră. Vă rugăm să ne povestiți puțin despre primii pași în cariera dumneavoastră. Cum v-ați descoperit pasiunea pentru istorie și epigrafie?

Sunt onorat că liceul vostru îmi poartă numele. M-am născut în Fefeiei, parte a Mizilului, iar pasiunea mea pentru istorie a început încă din tinerețe, când am fost fascinat de poveștile auzite pe aceste meleaguri. Am urmat studiile la Universitatea din București, și apoi la universități renumite din Viena și Berlin, unde am aprofundat studiul antichităților și epigrafiei.

Știm că ați efectuat excavații importante la Adamclisi. Ce ne puteți spune despre descoperirile de acolo și impactul lor asupra cunoașterii istoriei noastre?

Săpăturile arheologice de la Adamclisi au fost un punct de referință în cariera mea. Am descoperit Tropaeum Traiani, un monument comemorativ construit de romani în cinstea victoriei asupra dacilor. Descoperirile au avut un impact semnificativ asupra istoriei și arheologiei românești, oferind informații valoroase despre cultura și civilizația dacică.

Care considerați că este cea mai mare realizare a dumneavoastră?

Faptul că am contribuit la cunoașterea și promovarea istoriei României. Sper că munca mea va inspira generațiile viitoare să continue cercetarea și să păstreze vie memoria trecutului.

Ca profesor universitar, ce valori considerați esențiale în actul de a educa și forma tinerii?

Educația nu e doar acumularea de cunoștințe, ci și cultivarea unei gândiri critice și a unei înțelegeri profunde a lumii în care trăim. Am pus accent pe cercetare și curiozitate academică, îndemnându-i pe studenți să exploreze și să pună sub semnul întrebării informațiile, să caute propriile răspunsuri și să contribuie la patrimoniul cultural.

Domnule Tocilescu, dacă ați fi trăit în România anului 2025, cum ați fi perceput schimbările din societatea noastră contemporană?

În anul 2025, aș observa cu interes progresele tehnologice, mai ales AI-ul și dezvoltarea infrastructurilor educaționale. Aș fi impresionat de eforturile tinerilor de a fi mai conectați la cultura globală, însă le-aș aminti importanța de a-și păstra și promova rădăcinile culturale și istorice.

Cum ați vedea rolul educației în contextul alegerii noului președinte și al schimbărilor politice actuale?

Educația este un pilon fundamental al societății, indiferent de schimbările politice. Susținerea unui sistem educațional de calitate este esențială pentru formarea unei generații capabile să facă alegeri conștiente și bine informate, astfel încât să contribuie activ la viitorul națiunii.

Ce sfaturi ați avea pentru noul președinte al României, Nicușor Dan?

Aș încuraja președintele să investească în modernizarea sistemului educațional, să susțină cercetarea și inovarea, și să asigure echitate în acces la educație. Este crucial ca tinerii să fie pregătiți pentru provocările viitorului și să aibă oportunități egale.

Cum evaluați impactul tehnologiei moderne asupra cunoașterii și educației?

Tehnologia oferă acces fără precedent la informație și poate îmbunătăți experiența de învățare. Totuși, este important să fie utilizată cu discernământ, completând educația tradițională și nu înlocuind-o. Gândirea critică, discernământul rămân fundamentale.

Ce mesaj le-ați transmite elevilor liceului „Grigore Tocilescu” din Mizil, care învață sub ocrotirea simbolului statuii dumneavoastră din curtea școlii?

Dragilor, vă îndemn să purtați cu mândrie numele acestui liceu și să nu uitați niciodată de unde ați plecat. Cultura și educația sunt cheia către progresul personal și al lumii. Fiți curioși și perseverenți! În curtea liceului, sub privirea statuii mele, sper să găsiți inspirația și curajul de a vă urma pasiunile.

Vă mulțumim pentru acest interviu inspirator, domnule Tocilescu. Ne-am simțit onorați să aflăm mai multe despre viața și moștenirea dumneavoastră. Sperăm ca liceul care poartă numele dumneavoastră să fie un pilon al culturii și educației în Mizil și în întreaga țară.

ET IN ARCADIA EGO... ȘI NOI AM AVUT 18 ANI

Director,
Prof. Burlacu Luminița

Chipuri de adolescenți. Ochi în care se poate citi: SPERANȚĂ, ÎNCREDERE, DORINȚĂ, DETERMINARE sau, pur și simplu, SENINĂTATE. Zâmbete inocente și timide sau expresii precoce care denotă asumarea responsabilității de viitor adult. Chipuri diferite, unice, personalități ce străbat vâlul timpului și al pixelilor. Nu sunt doar fotografii vechi. Suntem noi. Noi, la început de drum. Et in Arcadia ego.

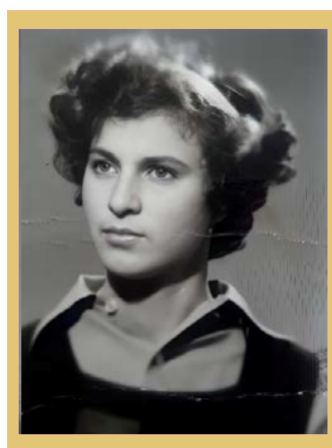
Și noi am fost elevi!

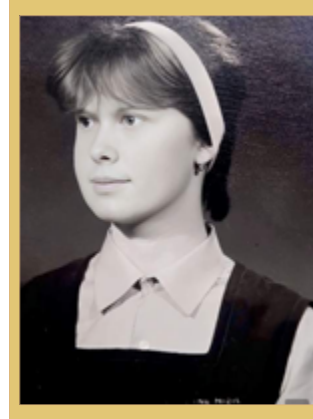
Director adjunct,
Prof. Guțu Adela

Prof. Stanciu Geta

Prof. Divoiu Maria

Prof. Cernat Valentina

Prof. Covaliuc Milena

Prof. Toma Viorica

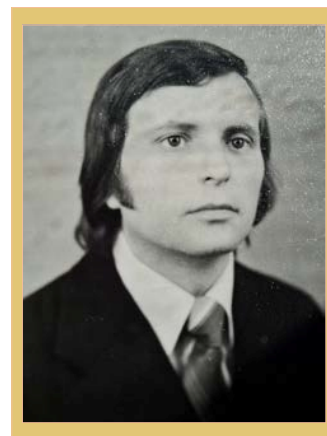
Prof. Pandealea Aurelia

Prof. Bădicioiu Laurențiu

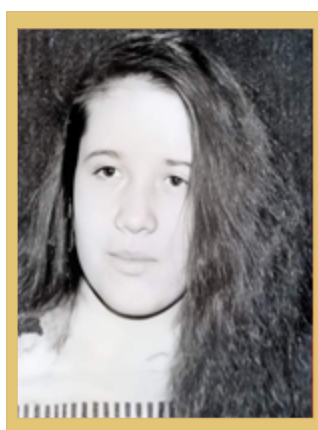
Prof. Zafiu Carmen

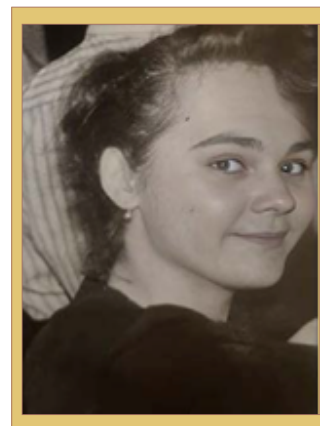
Prof. Frîncu Gheorghe

Prof. Zafiu Mariana

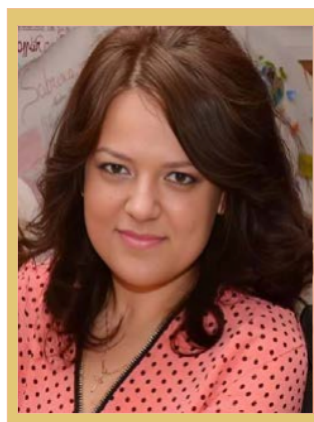
Prof. Măgirescu Livia

Prof. Frățiman Carla

Prof. Șerban Laura

Prof. Radu Valentina

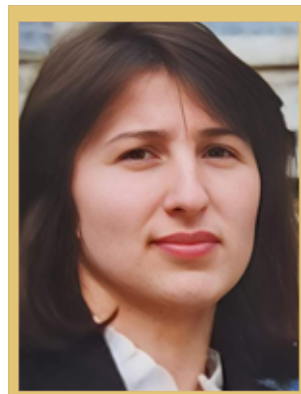
Inf. Șerban Cătălin

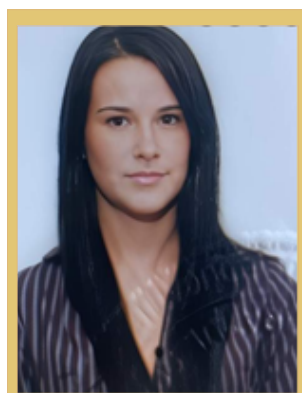
Prof. Apetrei Ciprian

Prof. Muntean Cristina

Prof. Andrei Camelia

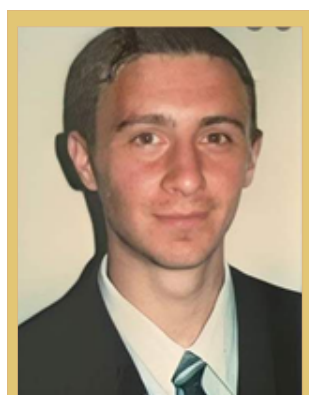
Prof. Quintana Ștefania

Prof. Radu Rocsana

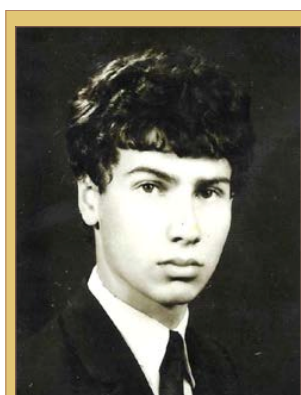
Prof. Domnica Mariana

Prof. Moise Marian

Prof. Lungana Mirela

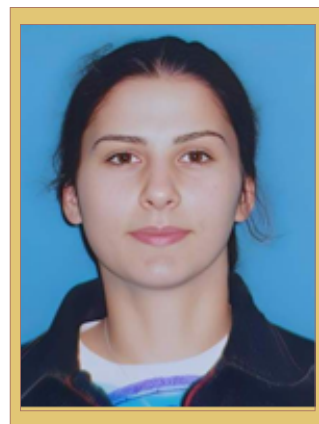
Prof. Oprea Romeo

Prof. Cireșanu Mihaela

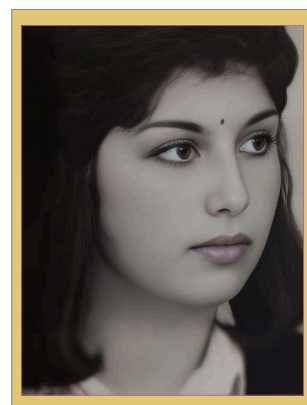
Prof. Matei Simona

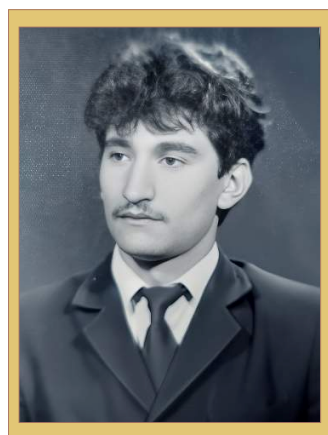
Prof. Mușat Alina

Prof. Stănescu Dorina

Prof. Gheorghe Livia

Prof. Drăghiciu Dan

Prof. Clucerescu Nicolae

CREAȚII/ PERSPECTIVE

Lacrimi albastre

Într-o poieniță-aleasă,
Într-un câmp deschis de vară,
Zace-o floare neînțeleasă,
Cu un chip parcă de ceară.

Flori sălbatice zărești,
Sub lumina cea măiastră,
Printre ele hoinărești,
Dar niciuna nu-i albastră.

Și așa micuța floare,
Parc-ascunsă de el, soare,
Ca un clopoțel prezintă
Florile ei de cicoare.

Cum plângea ea separată,
De prieteni, de lumină,
De îndată se arată,
O fetiță ce se-nclină.

Se-nclină deasupra ei
Și o admiră subtil,
De atunci zile la rând,
Ea zburda ca un copil.

Clipele i le-a umplut,
Floarea n-a mai suferit.
Dar sezonul a trecut
Și cicoarea a murit...

Să nu plângi iubită fată,
N-ai fost tu cea vinovată!
Timpul floarea o-nflorește,
Iar tot el o ofilește...

**Popa Izabela Maria,
clasa a IX-a A**

Copilărie-n buzunar

Am pus copilăria-n buzunar,
C-un gând zglobiu și-un vis hoinar,
Să fug cu ea pe vechiul plai,
Să uit de dor, de griji, de vai.

Pe căi de praf și soare blând,
Mă-ntorc tăcut spre-al meu pământ,
Unde o frunză tremura
Și viața toată-n ea era.

Pe garduri joase, ruginite,
Stau amintirile-adormite,
Și-n liniștea ce le cuprinde,
Trec ani de dor, fără cuvinte.

La colțul casei vechi m-opresc,
Pe mine-n joacă mă zăresc
C-un zmeu în mână și-un oftat,
Mă uit la ce-am lăsat uitat.

Și cât voi merge pe pământ,
Cu pași de azi și vis de prunc,
Voi duce-n mine, fără jar,
Copilăria-n buzunar.

**Popa Izabela Maria,
clasa a IX-a A**

Acrostih

Grigore îl chema și
Reușea întotdeauna să
Inițieze proiecte arheologice
Grandioase
Ori să scrie... Sau să
Restaureze situri pentru
Eternitate

Taciturn și neînțeleș
Odată ajuns în
Cadrul Academiei Române,
Imaginea lui a continuat să
Lumineze mințile multor oameni și să
Existe
Statornic, în ochii
Celor care l-au cunoscut și l-au
Urmărit

Șerban Robert Octavian,
clasa a X-a A

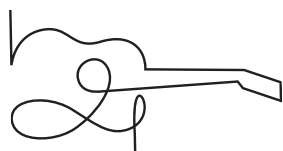
Candoarea sufletului

Drag copil ce îmi ești sfânt,
Ca un înger pe pământ,
Tu ce gându-mi răscolești
Și prin suflet mă privești,
Lasă-mă să-ți pic
La picioare câte-un pic,
Admirându-te de jos,
Iubind tot ce e frumos.
Glasul tău ca o cântare
Ce-mi aduce alinare,
Inima-mi străpunge
Și prin sânge-mi curge.
O! Ce cuvinte dulci
În juru-mi aduci
Și prinzându-le din mers
Vise dulci împodobesc.
Tu, luminează arzătoare
Și în trup palpăitoare
Aprinde-mi sufletul înghețat,
De speranțe sfărâmat
Și fii al minții leac
Ce se afundă-n veac.

Dinu Daria-Maria,
clasa a IX-a A

Pascu Maria,
clasa a V-a A

Acolo unde cântecul e adevăr

Deseori ne pierdem în haosul absolut ce ne înconjoară, pierzându-ne pe noi înșine, uitându-ne valoarea și scopul. Și totuși, tocmai în tăcerea de care ne temem se află adevăratele comori. O voce caldă, o chitară blândă, o poveste ce alină sufletele răvășite ne poate îmbrățișa și adăposti.

Muzica folk nu are nevoie de efecte speciale. Nu urlă, nu se caută a fi aplaudată, nu este despre spectacol ci despre sinceritate, simplitate. Este strigătul celor ce au îndrăznit să nu se teamă de adevăr. Prin folk ne regăsim, ne iubim. Este despre emoție, despre dor nestins, iubiri pătimate, părinți, prieteni vechi, promisiuni făcute într-o seară copleșitoare de vară și uitate într-o iarnă.

Folkul nu încearcă să fie pentru oricine, însă fiecare se poate vindeca în liniștea sacră a acestuia. Ne dă voie la vulnerabilitate, mângâindu-ne, lăsându-ne să simțim, fără jenă. Putem poposi la „umbra” acestuia atunci când obosim în goana spre nicăieri... Acest gen muzical, în sine, reprezintă o formă de curaj. A cânta este un act de bravură. Nu suntem slabi dacă ne exprimăm durerile, pierderile, visurile. Folkul este o rugăciune, e muzica celor ce și-au așezat sufletul într-un vers și l-au oferit lumii prin cântec.

Din fericire, România noastră deține o tradiție bogată în ceea ce privește muzica folk. Artiști precum Nicu Alifantis, Mircea Vintilă, Tatiana Stepa, Emeric Imre, Ducu Bertzi și mulți alții ne-au oferit din harul lor de a transforma melodia într-un sfânt ritual, construind punți între poezie și viață. Și-au deschis sufletul în fața mulțimii pentru ca aceasta să pătrundă și să se bucure de magia momentului. Au plâns odată cu noi, au râs odată cu noi, fără să uite o clipă că toți suntem oameni în materie și nimic nu ne deosebește în adevăr.

Se spune că cineva sau ceva moare de-abia atunci când este uitat. De aceea, folkul va trăi întotdeauna. Și nu pentru că cere validare, ci pentru că se imprimă în sufletul nostru, devine una cu spiritul nostru, nefiind doar sunet, ci și mesaj, emoție, refugiu.

Uneori mă întreb cum ar arăta lumea dacă oamenii ar asculta mai des muzică bună, ce vindecă, nu doar care sună „bine”. Consider că sufletul s-ar auri. Poate nu ne-am mai grăbi să-i judecăm pe alții, ci am învăța să-i ascultăm, precum un cântec folk: versul nu cere laudă, ci înțelegere. Am simțit de multe ori cum un simplu cântec a reușit să transmită ceea ce eu nu puteam. Mi-a fost pansament și sprijin în zile în care nimic nu mai părea să aibă sens. Și poate tocmai de aceea îl simt aproape. Nu ca pe un stil muzical, ci ca pe o mână întinsă, caldă, sinceră.

Muzica nu reprezintă zgomot, nu are nevoie să impresioneze. Pur și simplu îți apare în cale și rămâne. Dar nu oricine îi permite să pătrundă în viața sa. Uneori, îmi pare o formă de a „scrie” un jurnal cu voce tare, pentru ca cei ce au trecut și ei prin furtunile sorții să rezoneze cu trăirile celui care își cântă sentimentele. Și e uimitor cum, chiar și necunoscându-ne unii pe alții, o piesă poate deveni confesiune comună.

Sunt convinsă că muzica adevărată este o salvare, oferindu-ne o conexiune de care avem nevoie cu disperare: cu noi înșine. Ne învață că durerea nu e o rușine, că dorul e omenesc și că iubirea nu trebuie niciodată strigată pentru a fi simțită.

Așadar, folkul, pentru mine, e adăpost. Este acel prieten la care mă pot întoarce oricând, fără a-mi cere nimic. Mă simt liberă să mă confesez, să mă exprim și să trăiesc. Nu știu dacă aș putea trăi într-o lume fără muzică. Dar, cu siguranță, nu mi-aș dori să trăiesc într-o lume fără folk.

BUJORII

Te rog, pictează această petală de jind
lângă un bujor.

Nu-i da voie să se odihnească străin,
fără un protector.

Nu-l dezmierda cum al său trup nu va
putea vreodată îndura.

Te rog, iubește iubirea mea atât cât
primăverile tale vor dura.

Te rog, învață-mă cum toți bujorii albi din
pieptul tău înfloresc.

Dă-mi voie să înțeleg câte câmpuri de
mângâieri trebuie să cuceresc.

Nu mă rătăci printre ale egoismului
rădăcini mult prea gentile.

Te rog, iubește iubirea mea atât cât
palme din secunde se simt mâini din zile.

Te rog, împrumută-mi jumătate de
strânsoare cu suspine de bujori.

Nu-mi da voie să descânt doar unui
îndrăgostit, iar și iar, lipit cu flori.

Voi picta pentru a ta existență și un
strop gol de miere absentă.

Te rog, iubește iubirea mea atât cât
adulții se tot îmbată în adolescență.

Panait Iuliana Andreea,
clasa a XI-a C

Enache Irina,
clasa a X-a C

MUZA

Ca pe-o muză luminată

Te privesc îndurerată

Și mă închin în fața ta

Ca la taina cea mai grea

Și mă rog la o minune

Să nu cazi într-o genune

Și scânteia să nu piară

Din privirea ta de fiară.

O! Lacrimă ce te prelingi

Și-n obrazul meu te-nfigi,

Nu-mi desprinde sufletul

Ce ascunde geamătul.

Fii tu cel ce gându-mi înflorește

Și trupu-mi înverzește

În strâmtoarea-ți caldă

Și a sufletului scaldă.

De-ar fi să cad

Printre ramuri pieritoare,

Tu prinde-mă îndat

Într-o mână protectoare

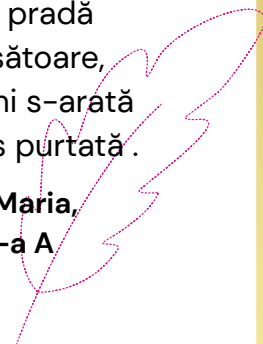
Și nu mă lăsa pradă

Lumii mele visătoare,

Căci speranța mi s-arată

Și de zări mă las purtată.

Dinu Daria-Maria,
clasa a IX-a A

REGAT

Mă strecor printre fire lungi, de iarbă deasă,
Prin lanul fierbinte de speranță neculeasă,
Prin pădurea-regat verde, eu alunec plin de viață,
Mă îndrumă calea dreaptă, mai subțire ca o ață.

Bat la porțile înalte, decorate-n in și jad,
În ferestrele de ceață razele de soare cad.
Către mijlocul dumbravei șerpuiește nesfârșit,
Precum șoaptele pădurii, frunze cad neconținut.

Crengile-nalte valsează pe un cântec viu, zefiric,
Cântat de-o briză somnolentă pe un ritm ales, oniric.
Drumul ei aduce aproape un miros de iasomie,
Ca al florilor frumoase, ca modelul de pe ie.

Stau și-ascult sunetul viu cum îmi tremură-n urechi,
Cântat de păsări-orcheastră, de atâtea glasuri vechi
Care vin din alte vremuri și, sunând armonios,
Simfonie acordată pentru sufletu-mi sfios.

Visez în mijlocul regatului de viață și culoare,
În poiana-mozaic care strălucește-n soare,
Depart de lumea dezlănțuită am venit.
Privesc acum același cer, dar văd totul diferit.

În jurul meu vibrează viața bună, ca apa de izvor,
Iar vietăți cu gheare scurte și cu dor rătăcitor
Se adună curioase să mă vadă-n loc de taină,
Pădurea să îmi fie casă, iar florile să-mi fie haină.

Dulce mireasmă, de plante colorate,
Sunete misterioase, senine și decorate,
Raze de speranță, din înaltul cer albastru,
Primiți-mă în dansul vostru, autentic și sihastru.

Chemarea, voi mi-ați ascultat numaidecât,
Rădăcini tentaculare mi se-agață acum pe trup
Pe mâini, gălbenele, pe picioare, stejărel,
Iar din creștetul capului, rădăcini de copăcel.

Fericit al clipei, mă-mbrac cu altă viață,
Iar raze vii și verzi coboară lin pe față.
Îmbrățișat de flori, aleg să fiu natură,
Și să rostesc povestea ca o... tăcere pură.

Lungu Alexandru, clasa XI-a A

Mâna stângă

Nedreptate

Am o soră geamănă. Din copilărie m-am obișnuit să o privesc ca și cum ar fi de un rang mai înalt decât mine. Părinții m-au lăsat să cresc fără niciun fel de educație, în schimb, pentru modelarea ei, nu au prețuit deloc. Ea a avut parte de educatori și profesori pentru a scrie, pentru a desena, a cânta la pian și multe altele, însă, dacă eu mă atingeam întâmplător de vreun creion, eram muștrată cu asprime. În repetate rânduri am fost bătută pentru neîndemânare și lipsă de maniere.

E adevărat că sora mea m-a chemat ca ajutor în multe situații, dar, întotdeauna ea își însușea onoarea rezultatului. Cu superioritate, mă chema doar când ea avea nevoie sau când nu se putea descurca de una singură.

Plângerea mea nu este dictată doar de sentimentul de mândrie. Nu! Durerile mele au o cauză mult mai serioasă. În familia noastră regula este ca toate grijile, necesare susținerii, să fie lăsate pe umerii mei și ai surorii mele. Dacă s-ar întâmpla cu ea ceva, vreo durere sau altă nenorocire, ce s-ar alege de familia noastră?

Oare cum aș putea să atrag atenția părinților mei asupra nedreptății pe care o simt?

Mi-aș dori să fiu văzută așa cum sunt: mereu prezentă, loială, indispensabilă. Da, poate nu scriu frumos, nu pot să desenez, dar țin greutatea familiei. Fără mine, știu că nu ar exista întregul!

Eu sunt mâna stângă, umbra prezentă a surorii mele.

Suntem gemene, dar diferite!

Domnica Teodor-Ștefan, clasa a VIII-a

Părinții

Încă de la naștere părinții ne sunt alături,
Ne privesc cu gingășie și ne iubesc,
Ne sunt adevărate scuturi,
Nu ne lasă la greu, ci ne păzesc.

Renunță la tot ceea ce au pentru noi,
Numai ca să ne fie bine,
Renunță oricând pentru noi,
Numai ca să ni se pună temelie.

Și-atunci când vremea le vine,
Ne privesc o ultimă dată,
Ne privesc cu bucurie,
Iar ochii li se-ncântă de-ndată.

Mitran Sara-Maria,
clasa a IX-a A

Lumina

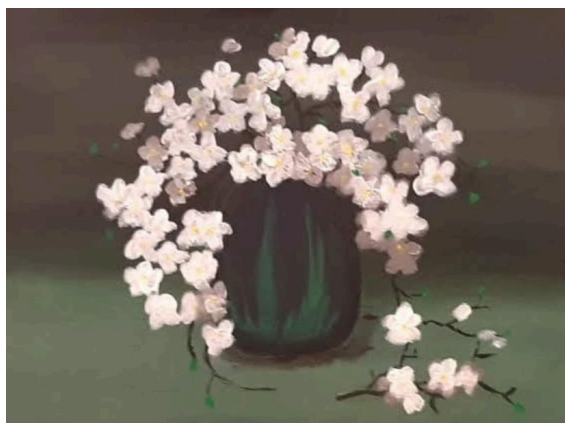
Lumina este viață,
Ea este izvorul iubirii
Și al păcii.
Înconjoară-ți viața de lumină,
Iar sufletul tău va străluci.
Luminează-ți viața copile,
Lasă frumosul să treacă,
Să rămână în sufletul tău.

Lumina știe să pătrundă tăcută,
Ca o amintire veche,
Și să șteargă urmele lăsate
De întunericul lumii rece.
Și-n urma ei rămâne o șoptă
Ca aerul cald dintr-o zi de vară,
Nu cere nimic, doar mângâie
Colțul sufletului ce-l frământă pe om.

Mitran Sara-Maria,
clasa a IX-a A

Ioana Plăcintă, clasa a XI-a C

Ioana Plăcintă, clasa a XI-a C

Ea și el

-Scumpa mea mare,
iubirea mea se reflectă-n ochii tăi cristalini
și-n reflexia ta, zilnic, înflorește, prin urmare,
mai valoroasă decât oricare vitralii.
Vocea ta îmi liniștește gândirea
și mă îneacă-n cele mai frumoase vise !
Vino cu mine și îndreaptă-mi privirea
spre destinele noastre împreună scrise !

-Dragul meu cer,
fie tu senin, fie tu întunecat,
mă înalți eter spre adevărul prin
care sufletu-mi de liniște este ferecat.
Lumina minții tale îmi întărește spiritul,
visând odată cu ochii tăi la nemurire !
Vin la tine și-mi îndrept sufletul
spre viețile noastre presărate de iubire !

Astfel, ambii, cerul și marea,
au rămas veșnic uniți,
formând a pământului lucrarea
cea de care știți și acum.

Ei sunt un tot unitar,
într-un univers spiritual
un univers colorat chiar
de unirea lor în mod natural .

Regăsirea spirituală prin natură

Și m-am pierdut,
printr-un duios aurit lan,
uitând de statutul meu uman.
Și m-am oprit,
de-am îmbrățișat albăstruie cunună a vieții,
cu tot cu păsări, nori și rânduiala sorții.
Și m-am gândit,
la efemerul roz parfumat al trandafirului,
la efemerul inimii înflăcărare a tânărului.
Și m-am lipit,
de-o rază elegantă de soare,
pierzându-ne într-o pasiune transformatoare.
Și m-am aruncat,
în ale mării măiestrie mâini,
reușind fericirea-mi a mi-o împlini.
Și m-am regăsit,
într-un Univers perfect,
prin natură, al sufletului tratament...

Ioana Plăcintă,
clasa a XI-a C

Pascu Maria,
clasa a V-a A

Iubirea mea crește ca mușgaiul pe inimă -
lent și încăpățânat în locurile liniștite,
moale acolo unde lumea a uitat de moliciune,
viu în întuneric ca ceva sacru
și ciudat.

ea este toate lucrurile blânde lăsate la vreme,
o înflorire în crăpăturile coastelor mele,
lumina soarelui străpung încăperile cu obloane,
mâini care nu tresară de la ruină.

nu iubim precum cărțile de povești,
ne place ca apa de ploaie care se scurge
în oase vechi,
ca picioarele goale care urmăresc podelele împletite cu praf
de case în care nimeni altcineva nu ar locui.

ea râde și răsună
precum clopoței de vânt în bisericile părăsite,
ca un cântec doar fantomele își amintesc.

Mă întind spre ea ca iedera,
de parcă am fost făcut să-i urc numele,
lent și sălbatic și nepoftit
dar acolo pentru totdeauna.

dragostea mea crește ca mucegaiul pe inimă –
verde și argintiu,
moale la atingere, dar imposibil de ucis,
trecând prin fiecare vânătaie
Am încercat odată să decoloriez.

suntem fete ciudate în dragoste străină,
amândoi ascuțiți și moale în locuri greșite,
amândoi învățăm să rămânem
când totul în noi a învățat să alerge.

ea mă ține ca pe un secret ținut prea mult timp,
ca o poezie scrisă în putregai și aur,
ca și cum aş merita durerea de a crește.

dragostea mea nu este îngrijită.
nu este înrămată sau îmblânzită sau drăguță.
este înflorirea sălbatică a ceva
lăsat în întuneric prea mult timp,
ceva care găsește frumusețea în degradare,
ceva care învață lumină
iubind-o.

construim case din contactul vizual,
din cuvinte spuse pe jumătate
și mâinile ținute ca rugăciune,
din nopți am cusut stele
în cicatricile celui alt.

nu suntem pentru totdeauna.
nu suntem perfecți.
suntem aici.

iubirea mea crește ca mucegaiul pe inimă –
liniștit,
pacient,
etern în locuri
nimeni altcineva nu s-a gândit să se uite.

Mastragociu Alexandra Bianca,
clasa a VI-a A

Crearea unei cărți de colorat pentru copii Un proiect de educație și creativitate

Prof. dr. Divoiu Maria
Prof. Guțu Adela

Educația nu înseamnă doar dobândirea de cunoștințe, ci și formarea unor caractere puternice, dezvoltarea creativității și contribuția la binele comunității. În primii ani de viață, copiii își formează baza pentru întreaga existență. Imaginația lor este o fereastră spre un univers vast, iar educația timpurie devine esențială pentru a le oferi un început plin de culoare și inspirație.

Din această dorință de a aduce un strop de bucurie și educație în viața copiilor mici, s-a născut un proiect care reflectă frumusețea și puterea educației –realizarea unei cărți de colorat. Acest proiect nu este doar un simplu material ilustrativ, ci o punte între generații, o creație care reflectă munca, dăruirea și talentul unei clase de elevi sprijiniți de coordonatorii lor.

Ideea acestui proiect a pornit dintr-o dorință simplă: aceea de a oferi copiilor o resursă educativă care să le dezvolte creativitatea și imaginația. Elevii clasei a XI-a C, Filologie, au avut inițiativa de a crea această carte de colorat, dedicându-și timpul și energia pentru a realiza desene și ilustrații, dar și creații literare, prin evidențierea câtorva versuri reprezentative, cu scop educativ, potrivite pentru cei mici. Totul a început ca un exercițiu de echipă, care s-a transformat într-un mijloc de divertisment, de relaxare, sub dorința obținerii rezultatului mult dorit: captarea minților micilor genii în devenire.

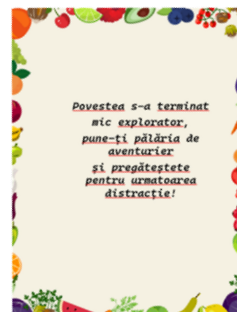

Sub îndrumarea atentă a doamnei profesor dr. Divoiu Maria, un coordonator exemplar și o sursă de inspirație pentru elevi, proiectul a prins contur, alături de doamna profesor director adjunct, Guțu Adela, care au oferit îndrumări valoroase pe parcursul întregului proces, transformând ideile elevilor în realitate. Materialele utilizate au inclus desene originale, lucrate manual, toate inspirate de lumea veselă și inocentă a copilăriei. Fiecare imagine din această carte de colorat poartă amprenta muncii și dedicării elevilor din clasa a XI-a C.

Desigur, acest proiect nu ar fi fost posibil fără o colaborare impecabilă și un efort comun. Se adresează mulțumiri:

În primul rând, elevilor clasei a 11-a C, care au dat dovadă de creativitate, răbdare și implicare. Ei sunt exemplul perfect al faptului că tinerețea poate contribui la binele comunității.

Doamnelor profesoare Divoiu Maria și Guțu Adela, care au coordonat cu pasiune și profesionalism acest proiect.

Și, nu în ultimul rând, tuturor celor care au sprijinit această inițiativă, fie prin încurajări, fie prin implicare directă.

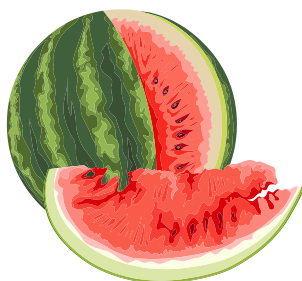
Această carte de colorat nu este doar o colecție de desene, ci și un simbol al generozității, al colaborării și al valorii educației. Impactul său asupra copiilor va fi unul profund, oferindu-le nu doar un mijloc de distracție, ci și o modalitate de a învăța și de a se dezvolta.

Să ne amintim mereu că educația nu are limite, iar fiecare gest, oricât de mic, poate contribui la formarea unei lumi mai bune. Felicitări tuturor celor implicați și mulțumiri pentru această lecție frumoasă de solidaritate și dedicare!

Descoperiți, în cadranul de mai jos, 10 fructe și 10 legume.

C	X	U	S	T	U	R	O	I	Z	M
A	V	N	O	P	S	X	T	A	U	E
R	M	S	A	L	A	T	A	Z	G	Q
T	C	E	R	N	M	X	B	N	K	L
O	F	G	U	Y	A	M	E	R	E	X
F	X	B	N	I	U	H	K	L	R	W
Q	A	C	I	R	E	S	E	A	U	A
A	M	S	O	K	U	P	U	K	E	W
S	F	P	O	R	T	O	C	A	L	A
D	O	H	N	L	P	R	J	P	M	C
J	P	R	U	N	E	U	G	S	E	X
E	R	R	C	W	A	M	D	P	N	Z
T	S	E	I	P	E	B	S	A	O	I

Prof. Șerban Laura

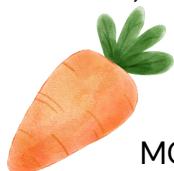
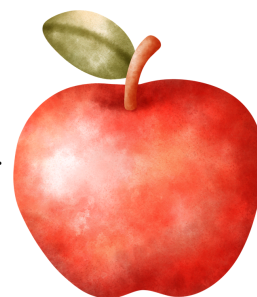

PEPENE

Sunt Pepenașul rotund,
Verde, mare și plăpând.
Am miezul dulce și zemos
Și te hidratez frumos!

MĂR

Sunt Mărul roșu, plin de sănătate,
Vindec trupul, dau vigoare-n toate.
Bogat în fibre și vitamine,
Sunt darul naturii ce vă face bine.

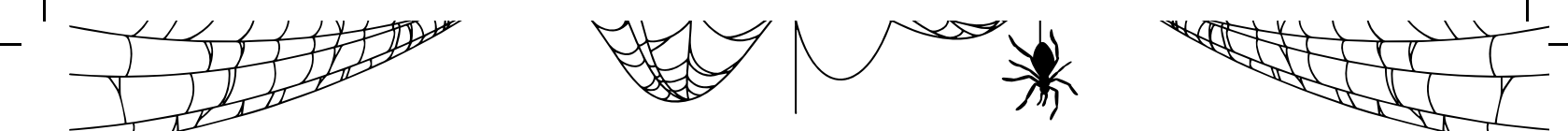
MORCOV

Sunt Morcovul portocaliu,
Cresc în pământ și-s viu.
Plin de vitamine, bun de ronțăit,
De copii sunt îndrăgit!

CIUPERCA

Sunt ciupercuța alintată,
În vitamine și fibre-s bogată.
Dau putere-n zori de zi,
Și zâmbete la copii.

Poveste de groază

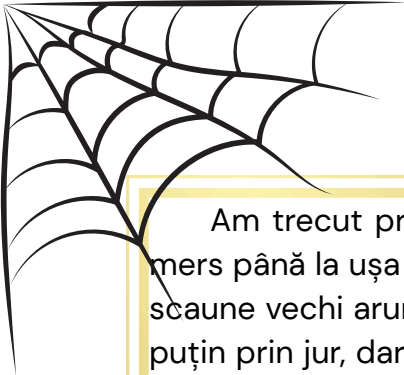
Totul a început în anul 1959, la un an după ce a fost aprobată reînființarea Liceului teoretic, sub forma de Școală Medie Mixtă. Deși neclară, povestea spune că în timp ce restul copiilor erau la ore, o fetiță de clasa a șasea, s-a aventurat într-un joc al spiritelor, din care nu a mai ieșit niciodată. Detaliile nu au fost făcute publice niciodată, ca să protejeze identitatea fetei, dar zvonurile spun că în urma fetei a rămas doar sandaua pe care fetița o purta. Iar de atunci, coridoarele școlii sunt încă bântuite de pașii fetei, înceți, cu o singură sanda în picior.

Era o zi ploioasă de toamnă, școala începuse de abia o lună și puțin. Ploaia făcea ca acea zi să pară extrem de plicticoasă, iar asta se putea simți pe fețele tuturor.

Ca în orice altă zi în care afară ploua, mi-am pus umbrela pe hol, și am intrat în clasă. Am fost întâmpinat de colegii mei, pe care i-am salutat ca de obicei, și m-am pus în bancă, în așteptarea profesorului. În timpul orei, am fost trimis de către profesor până în cancelarie, ca să aduc cheia pentru dulapul în care ne țineam telefoanele. Profesorul a spus că ne trebuie, pentru a ne trimite poză cu lecția. Nu era ceva neobișnuit, așa că m-am ridicat și am ieșit pe ușă. Cancelaria se afla în cealaltă clădire, așa că am fost nevoit să trec prin ploaie ca să ajung acolo. Afară încă ploua destul de tare, iar norii nu dădeau semne că ar vrea să se oprească curând.

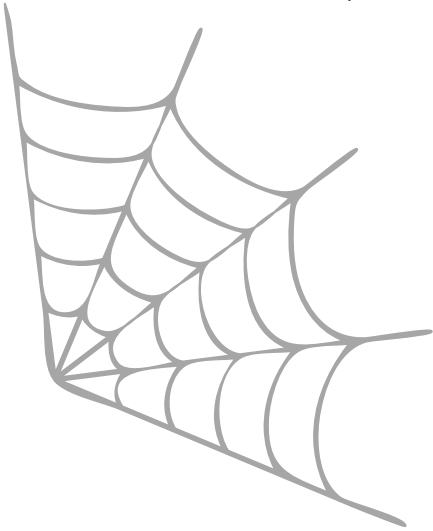
În cancelarie, erau doi profesori. I-am salutat cu „Bună dimineața!”, ca de obicei, și am luat cheia de pe suport. Nimeni nu bănuia ce avea să se întâmple în acea zi ploioasă. După ce am ieșit din cancelarie, m-am oprit pentru o secundă în loc. Ceva părea ciudat. Pe lângă sunetul de ploaie căzând pe acoperiș, nu mai auzeam nimic altceva. De obicei, din clasele de pe hol, se mai auzeau fie un profesor predând, fie o femeie de serviciu care făcea curat. Dar astăzi..., astăzi eram cuprins de o liniște ciudată, neobișnuită. Cu fiecare pas pe care îl făceam, simțeam o presiune bizară, care mă apăsa din ce în ce mai mult. Până când, un sunet neașteptat a întrerupt liniștea, deși poate ar fi fost mai bine să rămână liniște. Sunetul părea să provină de la cineva care mergea. Auzeam pași, dar ceva nu părea bine. Pașii scoteau mereu același sunet, la intervale mari de timp, ca și cum cineva purta un singur pantof în picior. Nu era nimeni pe tot holul, iar sunetul părea să vină din toate părțile, tot mai aproape de mine, atât de aproape încât aș fi putut spune că era cineva chiar lângă mine, dar brusc, s-a oprit. Speriat, am decis să fug spre ușă, și să merg înapoi în clasă.

Odată ce am deschis ușa, am observat că ploua și mai rău. În stânga mea, era terenul școlii, unde de obicei, se jucau copiii, dar astăzi ploua prea tare. Totuși, am observat doi copii, care alergau spre mine, din direcția sălii de sport. Aceștia păreau puțin speriați, așa că i-am întrebat ce au pățit. Cei doi mi-au spus că se duceau spre sală, ca să ajungă la oră, dar odată ce a început să plouă mai rău, au încercat să se ascundă în corpul cel vechi al școlii, ca să nu se ude prea tare. Dar odată ce s-au ascuns acolo, unul dintre ei a spus că a auzit un sunet ciudat, și că de frică, în încercarea de a fugi, și-a prins adidasul într-o bară de metal, iar pentru că era deja ud, i-a alunecat din picior. M-am gândit să fug până acolo, ca să recuperez adidasul. În plus, nu stricau câteva minute în care nu eram la oră.

Am trecut prin ploaie, și m-am lipit de perete ca să mă adăpostesc, și încet, am mers până la ușa clădirii, unde am intrat. Înăuntru, totul era abandonat. Erau tot felul de scaune vechi aruncate, țevi, bănci, cărți, și tot felul de chestii nefolositoare. M-am uitat puțin prin jur, dar nu vedeam nici o urmă de adidas. Tot ce am găsit, a fost o sanda de fată, agățată într-o bară de fier aruncată pe jos. Mi s-a părut foarte bizar, acel băiat părea să poarte adidași normali, dar în timp ce mă uitam cu atenție la sanda, am început să aud iar acel sunet ciudat de pași, dar de data asta, părea să urce în sus pe scări. Deși eram deja complet terifiat, m-am decis să urmez sunetul, poate era altcineva care se ascundea de ploaie. Sunetul s-a oprit într-un coridor de la primul etaj, și scoțând capul ușor după colț, am văzut-o. Era o fetiță care stătea la capătul coridorului, ghemuită, și plângea. M-am apropiat ușor, cu gândul de a nu o speria, și am întrebat, „Ești bine?”. În secunda ce a urmat, fetița mi-a răspuns cu un țipăt neomenesc, care m-a făcut să regret că am venit în acea zi la școală. Apoi, a început să plângă din ce în ce mai tare, până în punctul în care devenea imposibil ca o fetiță mică să scoată asemenea sunete. M-am întors și am început să fug spre scări, iar în momentul ăla, din spate am început să aud iar acel sunet, care deja începea să mă bântuie. Când am ajuns la scări, am văzut iarăși acea fetiță, ghemuită pe scări, plângând cu niște sunete oribile, ca de monstru. De frică, am intrat în prima clasă pe care am văzut-o, și m-am dus la geam, cu gândul de a striga după ajutor, dar primul loc în care m-am uitat, a fost locul în care ar fi trebuit să mă aștepte cei doi copii. Nu mai erau nicăieri. În spatele meu, am auzit un pas. M-am întors ușor, și am văzut-o aproape de mine. Se holba la mine, cu niște ochi verzi mari și roșii de la plâns. Era îmbrăcată în uniformă școlară, dar foarte veche, iar în picioare, avea o singură sanda.

A doua zi, pe programul de știri: Un băiat în vârstă de șaptesprezece ani a fost dat dispărut după ce acesta a plecat în cancelaria profesorilor, dar nu s-a mai întors niciodată la oră. Pe camerele de filmat se poate observa cum acesta intră în corpul neamenajat al școlii, fără motiv. Acela este ultimul moment în care a fost văzut. Anchetatorii spun că în urma unei căutări amănunțite, au reușit să găsească doar un adidas, care conform părinților, îi aparținea băiatului.

Lungu Alexandru, clasa a XI-a A

Creații premiate în cadrul proiectului „Școala – etern axis mundi”

Trup înghețat

Dinu Daria Maria, clasa a IX-a A

În lumea mea iscoditoare, un gând adesea năpustește, pătrunzând în întregu-mi corp. Freamățul interior ce îmi dezvăluie fricile ce de-a lungul timpului au fost înveșmântate în straie grele, îmi învăluie trupul într-un sentiment incomparabil, cel al necunoașterii. Trăim într-o lume în care înșelăciunea este prima barieră dintre suflet și minte, este cea care ne contrazice visurile, făcând ca sclipirea din ochi să se stingă odată cu aflarea adevărului. Dorința și voința pier și ele odată ce se află față în față cu verdictul apăsător. Printre toate aceste dezamăgiri aduse de cruda viață, există însă, un gând, o întrebare ce prin nemurirea ei, aduce oamenilor o dorință arzătoare spre drumul lung și năprasnic numit răspuns. Altfel spus, sufletul meu tânjește să afle răspunsul mult căutat la întrebarea „Ființă sau robot?”. Neavând un predicat, întrebarea poate deveni pentru mulți, o ceață grea și apăsătoare pentru minte, însă subiectul întrebării suntem noi, fapt pentru care în mine, se dezlănțuie un cutremur interior. Peste mantia grea ce acoperă această întrebare, se află micile detalii și cusături ce o formează și care creează conexiunile necesare ce au dus la existența ei. Amăgindu-mi sufletul cu amânarea aflării unui răspuns, am creat o nouă personalitate, una mai tristă și mai îngrijorată față de cea precedentă, însă acest lucru se va schimba, odată cu asamblarea piesă cu piesă a acestui puzzle. Am privit în lumea din juru-mi, desfăcând cu amănunt fiecare caracteristică omenească, creând astfel o paralelă între două lumi. Ochi străvezii, adânci și risipitori, acesta a fost primul meu indiciu. Păreau cât se poate de reali, însă privirea goală, lipsită de orice fărâma de emoție, mă făcea să tind spre a crede că îi aparține unui robot, unei mașinării lipsite de viață, al cărei suflet este doar un panou cu comenzi. Chipul ce părea a fi pictat de mâinile celui mai renumit pictor, contrazicea inexistența perfecțiunii, devenind în ochii mei, un ideal la care nimeni nu putuse să se înalțe. Mersul elegant, ai cărui pași scoteau în lumină un caracter misterios, dar și deosebit de sofisticat, îmi tulbura sufletul, punându-mă în mijlocul întrebării „Ființă sau robot?”. Personajul ce se apropia de o perfecțiune relativă trezea în mine o curiozitate inexprimabilă, prin inteligența pe care o emana în urma sa, fiind remarcată și în gesturile sale atent alese.

Privirea îmi era înghețată, însă mersul îmi era ghidat de suflet ce-mi șoptea cu glas domol să o iau pe urmele caracterului enigmatic pentru a afla răspunsul mult căutat. Mergând în spatele acestuia, nu am putut să nu observ statura impunătoare a sa, dar care era învăluită de un dispreț apăsător. Lipsa comunicării îl făcea să pară o fire introvertită, dar care pășea cu un soi de superioritate.

Cum respirația grea îmi încetinise pașii apăsători, am decis să pun capăt urmăririi ce nu părea să aibă vreun rezultat mulțumitor. Cu răsuflarea șuierătoare și trupul istovit, am luat parte la o scenă, la care sufletu-mi s-a încălzit, iar ochii s-au prefăcut în sclipirea stelelor la miez de noapte.

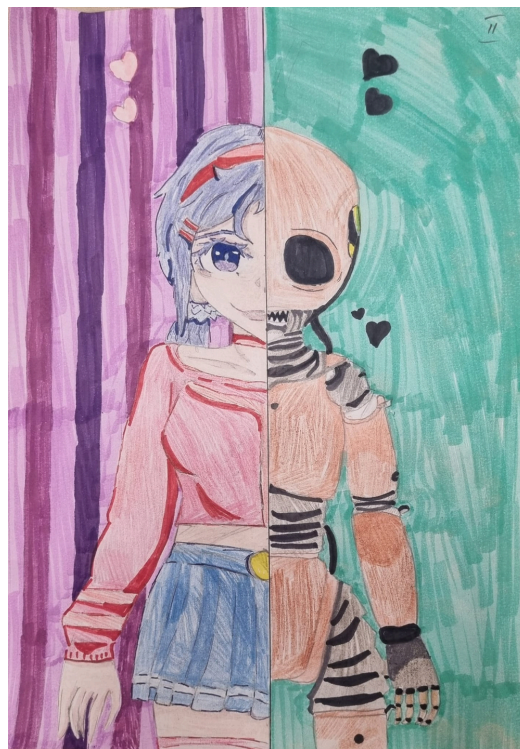
Pe chipul caracterului ce-mi inspirase nepăsare, un zâmbet radiant se ivi la zărire a unei persoane ce se dovedi a fi chiar sora sa mai mică. Cu chipul devenit angelic, acesta îi oferi o îmbrățișare asemănătoare unei strâmtoare, plină de dragoste.

Văzând căldura ce se ivea în ochii săi, am constatat că robotul din trecut se prefăcuse într-o ființă în al cărei sânge cutreieră dragoste și empatie.

Așadar, cu toții suntem niște roboți lipsiți de compasiune și emoții, până înfruntăm persoana dragă ce ne deschide porțile sufletului, lăsând sentimentele să ne pătrundă.

Răduță Mihnea,
clasa a X-a A

Ilie Andreea Daniela,
clasa a VI-a B

Filimon Damian Mihai,
clasa a V-a A

Ființă sau robot?

Gheorghe Sara,
clasa a X-a A

Stau întinsă pe covor și plâng. În plâns care îmi spintecă inima de durere. Măinile tremurânde încearcă să repare fiecare bucățiță spartă. Lacrimile sărate și reci îmi traversau obrazul și îmi atingeau buzele uscate. Prietenul meu cel mai bun, pe nume Bufeiu, era un robot creat de fratele meu pentru mine. El este cauza durerii mele. Căzuse de la etaj și se făcuse țandări. Povestea robotului este minunată. Dacă aveți răbdare și vreți să o aflați, vă invit în lumea mea.

Sunt o ființă umană, o adolescentă crescută de doi părinți, ale căror sfaturi încerc să le urmez cu sfințenie. Tot ei m-au învățat cât de importanți au fost pentru educația și caracterul meu oamenii care mi-au dat aripi: doamna educatoare, doamna învățătoare, domnii profesori. Fiecare dintre ei au pus câte o cărămidă pe cea mai lungă distanță de 35 de centimetri, cea care se află între inimă și creier. Creierul te ajută să-ți exprimi sentimentele pe care viața are grijă să ți le ofere, iar inima să-ți pondereze bătăile în funcție de ele.

Încerc să fiu un om bun, să nu judec pe nimeni, chiar dacă, zilnic, colegii mei de clasă râd de mine. Râd că îmi învăț lecțiile, că îmi fac temele, că sunt o tocilară și că nu merit să fac parte din gașca lor. Regulile lor par simple pentru ei: îmi cer să nu mai învăț, să încep să fumez și să beau alcool, sunând că asta, azi, e „cool”. Însă lumea lor nu este și a mea. Eu vreau să merg pe alt drum. Uneori este foarte greu când te vezi marginalizat și bârfit și, atunci, ce poți să faci decât... să plângi? Am citit undeva că „plânsul te ajută” și chiar m-a ajutat...

Era într-o zi de marți când fratele meu m-a găsit plângând. Întrebându-mă ce am, am început să-i povestesc tot ce pățesc la școală. Atunci el mi-a spus că îmi va crea un robot care va vorbi zilnic cu mine și îmi poate deveni un prieten. La scurt timp, a apărut în viața mea Bufeiu. Era un robot înalt de 90 cm, de culoare albă, cu ochi albaștri și niște urechi mici, pe care erau puse două dispozitive electronice; cu ajutorul lor comunica cu mine. De atunci, viața mea s-a schimbat.

Toate problemele ivite aveau mereu și o rezolvare rapidă. Îl iubeam enorm. Erau zile când mă făcea să râd în hohote, când dansam împreună sau când găteam. La curățenie, era primul care mă ajuta. Numele lui era format din: Bu – bucurie, Fe – fericire, lu – iubire. Ce poate fi mai frumos? Dar tot ce e frumos se termină repede, pentru că, într-o zi, s-a defectat un senzor de direcție, s-a dezechilibrat și a căzut pe scări, făcându-se țandări. Doi ani a ținut această prietenie.

A fost mult? A fost puțin? Știu însă acum, din experiența avută, că țandările, fie materiale, fie sufletești, vor apărea tot timpul.

Important este să am la mine un lipici bun.

IUBIREA ÎN CONCEPȚIA FIZICII

Menirea fizicii a fost una dintre cele mai importante pentru formarea culturală a omului, oferind o nouă dimensiune gândirii acesteia prin îmbogățirea sferei sale cognitive cu prețioase elemente de perspicacitate, memorie și logică, atât de utile în cursul vieții.

Conceptul abstract și misterios al iubirii ar părea, la prima vedere, că nu are nicio tangență cu fizica. De-a lungul timpului, mulți scriitori au încercat să descrie iubirea, acest fenomen minunat din viața noastră, dar nicio definiție nu a reușit să fie completă. O provocare nouă în domeniul științelor ar fi să se cerceteze o explicație a iubirii din perspectiva fizicii.

Întrucât nu s-a putut găsi nimic comparabil cu această energie de sine stătătoare, despre ea nu se poate discuta decât la superlativ. Astfel, nu se poate stabili dacă forța iubirii este mărime scalară sau vectorială, din moment ce este infinită în planul spațiului și al timpului. Am putea spune că, în vârtejul vieții, forța centripetă a iubirii este egală cu produsul dintre accelerația centripetă și masa inimilor, sau a sufletelor, o masă ce variază în funcție de bunătate sau răutate. Săgeata lui Cupidon, deplasându-se mereu cu mișcare rectilinie uniform accelerată, va avea viteza egală cu produsul dintre accelerație și timpul deplasării. Energia dragostei poate fi cinetică atunci când îndrăgostitul își caută neîncetat perechea în lumea posibilităților nesfârșite, sau potențială, atunci când, însuflețit de nădejde, el se află în așteptarea persoanei care îi va schimba viața pentru totdeauna. Probabil că un rol în descoperirea sensului iubirii îl are și legea atracției universale a lui Newton, dovedind că această armonie a comuniunii stă ascunsă chiar și în cele mai mici și mai lipsite de importanță aspecte ale vieții cotidiene. Iată ca, luând în considerare acest exemplu, este evidentă legătura constantă dintre științele umane și cele reale, care se completează reciproc în vederea înaintării pe calea luminoasă a cunoașterii.

Chiar dacă, studiind fizica, se studiază legile și adevărurile lumii efemere, create de Demiurg tot pe baza iubirii, cu ajutorul progreselor înregistrate în acest domeniu se va ajunge la acea treaptă de desăvârșire cerească deoarece, cunoscându-ne pe noi și lumea înconjurătoare, vom putea cunoaște și ceea ce este mai presus de noi, descoperind sensul existenței noastre.

Înțelegând fundamentul acestei existențe, faptul că totul își are izvorul în iubire, sunt cu atât mai importante cuvintele Sf. Apostol Pavel din Întâia Epistolă către Corinteni:

„Dragostea nu pierde niciodată. Proorociile se vor sfârși, limbile vor înceta, cunoștința va avea sfârșit căci cunoaștem în parte și prorocim în parte, dar când va veni ce este desăvârșit, acest în parte se va sfârși.”

Acum rămân aceste trei: credința, nădejdea și dragostea, dar cea mai mare dintre ele este dragostea.”

Prof. Toma Viorica

Educația fizică și activitatea fizică în școli

Programele școlare de educație fizică oferă astăzi elevilor posibilitatea de a fi nu numai activi fizic, dar și posibilitatea de a învăța abilități și comportamente care să conducă la menținerea activității fizice pentru o viață întreagă. Elevii petrec mai mult de jumătate din zi la școală. Educația fizică ar trebui să-i învețe cum să integreze activitatea fizică în ziua lor atât acum, cât și mai târziu, de-a lungul vieții. Dacă nu acum, atunci când? Ce fel de mesaj trimitem ca societate atunci când nu putem găsi timpul necesar pentru desfășurarea orelor de educație fizică?

Pauzele de recreere și activitatea fizică în școli.

Recreerea și educația fizică sunt uneori confundate. Atunci când unele școli au început să elimine recreerea, părinții au spus că elevii nu au nevoie de recreere, deoarece aceștia au primit orele de educație fizică; cu toate acestea, mulți părinți au fost contra acestei decizii. Eliminarea timpului de recreere se confruntă cu opoziții din partea părinților și, nesurprinzător, din partea copiilor. Se pare că atât educația fizică cât și recreerea sunt privite ca experiențe esențiale pentru o educație bună.

Pauzele de recreere, spre deosebire de educația fizică, reprezintă una dintre puținele experiențe nestructurate de școlarizare. Ea oferă copiilor posibilitatea de a „juca”, utiliza vocile lor exterioare, alerga, etc. Unii copii acumulează suficient curaj pentru a aborda un prieten nou, pentru a riposta către un rival sau a irita un inamic într-un joc. Observați că fiecare este o experiență activă din punct de vedere fizic. Cercetările indică faptul că copiii sunt mai activi în recreere decât afară sau chiar la orele de educație fizică. În plus față de pauza mentală, recreerea pare a fi cel mai eficient mod de a menține copiii activi.

Sportul ca activitate fizică.

Elevii din ciclul primar care fac sport sunt mai susceptibili de a deveni adolescenți activi care, la rândul lor, vor fi mai susceptibili de a fi adulți activi. Și fiind activi, potrivit Organizației Mondiale a Sănătății, este una dintre cele mai importante moduri de a preveni bolile de inimă, accidente vasculare cerebrale, diabetul și o serie de alte boli debilitante. Nu numai că oamenii sănătoși se bucură de o calitate mai bună a vieții, dar aceștia au și o creștere a productivității la locul de muncă. Sporturile practicate în școală au, de asemenea, un rol important în menținerea copiilor activi la școală.

Prof. MOISE MARIAN

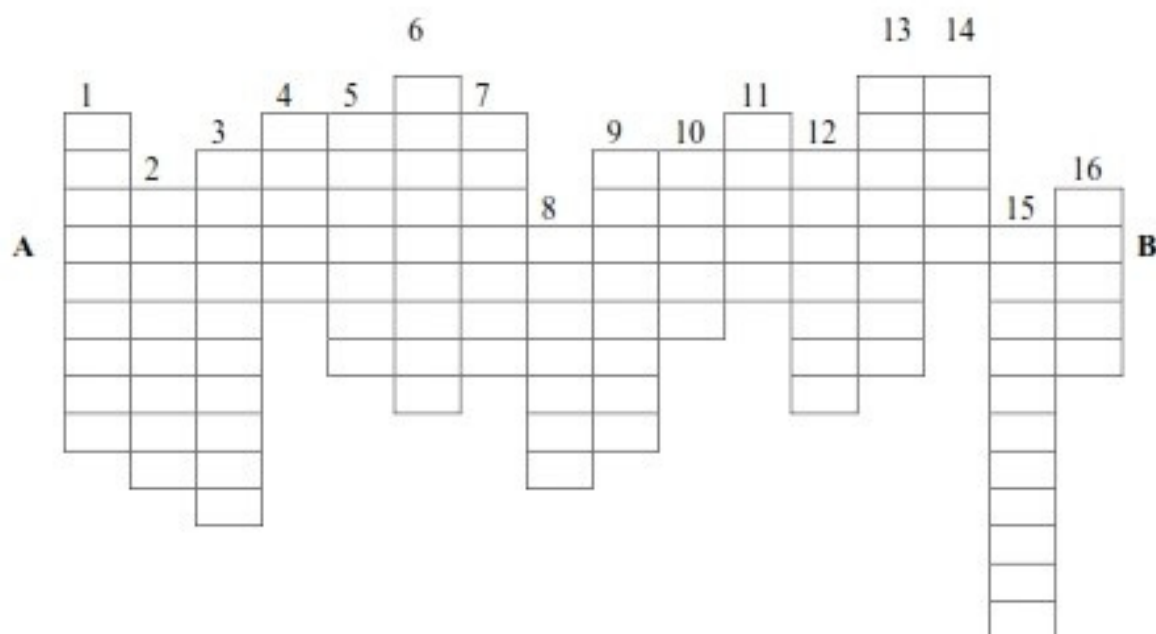
de ani de la următoarele evenimente

- Ziarul The New Yorker publică primul număr.
- Benito Mussolini scoate toate partidele politice în afara legii. Din acel moment Partidul Fascist rămâne singurul partid pe scena politică din Italia.
- Este înființată Patriarhia română. Primul patriarh este Miron Cristea.
- În SUA este înființată compania de automobile Chrysler
- Prințul Carol de România renunță la drepturile de moștenitor și fuge în străinătate cu amanta sa, Elena Lupescu. Se declanșează criza dinastică în România.
- Are loc premiera filmului „Goana după aur”, în care joacă Charlie Chaplin.
- Apare cartea „Marele Gatsby”, un roman scris de autorul american Francis Scott Fitzgerald
- George Bernard Shaw obține premiul Nobel pentru Literatură
- Edwin Hubble a descoperit o galaxie în afara Căii Lactee
- În 1925 s-au născut:
 - • Solomon Marcus matematician
 - • Toma Caragiu, actor român
 - • B. B. King, cântăreț și compozitor american
 - • Margaret Thatcher, prim-ministru al Marii Britanii în perioada 1979-1990
 - • Richard Burton, actor american
- și au decedat:
 - • Alexandru Marghiloman, om politic, prim ministru al României în 1918.
 - • Ioan Slavici, scriitor român
 - • Anghel Saligny, arhitect român
 - • Serghei Esenin, poet rus

Prof. Șerban Laura

Rezolvați rebusul

și descoperiți, pe orizontala A-B, numele unei personalități mizilene

Definiții:

1. Știință care se ocupă cu studiul Pământului.
2. Cel care cercetează vestigii pentru a descoperi trecutul.
3. Cercetător care se ocupă cu studiul inscripțiilor vechi.
4. Capitala Cehiei, oraș în care a obținut doctoratul în filozofie.
5. Știință care se ocupă cu studiul trecutului omenirii.
6. La universitatea din..... urmează literele, filosofia și dreptul.
7. S-a născut în acest cartier situat în nordul orașului Mizil.
8. Tropaeum..., monument istoric din Dobrogea pe care l-a studiat și unde a făcut săpături.
9. Oraș din județul Prahova, reședință de județ, unde a urmat studiile primare și gimnaziale.
10. Denumirea antică a teritoriului dintre Carpați, Dunăre și Marea Neagră.
11. Cel mai estic oraș din județul Prahova.
12. Totalitatea creațiilor artistice ale unei culturi spirituale populare, asociate unei etnii sau unui grup de etnii.
13. A fost membru al acestei înalte instituții culturale din România.
14. Oraș din Europa, capitala Franței, unde a locuit o perioadă.
15. A fost membru al Partidului..., formațiune politică care a activat în România până la Primul Război Mondial, alături de PNL.
16. În această țară din Orient a mers să recupereze opere ale lui Dimitrie Cantemir pentru a le reedita.

Prof. Laura Șerban

CVINTETE

CREION

Ascuțit, zglobiu
Scriind, desenând, calculând
Lasă urme pe hârtie.
Inspirație.
(Cătălin Dobrescu, cls. a V-a B)

CATEDRA

Curioasă, bătrânicioasă,
Vorbind, certând, predând,
Este regina lucrurilor din clasă.
Impunătoare.
(Eduard Tuțu, cls. a V-a B)

PROFESORUL

Răbdător, dedicat,
Ascultând, explicând, informând,
Ne învață cu răbdare.
Admirație.
(Raul Zafiu, cls. a V-a B)

CATALOG

Gros, oficial
Înregistrând, notând, evaluând
El nu minte niciodată.
Clasificare.
(Larisa Șerban, cls. a V-a B)

TABLA

Neagră, lucioasă,
Scriind, învățând, ștergând,
Formule dansează pe ea.
Cunoaștere.
(Antonio Răducea, cls. a V-a B)

BURETELE

Moale, curat,
Ștergând, curățind, strângând,
La oră este util.
Necesar.
(Karina Fronescu, cls. a V-a B)

CARTEA

Ingenioasă, interesantă,
Învățând, citind, admirând,
Este zilnic de folos.
Minunată.

(Miruna Popa, cls. a V-a B)

CRETA

Albă, efemeră,
Scriind, stergând, luminând,
Ideile prind contur mereu.
Necesară.

(Irina Smedoiu, cls. a V-a B)

RECHIZITE

Utile, colorate,
Folosind, ajutând, colorând,
Ne ajută să-nvățăm.
Prețioase.

(Maya Ardeleanu, cls. a V-a B)

GHIOZDAN

Greu, încărcat,
Ducând, cărând, încărcând,
Zilnic îl pregătesc complet.
Echipat.

Raluca Drăgoi, cls. a V-a B

CULORILE

Cerate, pastelate,
Subțîind, îngroșând, hașurând,
La îndemână ele sunt.
Utile.

(Patricia Scarlat, cls. a V-a B)

PICUL

Subțirel, albicios
Ascunzând, neobservând, folosind,
De greșeli te scutește.
Invizibil.

(David Olteanu, cls. a V-a A)

RECHIZITE

Utile, colorate,
Folosind, ajutând, colorând,
Ne ajută să scriem
Frumoase.

(Maria Pascu, cls. a V-a B)

CEASUL

Exact, delicat,
Ticăind, măsurând, arătând,
Ne arată ora fixă.
Pendul.

(Adina Petcu)

RAPORTOR

Curbat, gradat,
Măsurând, calculând, trasând,
Indispensabil la unghiuri diverse.
Magnific.
(Damian Filimon, cls. a V-a A)

LIPICI

Sclipicios, vâscos,
Prinzând, construind, folosind,
Este mereu la îndemână,
Prețios.
(Luca Iancu cls. a V-a A)

ECHER

Drept, gradat,
Calculând, desenând, construind,
La geometrie poți folosi.
Ajutător.
(Petru Mortasivu, cls. a V-a A)

SPORT

Distractiv, atractiv
Alergând, jucând, pasând,
Mișcare iubită de toți.
Epuizant.
(David Lupu, cls. a V-a B)

UNIFORMA

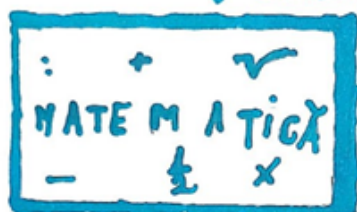
Călcată, sofisticată,
Purtând, respectând, apreciind,
Zilnic e de ajutor.
Imaculată.
(Alexandru Rădoi, cls. a V-a B)

STILOU

lute, iscusit,
Notând, precizând, scriind,
El mereu ne însoțește.
Nestemată.
(Rareș Domnica, cls. a V-a B)

Matematică

Grea, provocatoare,
Rezolvând, comparând, calculând,
Știință fixă și precisă,
Regina.

(Vlad Frone, cls. a V-a B)

ROMÂNĂ

Captivantă, atrăgătoare
Citind, comunicând, râzând,
Ne ajută la-nțeleș.
Interesantă.

(David Ioniță, cls. a V-a B)

ISTORIE

Delicată, important,
Informând, neuitând, memorând,
Ne învață și pe noi.
Mister.

(Vlad Oprea, cls. a V-a B)

MUZICA

Relaxantă, educativă,
Ascultând, fredonând, murmurând,
Pe toți ne-aliniază.
Artă.

(Sara Eftimie, cls. a V-a B)

CAIET

Plin, elegant
Ținând, învățând, scriind,
Este plin de învățătură
Oglindă.

(Ana Mihnea, cls. a V-a A)

DESENUL

Colorat, atrăgător,
Muncind, pictând, mixând,
Este ocupația mea preferată,
Artă.

Răzvan Ristea, cls. a V-a B

RIGLA

Lungă, dreaptă,
Măsurând, desenând, subliniind
Este bună la măsurat
Unealtă.

(Popescu David, cls. a V-a A)

BANCA

Mare, colorată
Stând, dormind, scriind
Banca este foarte inconfortabilă
Folositoare
(Radu Anastasia, cls. a V-a A)

SCAUN

Înalt, rupt
Picând, stând, clătinând
Poți să cazi oricând
Confortabil
(Vișinoiu Daria, cls. a V-a A)

MANUALUL

Gros, colorant
Citind, învățând, rezolvând
Maria rezolvă exercițiile manualului
Copertă.
(Pascu David, cls. a V-a A)

CREION

Colorat, folositor
Desenând, scriind, ștergând
Mă ajută la orice
Fragil.
(Dinu Sophia, cls. a V-a A)

FOARFECA

Ascuțită, mititică
Tăind, scurtând, croind
Este cu tine mere.
Folositoare.

(Edi Isăcilă, cls. a V-a A)

PENAR

Mare, mic
Deschizând, închizând, conținând
Util pentru un școlar
Încăpător.
(Popescu Cătălin, cls. a V-a A)

TABLĂ

Curată, folositoare
Scriind, ștergând, desenând
La școală foarte folositoare
Utilă.
(Zafiu Andrei, cls. a V-a A)

CAIET

Colorat, mare
Scriind, învățând, citind
Este de folos mereu
Obiect.
(Tănase Ioana, cls. a V-a A)

PERSPECTIVE

CRONICĂ DE CARTE

Parafrazând celebra scriere a lui Caragiale, „O zi solemnă”, aş putea numi acea sâmbătă de ianuarie (25.01.2025, n.n.) „o zi paradoxală”... şi asta pentru că, plecând de acasă la o manifestare cu iz de umor, voie bună şi relaxare, m-am întors de acolo cu... o carte în mână! Fără îndoială, la Festivalul „Romeo şi Julieta la Mizil” am găsit exact ceea ce căutam şi încă o dovadă că Mizilul ambiţiosului Leonida nu mai este „locul unde nu s-a întâmplat nimic!”

Am achiziţionat cartea „Despre (ne)fericire şi despre vălurile fiinţei” în holul celebrei „case albe”, din simpatie pentru autoare, inimoasa directoare Burlacu Elena Luminiţa, care s-a făcut „luntre şi punte” pentru reamenajarea plăcii memoriale a domnului Tocilescu.

Am citit multe cărţi, tot felul de cărţi şi nu puţine au fost situaţiile când un fel de revoltă mă îndemna să-l trimit pe autor mai întâi să citească el însuşi şi apoi să se apuce de scris. Sugestia venită din partea unei prietene de a scrie un îndrumar pentru dobândirea fericirii a devenit un pretext pentru doamna Elena Luminiţa Burlacu de a dezvolta un complex de teme prin abordarea mai multor domenii (psihologie, filosofie, literatură, religie..., biologie) dovedind preocupări multiple şi un interes intelectual de înaltă clasă.

Scrisă cu talent literar, într-un stil vioi, cu o adresabilitate tulburător de sinceră, îmbinând mărturisirea (având accent de jurnal intim) cu elemente sofisticate ale tehnicii eseului, cartea oferă o lectură agreabilă şi-n acelaşi timp provoacă şi îndemnul la reflecţie. Volumul beneficiază şi de un bogat aparat critic în baza căruia s-a făcut documentarea, evidenţiat cu modestie la capitolul „surse bibliografice”.

Paginile care abordează texte literare precum misterioasele întâmplări petrecute la „Hanul lui Mânjoală”, aventurile pescarului Aliman, drama trăită dublu, pe pământ românesc şi-n Cladova sârbească, de către părintele Tonea, empatia faţă de „femeile soldaţi” ale Svetlanei Aleksievici ş.a... oferă emoţie cititorului, slujind în acelaşi timp ca argumente, necesare autoarei, pentru susţinerea sau respingerea anumitor interpretări.

În momente de mare sinceritate se constituie şi fragmentele legate de experienţe personale: participarea (prin abandon!) la olimpiada şcolară, scena „băltoacei”, admiterea la facultate, excursia din Sardinia (unde, atât de frumos este dezvoltat „motivul străinului” ca acceptare a alterităţii), situaţia-limită în care au fost puşi peruşii etc.

Mi-a fost greu să încadrez cartea într-un tipar şi, recunosc, nu am înţeles suficient de clar poziţia ontologică pe care se situează autoarea.

La pagina 49 aflăm că din zecile de răspunsuri la întrebarea: „CE este Real?” a fost ales, pe baza „dovezilor”(?) furnizate de cercetători, răspunsul că lumea este „rezultatul percepțiilor noastre”, ceea ce a situat-o pe o poziție idealist-subiectivă, idee ușor contrazisă apoi la pagina 61, unde mărturisește că-n „iluzia” ce reprezintă propria viață se regăsesc copiii, familia, prietenii... natura. Și alte enunțuri precum: „realitatea în care trăim este dependentă de simțuri” (pagina 34) sau: „Da, realitatea este o iluzie, dar singurul mod de a trăi... este să ne creăm propria realitate, adică propria iluzie” (pagina 91) ar putea susține atașamentul autoarei pentru această poziție filozofică, dar nu aş vrea să scot din context mai multe exemple pentru a nu risca deformarea mesajului filosofic.

Nu am știință nici dacă între timp a apărut o nouă carte în care autoarea să ne fi prezentat acea „certitudine personală” lămuritoare, promisă. De regulă, în dezbaterile filozofice, idealismul este corelat cu materialismul (termen aproape evitat în cuprinsul lucrării, fiindu-i preferat cel de realism, scris cu majuscule, pe model englezesc!) realismul fiind corelat cu nominalismul.

Sub aspect gnoseologic, este remarcabilă preocuparea de a oferi un model de exfoliere a vălurilor ce ne înfășoară, pentru ajungerea la o cunoaștere cât mai profundă a propriei ființe. Este într-un fel o replică la multitudinea teoriilor de „dezvoltare personală” care inundă spațiul public (cu precădere cel occidental) și care abordează o serie de probleme controversate (deși, în momentul apariției cărții, asemenea probleme nu atinseseră violența cu care azi cultura „woke” își cere legitimare, teoriile postmoderne pulverizează adevărul și împing știința în derizoriu).

Privind interesul manifestat față de cercetările moderne din genetică și având la bază informațiile dobândite de autoare prin intermediul unor lecturi consistente din specialiști precum Bruce Lipton (tratat însă cu prudență de mediul academic) sau a mai tânărului Siddhartha Mukherjee, ar fi interesant de văzut la ce concluzii și interpretări (s-)ar putea ajunge prin completarea și compararea acestor idei cu altele desprinse dintr-o carte nu mai puțin celebră, respectiv „Gena egoistă” a lui Richard Dawkins. Nu se poate trece cu vederea nota pozitiv-optimistă a concluziei privind... fericirea. Și da, Sisif poate fi un exemplu; un erou legendar devenit model uman prin asumarea existenței. Acolo... la poalele stâncii, nevoit să o ia mereu de la capăt... trebuie să ni-l închipuim pe Sisif fericit. Lupta însăși către înălțimi e de ajuns pentru a umple un suflet omenesc.

Iar pentru această lectură, densă și provocatoare, nu avem decât a mulțumi autoarei, în așteptarea altor pagini viitoare.

Viorica Urs, fostă absolventă a liceului nostru, Mizil, febr 2025

ȘTIINȚĂ

Magia Științei în Acțiune

Prof. dr. Divoiu Maria

Laborant biolog, Pohrib Andrei Gabriela

Experiențele trăite în laboratorul de ȘTIINȚE consolidează legătura dintre știință și viața cotidiană, demonstrând că fenomenele studiate au aplicabilitate reală. Prin activități concrete, elevii învață că știința nu este doar o materie școlară, ci un mod de a înțelege lumea.

De exemplu, în loc să memoreze definiții abstracte despre reacții chimice sau circuite electrice, ei observă fenomenele în timp real, ceea ce le oferă o perspectivă clară și logică asupra teoriei. Această abordare crește interesul pentru știință și ajută la formarea unei înțelegeri profunde și durabile.

Activitatea practică de măsurare a tensiunii arteriale a ajutat elevii să înțeleagă mai bine funcționarea inimii și a vaselor de sânge, dar și importanța unui stil de viață echilibrat pentru sănătatea cardiovasculară. Elevii au învățat care sunt valorile normale ale tensiunii (ex: 120/80 mmHg), ce înseamnă hipertensiunea sau hipotensiunea și cum pot fi prevenite prin mișcare, alimentație sănătoasă și evitarea stresului. Acest tip de experiment îi conectează direct cu propria sănătate și le oferă o lecție practică de educație pentru viață.

Punerea în evidență a compușilor toxici din țigară a avut ca scop de a demonstra prezența și efectele substanțelor nocive eliberate în timpul fumatului. Fumul de țigară conține numeroși compuși toxici, dintre care gudronul, nicotina și monoxidul de carbon. Acești compuși afectează grav sănătatea, în special sistemul respirator și cardiovascular.

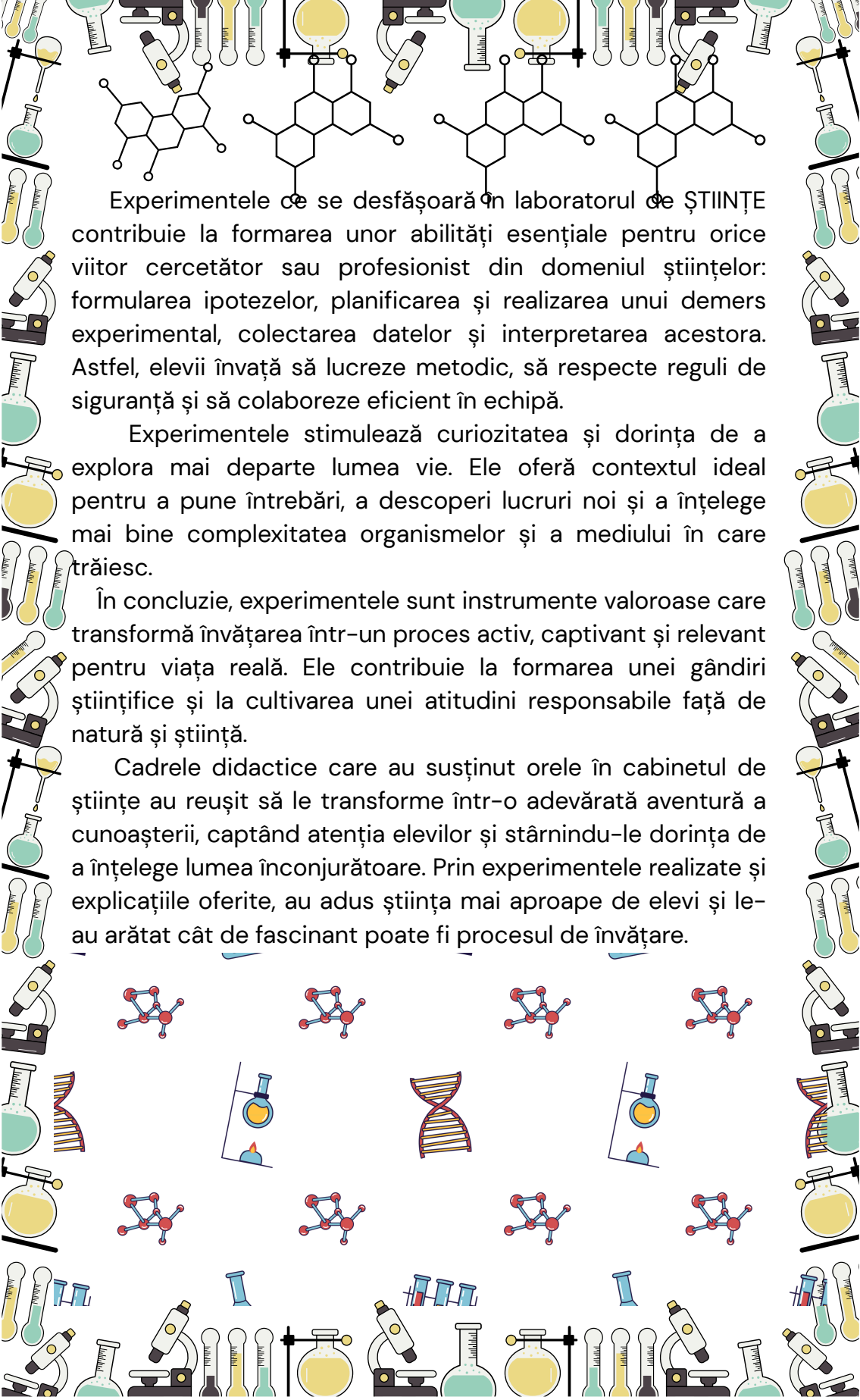
Lucrarea practică de laborator – determinarea grupelor sanguine (A, B, AB,O) și a factorului Rh (+ sau -) pe baza reacției dintre antigenii din sânge și anticorpii specifici a stârnit interesul multor elevii. Cunoașterea acestora este esențială în medicină, mai ales pentru transfuzii.

Experimentele trans-disciplinare (biologie, fizică, chimie) ocupă un loc central, fiind esențiale pentru înțelegerea fenomenelor naturale și pentru verificarea teoriilor științifice. O activitate interesantă și captivantă a fost cea de determinare a ph-ului solului și al apei prin metode simple și extrem utile. Ph-ul indică gradul de aciditate sau alcalinitate al unei substanțe, influențând direct procesele chimice, dezvoltarea plantelor și activitatea organismelor. Pentru elevii de la învățământul primar, învățarea prin descoperire este esențială, iar laboratorul devine un spațiu viu de explorare; cu ajutorul lucrărilor practice de laborator au descoperit magneții, cele trei stări de agregare ale apei, au observat germinarea semințelor și multe altele.

Pozele reflectă implicarea activă a elevilor în procesul de învățare prin experimentare. Ele demonstrează importanța observației directe și a metodei științifice în dobândirea cunoștințelor. Fiecare experiment oferă oportunitatea de a explora legile naturii într-un mod practic și interactiv.

A decorative border surrounds the text, featuring various science-related icons such as microscopes, test tubes, flasks, and molecular structures.

Experimentele ce se desfășoară în laboratorul de ȘTIINȚE contribuie la formarea unor abilități esențiale pentru orice viitor cercetător sau profesionist din domeniul științelor: formularea ipotezelor, planificarea și realizarea unui demers experimental, colectarea datelor și interpretarea acestora. Astfel, elevii învață să lucreze metodic, să respecte reguli de siguranță și să colaboreze eficient în echipă.

Experimentele stimulează curiozitatea și dorința de a explora mai departe lumea vie. Ele oferă contextul ideal pentru a pune întrebări, a descoperi lucruri noi și a înțelege mai bine complexitatea organismelor și a mediului în care trăiesc.

În concluzie, experimentele sunt instrumente valoroase care transformă învățarea într-un proces activ, captivant și relevant pentru viața reală. Ele contribuie la formarea unei gândiri științifice și la cultivarea unei atitudini responsabile față de natură și știință.

Cadrele didactice care au susținut orele în cabinetul de științe au reușit să le transforme într-o adevărată aventură a cunoașterii, captând atenția elevilor și stârnindu-le dorința de a înțelege lumea înconjurătoare. Prin experimentele realizate și explicațiile oferite, au adus știința mai aproape de elevi și le-au arătat cât de fascinant poate fi procesul de învățare.

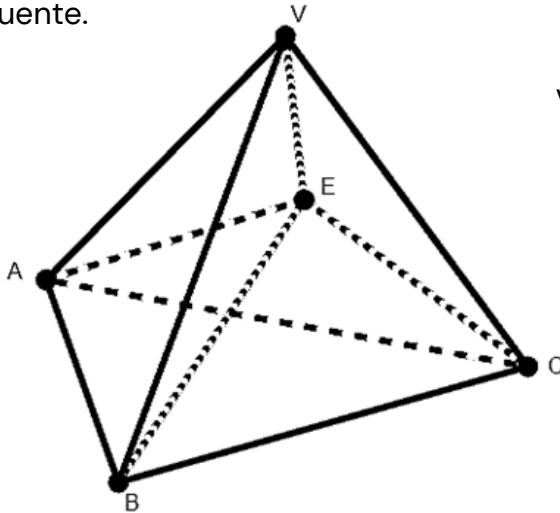
Geometrie în spațiu – Problemă propusă

Enunț: Suma distanțelor oricărui punct interior la fețele unui tetraedru regulat este constantă.

Demonstrație:

Fie E - punct interior tetraedrului regulat.

Se formează piramidele: care au vârful în E și ca baze triunghiurile echilaterale congruente.

Volumul acestor piramide este:

$$\begin{aligned} V_{EVAB} &= \frac{A_{VAB} \cdot d(E, (VAB))}{3} \\ V_{EVAC} &= \frac{A_{VAC} \cdot d(E, (VAC))}{3} \\ V_{EVBC} &= \frac{A_{VBC} \cdot d(E, (VBC))}{3} \\ V_{EABC} &= \frac{A_{ABC} \cdot d(E, (ABC))}{3} \end{aligned}$$

Adunând aceste relații obținem volumul tetraedrului regulat VABC de latură cunoscut:

$$V_{VABC} = \frac{A_{VAB} \cdot d(E, (VAB))}{3} + \frac{A_{VAC} \cdot d(E, (VAC))}{3} + \frac{A_{VBC} \cdot d(E, (VBC))}{3} + \frac{A_{ABC} \cdot d(E, (ABC))}{3}$$

$$V_{VABC} = \frac{l^3 \sqrt{2}}{12}$$

Dar fețele tetraedrului regulat fiind congruente și de arie cunoscută:

$$A_{ABC} = \frac{l^2 \sqrt{3}}{4}$$

Egalând cele două relații, obținem :

$$d(E, (VAB)) + d(E, (VAC)) + d(E, (VBC)) + d(E, (ABC)) = \frac{l\sqrt{6}}{2}$$

Prof. Mariana Domnica

Proiecte

Proiectele liceului „Grigore Tocilescu”, Mizil

1. **„Școala – etern axis mundi”** se află la a treia ediție și se încadrează în domeniul multidisciplinar. Scopul acestui proiect este de a promova școala ca spațiu de formare și afirmare, atât pentru elevi, cât și pentru profesori. Prin desfășurarea activităților cuprinse în acest proiect, s-a încercat crearea unui climat colaborativ între profesori și elevi la nivel local și județean, implementarea unui model comportamental responsabil și altruist. În plus, răspundem direct și nevoilor semnalate de către elevi și profesori: lipsa oportunităților de implicare activă în viața comunității și lipsa exercițiilor de cetățenie activă, care presupun și conștientizarea valorilor unei societăți sănătoase.

2. **„Eroii Planetei Albastre”** se află la a treia ediție și se încadrează în domeniul ecologie și protecția mediului. Scopul proiectului este implicarea preșcolarilor, școlarilor și a cadrelor didactice, în activități de educație ecologică, prin care se educă responsabilitatea acestora față de ocrotirea mediului prin conștientizarea spiritului eco-civic.

Prin desfășurarea activităților cuprinse în acest proiect, s-a încercat inițierea copiilor în tainele ecologiei prin conștientizarea rolului lor în mediul înconjurător. În cunoașterea mediului înconjurător ne străduim să-i atragem pe copii prin caracterul accesibil, ludic, ecologic al conținuturilor prezentate.

3. Concurs regional de discursuri publice „Să vorbim despre TINE(ri)!/ Let's talk about YOU(th)!” este la a șaptea ediție și se încadrează în domeniul educație civică, voluntariat. Scopul proiectului este de a crește capacitatea tinerilor de a-și face vocea auzită cu privire la problemele urgente pentru ei și comunitatea lor și de a se implica activ prin intermediul unui program de competiții de discursuri publice. Acesta creează un spațiu care facilitează colaborarea nu doar cu cei cu care împărtășesc aceleași opinii, ci și cu persoane cu opinii diferite.

Proiectul devine o platformă dedicată tinerilor prin care își fac vocea auzită cu privire la probleme importante pentru ei, într-o societate care este adesea dominată de părerile adulților din jurul lor. În cadrul competiției, tinerii sunt pregătiți prin ateliere specifice: Comunitatea mea, Aprofundarea problemelor, Media Literacy, Fake News. Aceste ateliere oferă instrumente practice din partea unor profesioniști, pe care tinerii le pot folosi în viața lor de zi cu zi și îi ajută să aibă o înțelegere mai bună asupra comunității. De asemenea, prin cadrul acestui proiect solidificăm rolul profesorilor ca factori de schimbare în comunitățile din care fac parte. Profesorii coordonatori sunt cei care oferă această platformă elevilor lor, care îi îndrumă și sprijină pas cu pas.

4. Clubul de lectură „Pe aripile cărților” este la a doua ediție și se încadrează în domeniul cultural-artistic. Scopul proiectului este de a cultiva în rândul elevilor plăcerea de a citi și de a conștientiza importanța pe care o are lectura în construirea și desăvârșirea personalității lor. Prin activitățile desfășurate se dorește și stimularea potențialului creator al copiilor cu aptitudini artistic-literare, implicarea lor în activități de creație, dezvoltarea simțului estetic.

5. Între 24 și 27 aprilie 2024, o delegație a liceului nostru a participat la un schimb de bune practici cu Liceul Teoretic „Gheorghe Palade” din Puhoi, Republica Moldova, cu care avem un parteneriat de aproape 10 ani. Coordonată de profesorii Adela Guțu și Laurențiu Bădicioiu, delegația noastră a fost primită călduros de elevii și conducerea școlii din Puhoi.

Parteneriatul, inițiat în 2015 și implicând ulterior și Liceul „Mihai Eminescu” din Ucraina, promovează participarea comună la Festivalul „Romeo și Julieta la Mizil”. Deși elevii din Ucraina nu au mai putut veni din cauza conflictului din regiune, parteneriatul continuă să prospere.

Vizita a combinat activitățile educative cu explorarea turistică. Elevii noștri au fost cazați la familii locale și au participat la diverse ore și discuții cu colegii lor din Republica Moldova. Am descoperit implicarea comunității locale, inclusiv a Primăriei, în dezvoltarea educațională.

Un moment deosebit l-a reprezentat participarea la concursul raional „Gândește global, acționează local!” din Dănceni, unde colaborarea excelentă dintre instituții a permis organizarea impecabilă a evenimentului. Elevii noștri au câștigat experiențe de neuitat și premii semnificative. De asemenea, au participat la un master-class culinar la ASCONI WINERY, învățând să pregătească mâncăruri tradiționale.

Excursia la Mileștii Mici, renumită pentru cea mai mare colecție de vinuri din lume, a fost deosebit de impresionantă, fiind ghidată cu profesionalism. Spectacolul organizat de gazde, cu momente folclorice și un banchet de clasă, a întărit legăturile dintre participanți.

În ultima zi, parteneriatul a fost oficializat prin semnarea documentului în cadrul unei ceremonii emoționante. Am vizitat și Direcția Generală Educație Iași, unde am fost primiți cu generozitate. Aceste patru zile îmbelșugate de experiențe și amintiri plăcute au fost o reafirmare a valorii și prieteniei dintre instituțiile noastre.

În caracterizarea unui astfel de parteneriat, cuvintele sunt sărace în a surprinde importanța acestuia și valorile pe care le transmite, relevante rămânând faptele și omenia tuturor celor implicați.

Mulțumiri speciale tuturor partenerilor și gazdelor care au contribuit la succesul acestei vizite!

IMPRESII ALE ELEVILOR PARTICIPANȚI DIN PARTEA ȘCOLII NOASTRE

Andreea Velcea, clasa a XI-a C

Nu cred că există cuvinte care să descrie exact ce am simțit de-a lungul călătoriei. „Frații noștri” ne-au primit cu drag și ne-au împărtășit ce înseamnă viața unui moldovean. Am trăit pentru câteva zile ca ei și am realizat că într-o țară așa micuță, primordială este educația, atât în școli, cât și acasă. Se simte o legătură între profesori și elevi, care facilitează învățarea, dar și reducerea abandonului școlar.

Profesorii fac experimente și sintetizează materia cât pot pentru a le fi mai ușor copiilor, iar examenele se bazează pe gândirea critică. Acasă, copiii dobândesc elementele definitorii și sunt învățați să iubească în propriul lor mod, să trăiască în propriul lor mod, practic își „cresc” sufletul pitoresc. De asemenea, ei sunt învățați cu ideea de durere, deoarece nu pot fi alături de „frații lor” și nu sunt străini de ideea „României Mari”. Din păcate, trăiesc o suferință pe care nu o arată și aspiră la ceva care pare imposibil momentan, dar împreună o putem face realizabilă.

Raisa Deleanu, clasa a XI-a A

Experiența mea în Moldova a fost una inedită și plină de amintiri frumoase. Vreau să încep prin a spune cât de recunoscătoare sunt pentru oportunitatea pe care mi-ați dat-o. Am plecat în această aventură dornică să descopăr cât mai mult despre Moldova, dar trebuie să recunosc că am fost puțin reținută la început, aveam tot felul de gânduri legate de cum o să fie și dacă o să mă pot acomoda. Imediat cum am ajuns în Puhoi, mi-au dispărut toate emoțiile. Elevii și toți cei implicați în acest proiect ne-au primit cu suflete deschise și ne-au oferit tot ce au avut mai bun ca noi să ne simțim exact ca acasă. Pe parcursul celor trei zile, am avut norocul să stau la o familie frumoasă, unită și care m-a făcut să văd Moldova mult mai frumos decât o vedeam deja.

M-au primit la ei în casă și m-au făcut să mă simt ca un membru din familie, nicidecum ca un străin care le trecea pragul doar pentru câteva zile și apoi pleca. Timpul a zburat fără a-l putea simți, dar am avut parte de experiențe minunate ce au rămas amintiri plăcute. Am participat la orele de curs ale elevilor de clasa a X-a și a XI-a, și am rămas impresionată de dorința copiilor de a învăța și de „a profita” de timpul cu profesorul la clasă pentru a își îmbogăți cunoștințele pe cât de mult posibil.

Liceul „Gheorghe Palade” din Puhoi a rămas un loc de suflet pentru mine prin prisma faptului că de acolo a început aventura noastră și tot acolo s-a încheiat. Pe lângă activitățile școlare, am avut parte de o excursie la Crama Mileștii Mici unde am asistat la prezentarea tunelurilor subterane cu sticle și butoaie de vin vechi de zeci de ani, crama care este în cartea recordurilor. Am mai participat la un Masterclass la una din cramele din Puhoi, Asconi Winery, unde am învățat să facem colaci și plăcinte moldovenești. Schimbul de experiențe s-a încheiat cu o vizită la Consiliul Raional Ialoveni, unde ne-a primit dl. inspector școlar general, prof. Ion Scurtu și cu o scurtă vizită la magazinul *Bucuria*, unul din simbolurile Moldovei.

Țin să precizez că am rămas extrem de impresionată de Țară în sine, de mâncare, de stilul lor de a vorbi, de a trăi și de ospitalitatea oamenilor cu care am interacționat.

Sunt onorată că am făcut parte din delegația Liceului Teoretic „Grigore Tocilescu”, Mizil și mulțumesc pentru oportunitate organizatorilor!

A fost o experiență minunată, de neratat, pe care o recomand oricui are șansa. Un lucru important pe care l-am conștientizat este acela că moldovenii sunt frații noștri și ar trebui să fim mult mai uniți cu ei din punct de vedere sufletesc. Multe mulțumiri și recunoștință tuturor persoanelor ce au făcut acest schimb de experiențe posibil!

Gabriel Răduță, clasa a X-a A

Vreau să încep prin a menționa gândul purtat la plecare, adică acela de nesiguranță, emoție, dar și nerăbdare. Crezând că aceste zile (ce urma să le petrecem la Puhoi) vor trece greu, am ajuns ca, în ultima zi, să constat că acestea nu au fost suficiente. Toate gândurile s-au transformat în surprindere și bucurie în clipa în care am ajuns în fața liceului. Am văzut un grup de elevi îmbrăcați în portul național moldovenesc și profesori cu zâmbetul pe buze, încântați să ne primească la școală, urmând să luăm masa împreună, aceasta fiind o altă bună impresie de început.

Masa a fost foarte bogată și în același timp deosebită prin numeroasele feluri de mâncare pe care nu le-am întâlnit în România. Atmosfera din timpul mesei a fost surprinzător de plăcută, creând impresia că nu este prima dată când ne-am întâlnit. Acolo se vorbea foarte liber, cu glume și cu bună dispoziție. Nu aveai cum să simți vreo reținere din a vorbi sau a răspunde.

După aceea, fiecare dintre noi a fost condus către familiile ce urmau să ne primească, ca pe niște noi membri timp de patru zile. Deși nu ne-am mai văzut niciodată, ne-am integrat rapid, observând o mulțime de lucruri pe care le avem în comun. Familiile au fost foarte primitoare și ne-au dovedit cât de buni la suflet sunt și de ospitalieri! Ne-am simțit ca acasă și, cu siguranță, amintirile frumoase de acolo ne determină să păstrăm legătura, legând o prietenie durabilă și vom încerca să îi surprindem și noi la rândul nostru.

Ni s-au mai prezentat liceul, primăria, biblioteca, căminul cultural, dar și obiective turistice unde am avut ocazia să învățăm lucruri noi despre tradițiile și obiceiurile Moldovei. Un exemplu ar fi prepararea plăcintelor și colacilor moldovenești într-o încăpere cuprinsă de farmecul și atmosfera tradițională, începând de la muzica redată permanent înăuntru, până la tapiseriile de pe pereți și multe alte detalii. Tot în acest complex (Asconi Winery) am luat cina împreună cu delegația Liceului „Gheorghe Palade”, formată din copiii care ne-au și găzduit. Atunci am avut ocazia să interacționăm între noi și să ne cunoaștem mai bine. La școală, am asistat la momentele artistice susținute de elevi, fiind permanent impresionați. Cântecul legat de România ne-au întărit ideea că moldovenii sunt frații noștri.

Vrem să mulțumim enorm atât profesorilor cât și celorlalți implicați pentru că toate momentele și amintirile frumoase din Moldova ne-au făcut să ne simțim norocoși că am participat la acest schimb de experiență.

DIRECȚIA GENERALĂ EDUCAȚIE IALOVENI, REPUBLICA MOLDOVA

Comunicat oficial

(Sursa: www.dgeialoveni.md)

Subliniem că parteneriatele cu România reprezintă un act de cultură , de promovare a valorilor românești , de identificare a persoanelor cu har artistic, cu abilități actoricești, care au șansa de a fi cunoscute și apreciate în tot spațiul românesc.

Considerăm că Județul Prahova se mândrește cu faptul că dramaturgul, publicistul, prozatorul I. L. Caragiale, originar din satul Haimanale, Prahova, a scris drame, comedii, schițe, nuvele excepționale, a colaborat cu redacțiile mai multor ziare și reviste: „Ghimpele”, „Timpul”, „Convorbiri literare”, „Claponul”, „Gazeta poporului” etc. El a editat revista „Moftul român”, iar, actualmente, inspiră împătimiții de literatură să scrie opere originale.

Festivalul de poezie și epigramă „Romeo și Julieta la Mizil” a avut loc pe data de 28 ianuarie 2023 în localitatea Mizil, la Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu”, județul Prahova, România. Umorul și poezia au fost la ordinea zilei și au declanșat libertatea exprimării artistice. În cadrul ediției a XVI-a a festivalului au participat 504 participanți din tot spațiul românesc, inclusiv o delegație din Puhoi, Republica Moldova, care a transmis organizatorilor festivalului Acordul de parteneriat pe doi ani dintre Fundația Culturală „Romeo și Julieta la Mizil”, reprezentată de prof dr. Laurențiu Bădicioiu, în calitate de președinte, Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu”, Mizil, instituție reprezentată de prof. dr. Luminița Elena Burlacu, în calitate de director și Direcția Generală Educație Ialoveni, reprezentată de prof. Ion Scutaru, în calitate de șef. Deoarece pentru actuala ediție era necesar ca o epigramă să fie inspirată din schița „O zi solemnă”, am testat și noi pana, scriind o epigramă despre Mizil:

Urbea Mizil și Leonida Condeescu
Sunt nedespărțiți, oamenii vorbescu,
Toată forța edilul și-a dat –
Primarul de Breslau a impresionat!

Apreciem toți participanții la acest eveniment de cultură, ne bucurăm de multitudinea lucrărilor elaborate de condeirii de toate vârstele, le dorim succes și inspirație întru crearea unor opere de valoare. Delegația de la Puhoi a fost constituită din mai multe persoane: dna profesor Victoria Oprea –Soltan, dna profesor Natalia Ciupciuc, Patricia Furdui, elevă în clasa a VIII-a, Daniela Dementiev, elevă în clasa a XI-a.

Toate participantele au întrunit cerințele pentru festival și au obținut rezultate scontate. DGE Ialoveni felicită membrele delegației menționate mai sus și le urează succes, perseverență, noi opere originale create!

Noi, delegația Liceului Teoretic „Grigore Tocilescu”, orașul Mizil, MULȚUMIM

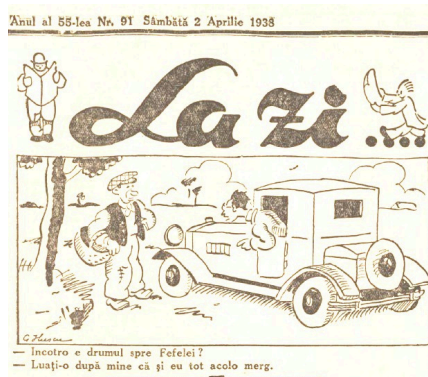
DRAGILOR NOASTRE GAZDE, ospitaliere ca întotdeauna!

Când am spus că am venit de acasă... acasă,

am cuprins tot adevărul!

Pe curând!

PUHOI ADENDA

De acasă am ajuns... acasă! În intervalul 24-27.04.2024, o delegație a liceului nostru a participat la un schimb de bune practici cu Liceul Teoretic „Gheorghe Palade”, din satul Puhoi, raionul Ialoveni, Republica Moldova, liceu cu care avem parteneriat de aproape 10 ani. Din delegație au făcut parte elevii Cezar Năstase, Ines Oprea, Raisa Deleanu, Andreea Velcea, Gabriel și Mihnea Răduță, coordonați de profesorii Adela Guțu, director adjunct, și Laurențiu Bădicioiu, responsabil cu proiectele internaționale.

Parteneriatul a fost inițiat în 2015 de profesorii Victor Minea și Laurențiu Bădicioiu, în colaborare cu managerii L.T. „Gheorghe Palade”, prof. Maria Soltan și prof. Tatiana Soltan. Ulterior, colaborarea a devenit trilaterală, adăugându-se Liceul „Mihai Eminescu” din Carapciu, Hliboca, regiunea Cernăuți, Ucraina, director prof. Eugen Tovarnițchi. De atunci, anual, elevii celor două licee se înscriu la Festivalul „Romeo și Julieta la Mizil”, iar profesorii coordonatori sau directorii și elevii sunt invitați de Fundația culturală „Romeo și Julieta la Mizil”, în ianuarie, la faza finală a festivalului. Cei din Puhoi vin la festival de aproape 10 ani, dar cei din Ucraina nu au mai putut veni din cauza războiului.

Programul vizitei a cuprins atât momente instructiv-educative, cât și vizitarea unor obiective turistice. Primirea a fost emoționantă, cu elevi îmbrăcați tradițional, care ne-au așteptat cu pâine și sare, alături de conducerea școlii. Elevii noștri au fost cazați la familii de elevi din Puhoi (de care au fost încântați!), iar în cele trei zile au participat la ore (biologie, rusă, chimie) au stat de vorbă cu cei din Consiliul elevilor, au vizitat toată școala, au înțeles mai bine sistemul educațional, dar și obiceiurile localnicilor, au descoperit o primărie implicată (d-na primar Nadejda Carajea, dl. viceprimar Veaceslav Indoitu) în dezvoltarea educației și în realizarea facilităților necesare îmbogățirii culturale comunitare.

Un moment impresionant a fost participarea ca invitați de onoare la Concursul raional „Gândește global, acționează local!”, în Dănceni, secțiunea gimnaziu. Colaborarea foarte bună dintre instituții și bugetul mare alocat au făcut ca acest concurs de cultură generală să fie organizat impecabil, iar elevii au câștigat o experiență de neuitat și au adus școlilor pe care le-au reprezentat sume importante prin premiile obținute. Acolo, elevii noștri au participat la un master-class intitulat „În împărăția bucătăriei de la ASCONI WINERY!”, unde au învățat să facă plăcinte și hulași moldovenești.

Excursia la Mileștii Mici a fost una de poveste... Am beneficiat de un ghid foarte bun, care a oferit explicații detaliate despre galeriile subterane de cca 200 de km. Mileștii Mici este în Guinness Book pentru cea mai mare colecție de vinuri din lume.

Uriașele butoaie cu vin, amenajarea de la intrare, galeriile, cascada subterană etc. ne-au lăsat fără cuvinte.

Spectacolul pe care ni l-au pregătit gazdele în sala de festivități a fost unul foarte muncit, cu implicarea multor elevi și profesori, cu momente folclorice excepționale, care au culminat cu hora din final, în care am dansat cu toții, ca frații. Banchetul oferit apoi, la care au participat toți profesorii, a fost de mare clasă. Chapeau! Felicitări managerilor!

Ultima zi a fost marcată, mai întâi, de momentul emoționant al semnării parteneriatului chiar în zi de mare sărbătoare, Ziua drapelului național al Republicii Moldova. A urmat vizita la Direcția Generală Educație Ialoveni, unde am fost însoțiți de minunatele noastre gazde de la Puhoi. La Ialoveni, sâmbătă, ne-a primit cu brațele deschise, un amfitrion de nota 10, șeful Direcției, dl. prof. Ion Scutaru. Am vizitat instituția, iar buna noastră gazdă a oferit cadouri dulci elevilor și profesorilor, ba chiar și o minge de fotbal elevilor. Am avut și o discuție instructivă, la o masă rotund-ovală, pe tema sistemelor noastre de învățământ, discuție în care au fost implicați și elevii.

Au fost patru zile dense, cu amintiri foarte plăcute, ce nu le vom uita prea curând...

Mulțumim partenerilor noștri, d-nei director Tatiana Soltan și echipei din liceu (prof. Maria Soltan, prof. Maria Toma, prof. Veronica Șarpe și celorlalți profesori), d-nei primar Nadejda Carajea, d-lui viceprimar Veaceslav Îndoitu, d-lui șef al Direcției Generale Educație Ialoveni, dl. prof. Ion Scutaru, d-lui deputat Petru Frunze!

Mulțumiri se cuvin părinților elevilor din liceu care au găzduit elevii noștri: Veronica Chiriță, Natalia Iachim, Ludmila Soltan, Tatiana Grejdeanu, Liliana Zavedeev.

Să ne ajute Dumnezeu să continuăm cu bine acest parteneriat valoros și atât de drag sufletului nostru!

A consemnat prof. Laurențiu Bădicioiu

PROIECTELE LICEULUI „GRIGORE TOCILESCU”, MIZIL

6. Festivalul Internațional de Poezie și Epigramă „Romeo și Julieta la Mizil” se află la a XVIII-a ediție și se încadrează în domeniul cultural-artistic, literatură. Scopul proiectului este identificarea, stimularea, validarea și creșterea potențialului artistic-creativ al elevilor. Prin activitățile desfășurate, proiectul își propune să ofere elevilor posibilitatea să fie într-o competiție în care vârsta, zona geografică să nu fie piedici în calea exprimării, evaluării, afirmării talentului și să ofere elevilor din școala noastră, elevilor români din țară, diaspora, care participă fizic la festivitatea de premiere, unde-și recită textele, modele culturale prin interacțiunea cu personalitățile invitate.

„-Nu am câtuși de puțin intenția să glumesc, atunci când voi afirma că una dintre marile dorințe ale vieții mele a fost să vizitez Mizilul. Dorința aceasta mi s-a împlinit, în fine, în toamna anului trecut.” Geo Bogza, „O sută șaptezeci și cinci de minute la Mizil.”

De 18 ani are loc în liceul nostru gala de premiere a festivalului „Romeo și Julieta la Mizil”. De-a lungul timpului, au participat la gală sau au trimis mesaje: acad. Solomon Marcus, acad. Ioan Aurel Pop, acad. Eugen Simion, acad. Nicolae Dabija, Valeriu Tărățeanu, acad. Mihai Cimpoi, acad. Valeriu Matei, Ion Bogdan Lefter, Adrian Cioroianu, Varujan Vosganian, Dan C. Mihăilescu, Daniel Cristea-Enache,

Mircea Ionescu Quintus, Teodor Baconschi, Mircea Dinescu, Mihai Stănescu, Arcadie Suceveanu, Constantin Dinulescu, George Stanca, Sorin Preda, Nicolae Dragoș, Corneliu Leu, Dan Lupescu, Dan Mircea Cipariu, Christian Crăciun, Efim Tarlapan, Luca Niculescu, Edmond Neagoe, Ecaterina Andronescu, Marian Preda, Alexandru Mironov, Vasile Băcu, Alexandru Zorica, Alexandru Țiclea, Alexandru Șonea, Corneliu Berbente, Radu Gologan, Mihai Pânzaru-PIM, Marian Avramescu, Leonte Năstase, Daniela Vlădescu, Lucia Olaru Nenati, Mihai Pânzaru Pim, Marian Avramescu, Mircea Vintilă, Ducu Bertzi, Marius Bațu.

La ediția aceasta, la cele două secțiuni, Poezie (adulti și elevi) și Epigramă (adulti și elevi), au trimis creații 631 de concurenți. Gala de premiere a avut loc la Mizil, pe 25.01.2025, iar la eveniment au participat cca 200 de invitați. Invitații de onoare au fost: prof.univ.dr. Adrian Cioroianu, director al Bibliotecii Naționale a României și o mini squadra azurra alcătuită din: dr. Cinzia Demi, scriitoare italiană, Elio Scarciglia, organizator al Festivalului literar de la Puglia, pictorul Maurizio Caruso,

împreună cu Excelența Sa, consulul României la Bologna, Edmond Neagoe însoțit de doamna Carmen Neagoe. Au mai fost prezente două delegații consistente din Republica Moldova, din Puhoi și Rezina, din care au făcut parte Petru Frunze – deputat, Nadejda Carajea – primar în satul Puhoi, Veaceslav Îndoitu – viceprimar în același sat, Gheorghe Gîncu – viceprimar în orașul Rezina, doamna Angela Racu, directoarea Palatului raional de cultură „N. Lupov”, Tatiana Soltan – directoare a Liceului Teoretic „Gh. Palade” împreună cu elevele Gabriela Știrbu și Andriana Îndoitu. A fost prezent și primarul Mizilului, dl. Silviu Negraru.

Un foarte frumos program muzical a fost susținut de chitaristul Dan State, din Slatina, iar în cadrul galei elevi de la Liceul Teoretic „Gr. Tocilescu”, pregătiți de prof. Adela Guțu, director adjunct, au jucat cu talent o secvență teatrală din comedia lui George Ranetti, care dă și numele festivalului, „Romeo și Julieta la Mizil”. Felicitări!

Musafirii au fost primiți cu pâine și sare la Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu” de elevi voluntari, iar după poza de grup, toți s-au mutat în clădirea unde a locuit legendarul primar antebelic, Leonida Condeescu, fostă primărie a orașului, unde a avut loc festivitatea, care a fost inaugurată cu acest prilej.

În holul clădirii a fost organizat un stand cu cărți, unde cei interesați au găsit cărțile autorilor, cu autograf.

Printre merituozii premianți s-a numărat și eleva Cristina Maschievici, de la Liceul „Mihai Eminescu”, din Carapciu, îndrumată foarte bine de dna profesoară Elena Miglei. Ea a obținut Premiul „Grigore Tocilescu” (locul 2) la secțiunea Epigramă – elevi. Rezultatul ei a fost anunțat de alte performanțe anterioare de la același liceu, cu elevi coordonați de aceeași dna profesoară. Remarcabil este și parteneriatul pe care Liceul „Mihai Eminescu” din Carapciu îl are cu Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu” din Mizil de 10 ani. Acest parteneriat solid este de fapt o trilaterală din care face parte și Liceul Teoretic „Gheorghe Palade” din Puhoi, iar artizanii acestei colaborări excelente au fost foștii directori: prof. Eugen Tovarnițchi (Ucraina), prof. Victor Minea (România) și prof. Maria Bumbu (R. Moldova).

Gala a fost prezentată de Costin Enache, Radio România Actualități și Andreea Corciu, elevă a Liceului Teoretic „Grigore Tocilescu”. Au fost prezenți și valoroși caricaturiști: Mihai Pânzaru PIM, Marian Avramescu și Leonte Năstase.

Festivalul este susținut de Fundația culturală „Romeo și Julieta la Mizil”, Primăria Mizil și Consiliul Local, în parteneriat cu Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu”. Proiectul festivalului face parte din calendarul Ministerului Educației și Cercetării, de educație extrașcolară națională și internațională, poz. 78.

Parteneri principali media: RADIO ROMÂNIA ACTUALITĂȚI și TVR1.

Inițiatorii și coordonatorii proiectului sunt prof.dr. Laurențiu Bădicioiu, prof. Victor Minea.

Formarea continuă –CCD MIZIL

Totul începe de la ceva, de la cineva...

Iar pentru a deveni cineva, trebuie să te formezi, să adaugi mereu ceva nou care să te facă mai bun.

Prin urmare, ca în orice meserie, și profesorul necesită o formare continuă prin care să dobândească noi cunoștințe sau să aprofundeze pe unele deja existente în bagajul personal.

Un loc potrivit pentru astfel de activități este Casa Corpului Didactic printre ale cărei filiale se numără și cea din cadrul liceului nostru, Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu”, Orașul Mizil. De fapt, nu e doar un loc, ci este mult mai mult decât atât. Cu o vechime de 18 ani, această filială a devenit un cadru propice unei educații de calitate. Formarea continuă a cadrelor didactice

se realizează constant, în cele mai bune condiții, respectând procedurile impuse de Casa Corpului Didactic Prahova. Regulile sunt simple și au rolul de a facilita desfășurarea unor activități metodic-științifice benefice fiecărui cadru didactic în parte. Într-o primă etapă, este nevoie de un propunător al unei teme, al unui subiect de interes general care să adune un număr cât mai mare de participanți la activitate. Ulterior, activitatea propusă este înregistrată într-un calendar al CCD Prahova, ca mai apoi să fie susținută conform programării. După cum spuneam, subiectul trebuie să fie cu aplicabilitate generală, care să fie un „punct de atracție” pentru cât mai mulți dintre noi. De-a lungul timpului, temele au atins aproape toate laturile educației, fiind astfel extrem de constructive și atractive.

Printre activitățile ultimilor 2 ani, s-au aflat teme precum: „Dezvoltarea competențelor de multiliteratie la ciclul primar”, „Predarea filosofiei, perspectivă comparată între sistemul educativ francez și cel românesc”, „Dezvoltarea competențelor de lectură la elevi”, „Actul didactic, între tradiție și modern”, „Eficientizarea învățării cu ajutorul aplicațiilor digitale”, „Rolul școlii în era digitală”, „Bune practici în managementul proiectelor educaționale internaționale”, „Diseminare stagi Erasmus+ Digital Innovation in Youth Work”, „Comunicarea mentor/metodist-practicant/ plan de mentorat/ plan de inspecție”. Aceste activități au fost susținute de o varietate de cadre didactice, de la educatori, profesori învățământul primar la profesori/ profesori metodiști.

Până la urmă cum ajută aceste activități în formarea continuă a profesorilor? Care este rolul lor? Din punctul meu de vedere, aceste acțiuni împletesc rigurozitatea științifică cu umanul din noi care ne face să empatizăm mereu cu elevii noștri, facilitându-le astfel învățarea.

Toate întâlnirile, care au avut loc în cadrul Filialei CCD Mizil, au reprezentat exact acele momente necesare în viața unui dascăl care trebuie să găsească mereu căi de cunoaștere și aprofundare a cunoștințelor, de a fi mereu la curent cu tot ceea ce este nou și util pentru rolul său de mentor, dar într-un mediu ușor relaxat și relaxant.

Transmiterea de informații de la unul la celălalt se realizează într-un cadru dotat cu instrumente multimedia, mai exact în CDI-ul liceului. De multe ori, aceste activități sunt privite ca schimburi de experiență, ca sugestii de aplicare la clasă a anumitor metode, ca prezentări a unor momente din viața noastră școlară ce pot deveni surse de inspirație pentru ceilalți.

Chiar ultima activitate desfășurată în acest an școlar, 2024-2025, a avut ca temă mentoratul. Susținătorii, profesor metodist și profesor coordonator de cerc pedagogic, au împărtășit cu cei prezenți, atât fizic, cât și online, experiențele lor prin care au interacționat cu cei care se află la început de drum sau sunt în plină desfășurare a pregătirii pentru diverse examene ce au ca finalitate dobândirea gradelor didactice. În felul acesta, cei care au o anumită vechime în învățământ și care nu au mai avut în ultima perioadă contact cu noutatea metodologică, au putut să afle care mai sunt noile cerințe cu privire la aceste perioade din formarea noastră profesională.

Prin urmare, consider aceste activități ca fiind momente care ne mai scot din rutina didactică și ne pun față în față cu noutatea și utilitatea unor informații indispensabile vieții noastre de profesori.

Pe această cale, mulțumesc tuturor celor care au susținut activități în filiala noastră și invit cu drag pe toți cei care doresc să ne împărtășească din experiențele lor didactice!

Prof. responsabil Filială CCD Mizil, Guțu Adela

Rezultatele noastre

Concurs cu participare internațională „Puterea viziunilor”

Coordonatori: prof. Mihai Ioana și prof. Guțu Adela

Bălașa Teodora
Premiul al II-lea

Stanca Bianca
Premiul al II-lea

Ardeleanu Maya
Premiul al II-lea

Olteanu Sorina
Premiul al II-lea

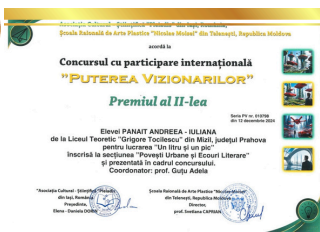
Cojocaru Alessia
Premiul al III-lea

Dragomirescu Kalia
Premiul al III-lea

Vlăduță Andrei
Premiul al III-lea

Panait Andreea
Premiul al II-lea

Olteanu Sorina
Premiul al II-lea

Velcea Andreea
Premiul al II-lea

Concurs cu participare internațională „De vorbă cu Omul de Zăpadă”

Coordonatori: prof. Guțu Adela și prof. Mihai Ioana

Panait Andreea Iuliana
Premiul I

Velcea Andreea Alina
Premiul I

Neacșu David Adrian
Premiul al II-lea

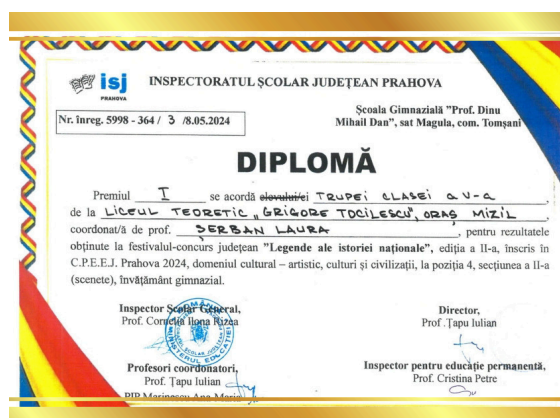
Bălașa Teodora Maria
Premiul al III-lea

Cojocaru Alessia
Premiul al III-lea

FESTIVAL CONCURS JUDEȚEAN
„LEGENDE ALE ISTORIEI NAȚIONALE”, ediția a III-a

Coordonator: prof. Șerban Laura

Trupa clasei a V-a de la Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu”, Mizil
Premiul I

CONCURSUL REGIONAL
„OAMENI CARI AU FOST- NICOLAE IORGA”, ediția a XII-a
Coordonator: prof. Guțu Adela

Velcea Andreea Alina
Premiul I

Panait Andreea Iuliana
Premiul al II-lea

**OLIMPIADA NAȚIONALĂ DE EDUCAȚIE TEHNOLOGICĂ
ȘI APLICAȚII PRACTICE
Etapa județeană
2024-2025**

**BOGDAN ILIESCU, clasa a VIII-a
Premiul I**

Coordonator: prof. Frîncu Gheorghe

**OLIMPIADA NAȚIONALĂ DE EDUCAȚIE TEHNOLOGICĂ
ȘI APLICAȚII PRACTICE
Etapa județeană
2023-2024**

**STANCA BIANCA MARIA, clasa a V-a
Premiul al II-lea**

Coordonator: prof. Frîncu Gheorghe

**OLIMPIADA „LECTURA CA ABILITATE DE VIAȚĂ- OLAV
clasele IX–XII
2023–2024**

**RĂDUȚĂ GABRIEL,
Premiul al II-lea
Coordonator: Prof. dr. Burlacu Luminița**

**OLIMPIADA NAȚIONALĂ DE LIMBA ȘI LITERATURA ROMÂNĂ
etapa județeană
2023–2024**

**OLTEANU SORINA ANTONIA
Premiul al III-lea**

**POPA IZABELA
Premiul al III-lea**

Coordonator: prof. Guțu Adela

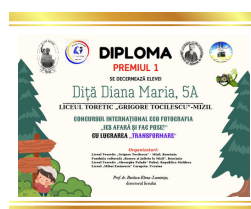
**OLIMPIADA DE LIMBA SPANIOLĂ
2023–2024**

**SORA ANTONIO, clasa a X-a A
PREMIUL al III-lea
Coordonator: prof. dr. Bădicioiu Laurențiu**

CONCURS INTERNAȚIONAL Eco Fotografia
„les afară și fac poze”
2023-2024

Coordonator: prof. Bădicioiu Laurențiu

DIȚĂ DIANA, clasa a V-a A
PREMIUL I

OLTEANU MIHAI, clasa a VII-a
PREMIUL al II-lea

LUNGU ALEXANDRU, clasa a X-a
MENȚIUNE

ȘTEFĂNESCU CRISTIANA, clasa a X-a
MENȚIUNE

FESTIVALUL „ROMEO ȘI JULIETA LA MIZIL”
secțiunea Epigramă- elevi

LUNGU ALEXANDRU
clasa a XI-a A
MENȚIUNE

PROIECT EDUCAȚIONAL JUDEȚEAN „ȘCOALA – ETERN AXIS MUNDI” ediția a III-a Secțiunea Creație literară

DINU DARIA MARIA
Premiul al II-lea
Coordonator:
prof. Șerban Laura

GHEORGHE SARA
Premiul al III-lea
Coordonator:
prof. Burlacu Luminița

Secțiunea Creație plastică

RĂDUȚĂ GABRIEL,
Premiul I

ILIE ANDREEA DANIELA
Premiul al II-lea

Coordonator:
prof. Burlacu Luminița

FILIMON DAMIAN MIHAI,
Premiul al III-lea
Coordonator:
prof. Lungana Mirela

**PREMIANȚII PROIECTULUI EDUCAȚIONAL
JUDEȚEAN**

„ȘCOALA– ETERN AXIS MUNDI”

Ediția a III-a, înscris în CPEEJ la poziția 200

Secția „Creații literare”

Premiul I: Stoica Alecsia Gabriela, profesor coordonator: Lasca Anca, C.E., „VIRGIL MADGEARU”, PLOIEȘTI, 99 puncte

Premiul al II-lea: Dinu Daria Maria, profesor coordonator: Șerban Laura, L.T., „GRIGORE TOCILESCU”, MIZIL, 94 puncte

Premiul al III-lea: Gheorghe Sara, profesor coordonator: Burlacu Elena Luminița, L.T., „GRIGORE TOCILESCU”, MIZIL, 90 puncte

Mențiune: Velcea Andreea- Alina, profesor coordonator: Guțu Adela, L.T., „GRIGORE TOCILESCU”, MIZIL, 87 puncte

Secția „Creații plastice”

Premiul I, Răduță Mihnea, profesor coordonator: Burlacu Elena Luminița, L.T. „GRIGORE TOCILESCU”, MIZIL, 100 P

Premiul al II-lea, Ilie Andreea Daniela, profesor coordonator: Burlacu Elena Luminița, L.T. „GRIGORE TOCILESCU”, MIZIL, 95 p

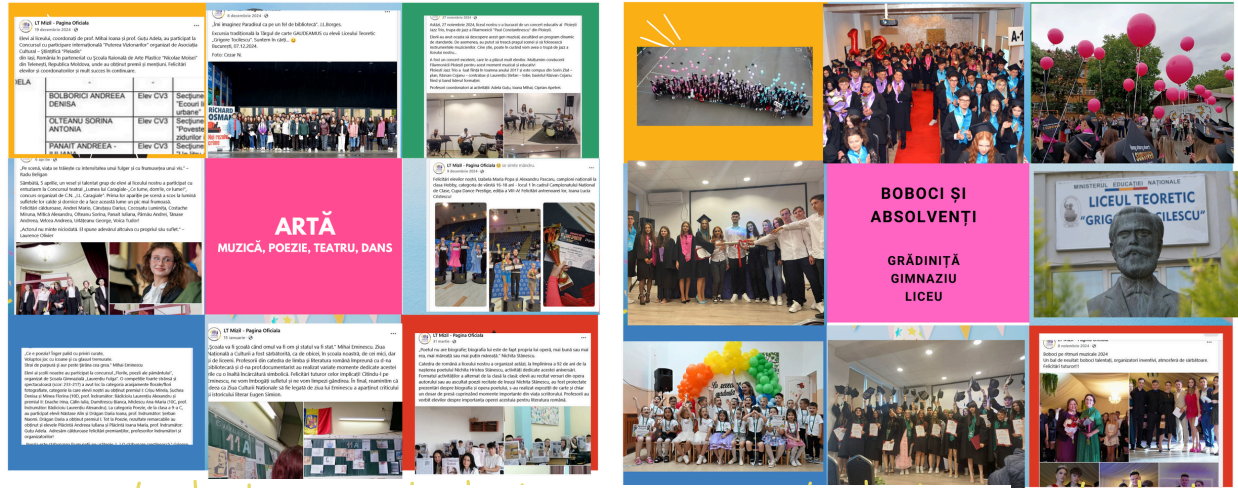
Premiul al III-lea, Filimon Damian Mihai, profesor coordonator: Lungana Mirela, L.T. „GRIGORE TOCILESCU”, MIZIL, , 90 p

Mențiune, Avram Fatima Maria, profesor coordonator: Lasca Anca, C.E. „VIRGIL MADGEARU”, PLOIEȘTI, 85 p

Viața liceului pe Facebook

Liceul nostru are o viață plină de evenimente și în mediul online. De-a lungul acestui an școlar, elevii și profesorii au fost implicați într-o serie de evenimente cultural- educative, având alături invitați de renume din mai multe domenii, părinții și reprezentanți ai comunității locale.

Vă prezentăm un colaj realizat din cele mai reprezentative activități și vă invităm să ne descoperiți și să ne urmăriți pe pagina noastră de facebook.

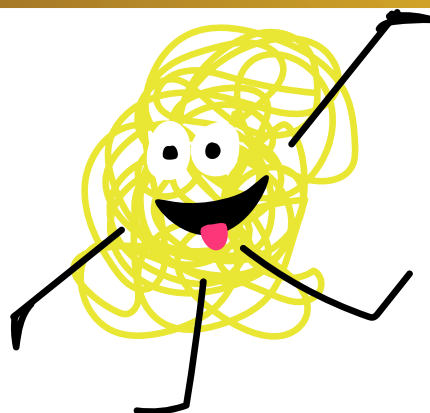
Rubrica umoristică

Profesorul: Poți defini liberul arbitru?

Elevul: Nu sunt sigur, dar am sentimentul că trebuie să spun ceva inteligent.

Profesorul: Ce mesaj transmite poezia „Testament” de Tudor Arghezi?

Elevul: Că poți face artă și din gunoi, dacă ești suficient de talentat.

Profesorul: Cine a scris „Scrisoarea III”?

Elevul: Nu știu, că eu eram în pauză!

Profesorul: Care este diferența dintre o ecuație și o inecuație?

Elevul: Una te stresează, cealaltă te enervează și mai tare.

Profesorul: De ce ai întârziat?

Elevul: Am visat că am fost la școală și am întârziat din cauza visului!

Profesorul: De ce este „Enigma Otiliei” un roman realist?

Elevul: Pentru că arată că rudele pot fi mai rele decât străinii.

Profesorul: Care este sensul vieții?

Elevul: Să nu mori.

Profesorul de desen: Ce tehnică ai folosit?

Elevul: Tehnica disperării.

Profesorul: Ce vrei să exprimi prin acest desen abstract?

Elevul: Că nu știu să desenez.

Profesorul: Elev, tradu: „Mănânc un croissant în fața Turnului Eiffel”.

Elevul: „Je mange un croissant devant la Tour Eiffel”. Pot să adaug și niște Nutella?

Profesorul: Ce este un unghi obtuz?

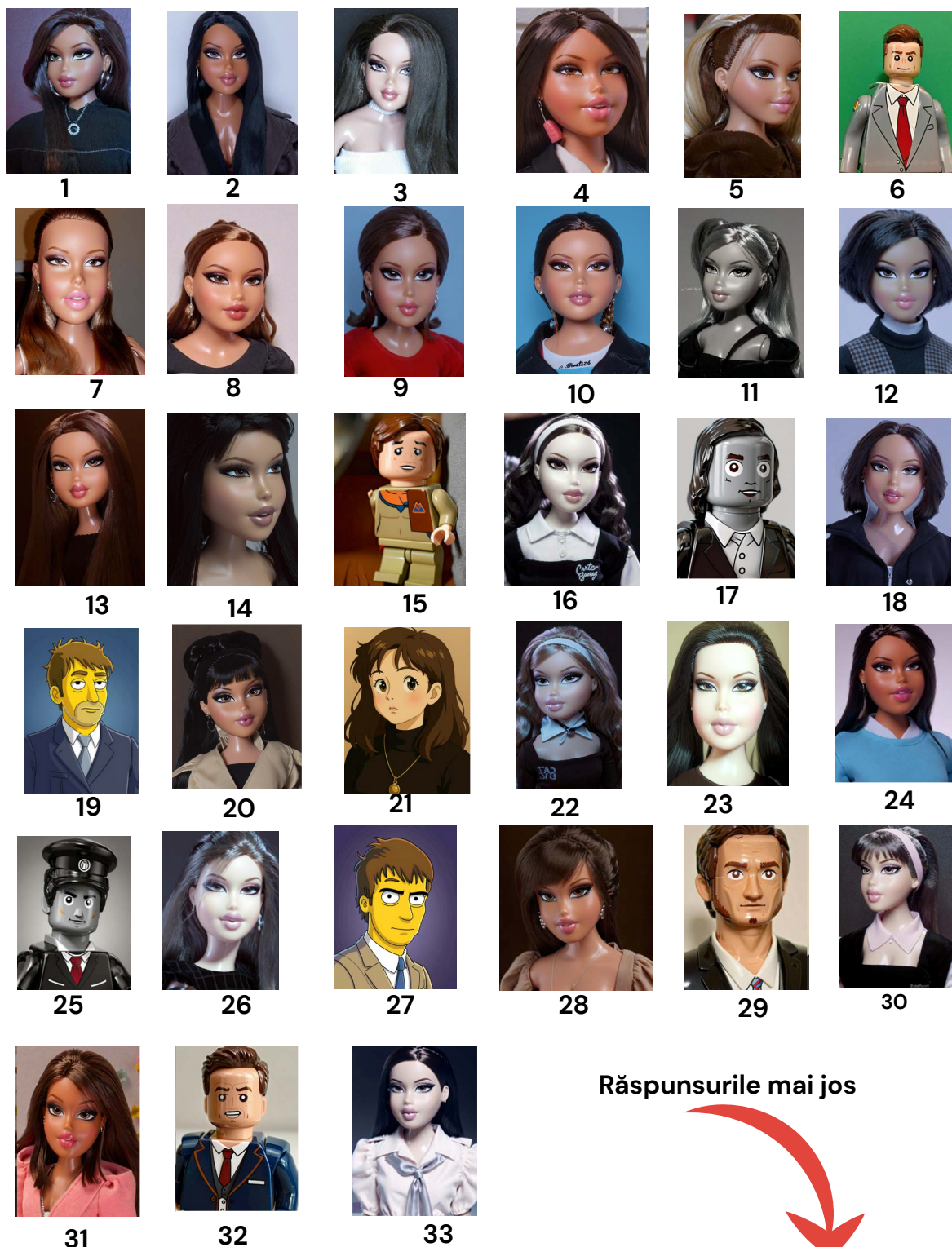
Elevul: Un unghi care ar trebui să slăbească.

Profesorul: Cine a fost Rasputin?

Elevul: Un influencer care a dat sfaturi greșite familiei țariste a Rusiei.

HA
HA
HA

Recunoașteți personajele?

Răspunsurile mai jos

1. Domicia Mariana, 2. Quintana Ștefania, 3. Măgirescu Livia, 4. Andrei Camelia, 5. Frățiman Carla, 6. Clucerescu Nicolae, 7. Lungana Mirela, 8. Radu Rocsana, 9. Gutu Adela, 10. Mușat Alina, 11. Divoiu Maria, 12. Pandelea Aura, 13. Muntean Carolina, 14. Gheorghe Livia, 15. Apetrei Ciprian, 16. Covaliuc Milena, 17. Frîncu Gheorghe, 18. Șerban Laura, 19. Draghiciu Dan, 20. Toma Viorica, 21. Burlacu Luminița, 22. Stanciu Geta, 23. Stănescu Dorina, 24. Cireșanu Mihaela, 25. Bădicioiu Laurențiu, 26. Zafiu Mariana, 27. Oprea Romeo, 28. Matei Simona, 29. Moise Marian, 30. Cernat Valentina, 31. Radu Valentina, 32. Șerban Cătălin, 33. Zafiu Carmen

EpiLogos

Dragă cititor, poate te-au încântat, poate te-au emoționat sau poate ți-au plăcut paginile răsfoite... Ar trebui să spunem că asta ne interesează în primul rând, dar scopul nostru nu a fost persuasiv. Nu am vrut să atragem atenția, nu am vrut să ne agățăm de impresiile tale. Am vrut doar să ne cunoști. Restul, te privește! Frumusețea e (și) în ochii privitorului! Totuși, nu negăm că feed-backul tău e important! E plăcut să știi că munca ta e apreciată, că ai reușit să oferi ceva, să miști ceva în ceilalți! Ca orice realitate, care există doar dacă este acolo și observatorul ei, și revista noastră există în măsura în care își găsește cititorul. Orice cititor, chiar și unul extrem de critic! Noi îți mulțumim oricum, fiindcă, dacă noi am creat revista, doar tu o poți face să trăiască!

Aceasta e ultima pagină și cea mai încărcată de emoții: am reușit să redactăm revista, așadar ne bucurăm; am încheiat lucrul, așadar suntem puțin în derută, fiindcă nu mai avem nimic de făcut aici; am pus în revistă idei și sentimente, preocupări și eforturi ce fac parte din viața noastră cotidiană, dar parcă tot lipsește ceva... E bine că ne dorim mereu mai mult, dar simțim și puțină vinovăție că bucuria nu e la cote maxime...

Poate că tocmai aceste emoții constituie solul din care se va naște următoarea revistă, la care te invităm să schimbi rolul: din cititor, să devii creator. Credem că, dacă tu, cititorule, ți-ai pune aici impresiile despre liceul nostru, atunci i-am contura portretul complet. Imaginea complexă a „ființei” lui este constituită nu numai din percepția de sine (adică a celor ce viețuiesc acum în liceu), ci și din a celorlalți. În speranța că ne vom putea întâlni de aceeași parte a filei, data viitoare, închidem coperta cu mâinile tremurând de emoție, ca de fiecare dată când oferim o parte din noi înșine.

Director,
Prof. dr. Elena-Luminița Burlacu

Retrospective

LICEUL TEORETIC „GRIGORE TOCILESCU”, ORAȘUL MIZIL

ȘCOALA - ETERN AXIS MUNDI

VALORILE EDUCAȚIEI ÎN ERA DIGITALĂ - SIMPOZION EDIȚIA NR. 3

EDITURA CASA CORPULUI DIDACTIC PRAHOVA
PLOIEȘTI, 2025

ISBN: 978-606-047-184-4

**LICEUL TEORETIC
“GRIGORE TOCILESCU”**

ISSN 2501 – 630X